

รายงานประจำปี 2553

ANNUAL REPORT 2010

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
OFFICE OF INDUSTRIAL ECONOMICS

ISBN : 978-616-7148-97-7

สารบัญ

ส่วนที่ : ข้อมูลทั่วไป

1

วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม จรรยา

10

คณะผู้บริหาร

12

แผนผังการแบ่งส่วนราชการ

17

โครงสร้างและอัตรากำลัง งบประมาณ ข้าราชการดีเด่น

18

ส่วนที่ : ผลการปฏิบัติราชการตามดำริรับรองการปฏิบัติราชการ

2

น้ำหนักและผลการประเมินในเบื้องต้นจำแนกตามมิติของการปฏิบัติราชการ

22

ตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2553

26

การกำกับดูแลองค์กรที่ดี

การดำเนินงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารราชการ พ.ศ. 2540

28

กิจกรรมสำคัญในรอบปี 2553

ส่วนที่ : ทิศทางและนโยบายการพัฒนากุศลสาธารณะที่สำคัญ

3

ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย

32

สถาบันพลาสติก

34

การพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลไทยไปสู่ตลาดโลก

36

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร

38

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมยา

40

สถาบันพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพารา

41

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิก

42

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์

44

ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมปี 2553 และแนวโน้มปี 2554

46

ส่วนที่ : ผลงานสำคัญของ สตอ.

4

“สร้างสมดุล ทิศทางที่ท้าทายอุตสาหกรรมไทยในยุคโลกหมุนเร็ว”
FTA โอกาสธุรกิจไทยกับเขตการค้าโลก เตรียมความพร้อมด้านสิ่งแวดล้อม
จับทิศ “สัญญาณเตือนภัย”
ดัชนีอุตสาหกรรม
รายงานผลิตภาพและผลประกอบการอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2552

62
66
69
73
75

ส่วนที่ : กิจกรรมสำคัญในรอบปี

5

กิจกรรมสำคัญในรอบปี 2553 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
ความท้าทายอุตสาหกรรมไทย รับมือเศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลง

80
86

ส่วนที่ : รายงานทางการเงิน

6

งบแสดงฐานะการเงิน
งบรายได้และค่าใช้จ่าย
หมายเหตุประกอบงบการเงิน
ความเห็นของกลุ่มตรวจสอบภายใน

94
95
96
101

รายงานประจำปี 2010

5

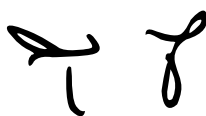
สารผู้อำนวยความสะดวก

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สถานการณ์การผลิตในภาคอุตสาหกรรมในปี 2553 มีอัตราการขยายตัวดี ซึ่งเป็นผลมาจาก การฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก และการฟื้นตัวของเศรษฐกิจไทยที่ได้รับแรงกระตุ้นจากการใช้จ่ายภาคครัวเรือน การลงทุน และการใช้จ่ายของภาครัฐ ส่วนการส่งออกมีการขยายตัวสูงขึ้น โดยเฉพาะการผลิตเพื่อการส่งออก ในหมวดสินค้าสำคัญ เช่น ยานยนต์ Hard disk drive เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ จะเห็นได้ว่าภาพรวมของภาคอุตสาหกรรมยังคงขยายตัวได้ดี

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ในฐานะหน่วยงานซึ่งมีบทบาทในการเสนอแนะนโยบาย แนวทาง และมาตรการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม ทั้งในระดับมหภาค รายสาขาอุตสาหกรรม และระหว่างประเทศ รวมทั้งวิเคราะห์วิจัย คาดการณ์แนวโน้ม และเตือนภัยด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รวมทั้งจัดทำข้อมูลสารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ตลอดระยะเวลาการดำเนินงานในปี 2553 ที่ผ่านมา สศอ. ได้ผลักดันนโยบายต่างๆ เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมไทยให้เจริญเติบโต และสามารถแข่งขันได้อย่างไรก็ตาม การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ จะต้องอาศัยความร่วมมือและการสนับสนุนจากภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศที่ยั่งยืนต่อไป

รายงานประจำปีฉบับนี้ ได้รวบรวมผลการดำเนินงานด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่สำคัญในช่วงปี 2553 ที่ สศอ. ได้ร่วมกันผลักดันให้เกิดขึ้น ในนามของผู้บริหาร ดิฉันต้องขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ สศอ. ทุกระดับที่ได้ร่วมกันปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ ด้วยความมุ่งมั่น พุ่งทะทั้งร่างกาย และแรงใจ รวมทั้งมีความวิริยะอุตสาหะตลอดจนหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชนที่ได้ประสานความร่วมมือในการดำเนินการต่างๆ สุดท้ายนี้ดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะให้การสนับสนุนการดำเนินงานของ สศอ. อย่างต่อเนื่องตลอดไป

นางสุทธินีย์ พุ่มผกา

ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ส่วนที่ 1 :

ข้อมูลทั่วไป

วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม จรรยา
คณะผู้บริหาร
แผนผังการแบ่งส่วนราชการ
โครงสร้างและอัตรากำลัง งบประมาณ ข้าราชการดีเด่น

วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม จรรยา

วิสัยทัศน์

เป็นองค์กรชั้นนำการพัฒนาอุตสาหกรรม

พันธกิจ

1. จัดทำ บูรณาการ ผลักดันนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มมูลค่า และขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน
2. จัดทำระบบสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ตัวชี้วัดสัญญาณเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมที่ทันสมัย เชื่อถือได้และเชื่อมโยงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งให้บริการเผยแพร่
3. สร้างความเข้มแข็งในการเป็นองค์กรแห่งความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

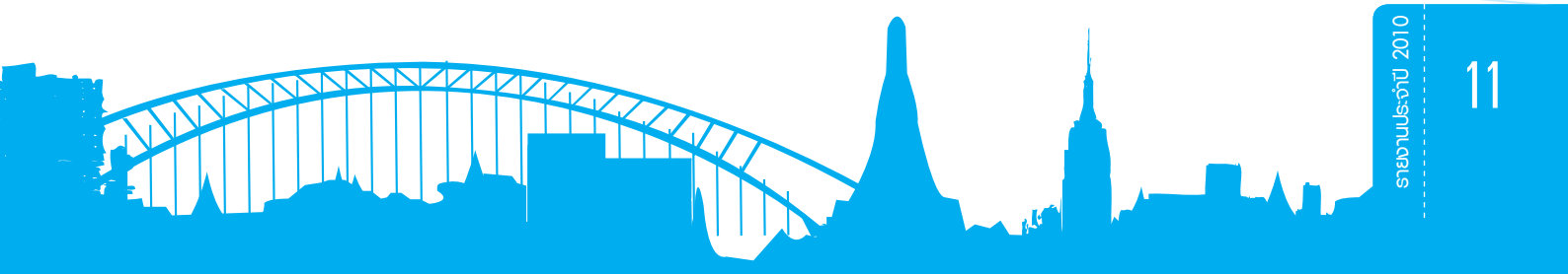
ค่านิยม

จริยธรรมนำคน พัฒนาตนเป็นกิจ
สร้างมิตรร่วมงาน ปฏิบัติการเชิงรุก

อำนาจหน้าที่

1. เสนอแนะนโยบาย แนวทางและมาตรการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม รวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ
2. เสนอแนะนโยบาย กำหนดท่าทีแนวทางความร่วมมือด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ รวมทั้งประชุม เจริญกับองค์การหรือหน่วยงานต่างประเทศด้านอุตสาหกรรม
3. ศึกษาวิเคราะห์เศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดนโยบาย การวางแผน การพัฒนาอุตสาหกรรมและการแก้ปัญหาหรือพัฒนาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
4. วิเคราะห์ วิจัย คาดการณ์แนวโน้ม และเตือนภัยด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
5. ประสาน เร่งรัด ติดตาม และประเมินผลการพัฒนาอุตสาหกรรม
6. กำหนดนโยบายการสำรวจ การเก็บรักษา การใช้ประโยชน์ข้อมูลด้านอุตสาหกรรม การจัดทำดัชนีอุตสาหกรรม และทำหน้าที่เป็นศูนย์สารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
7. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน หรือตามที่กระทรวง อุตสาหกรรมหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

จรรยาบรรณการของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ข้อพึงปฏิบัติ

1. ความซื่อสัตย์สุจริตและรับผิดชอบ

ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ไม่แสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ ตระหนักและสำนึกในหน้าที่ ความรับผิดชอบของตนเอง หน่วยงาน และต่อสังคม

2. การมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน

ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ตามกำหนดเวลา ได้ผลลัพธ์ตามเป้าหมาย คำนึงถึงด้วยวิธีการที่ถูกต้อง ชอบธรรม โดยรักษาและใช้ทรัพยากรให้เป็นประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และประเทศชาติ

3. การเคารพบุคคลและองค์กร

ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม พึงเคารพสิทธิเสรีภาพ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของตนเองและผู้อื่นอย่างเท่าเทียมกัน รักษาชื่อเสียงของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รวมถึงพึงรักษาและใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด คำนึงค่า

4. การปฏิบัติหน้าที่โดยไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม รวดเร็ว ประหยัดและถูกต้อง ปฏิบัติต่อผู้รับบริการด้วยความมีน้ำใจ สุภาพ เอื้ออาทร

5. การยึดมั่นและยืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง

ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นมืออาชีพ โดยยึดมั่นในความถูกต้องเที่ยงธรรม ยึดมั่นในหลักวิชาการและจริยธรรม

6. การดำรงชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ควรดำรงชีวิตโดยยึดปรัชญาของหลักเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อสร้างความเชื่อถือ ศรัทธาที่ดีแก่บุคคลทั่วไป

7. การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้

ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใส เปิดเผย พร้อมรับผิดชอบและสามารถตรวจสอบได้

คณะผู้บริหาร

สุทธินีย์ พุ่มพกา

ผู้อำนวยการ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

อภิววัฒน์ อสมากรณ์

รองผู้อำนวยการ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

พิชัย ตั้งชนะเรียมันต์

รองผู้อำนวยการ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

คณะผู้บริหาร

วิรัชศักดิ์ สุกประเสริฐ

ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการเงิน
และเตือนภัยอุตสาหกรรม

อัจฉริยา เกพัฒน์พงศ์

ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านเศรษฐกิจ
อุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

อัครชัย ปัทมสิริวัฒน์

ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการเพิ่มความสามารถ
ในการแข่งขันภาคอุตสาหกรรม

นพมาศ ช่วยบุญกุล

รักษาการ ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม

คณะผู้บริหาร

วารี จันทร์เนตร

ผู้อำนวยการ
สำนักบริหารกลาง

อนันต์ อัศวโสภณกุล

ผู้อำนวยการ
ศูนย์สารสนเทศ
เศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ปรีดา วัฒนจิตรการ

ผู้อำนวยการ
สำนักนโยบาย
อุตสาหกรรมมหภาค

คณะผู้บริหาร

สมศักดิ์ จุลเสน

ผู้อำนวยการ
สำนักนโยบาย
อุตสาหกรรมรายสาขา 1

ณัฐพล รังสิตพล

ผู้อำนวยการ
สำนักนโยบาย
อุตสาหกรรมรายสาขา 2

อัทธีชัย ยศศรี

ผู้อำนวยการ
สำนักวิจัย
เศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ศิริรุ่ง จุลกะรัตน์

ผู้อำนวยการ
สำนักเศรษฐกิจ
อุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

คณะผู้บริหาร

จริญญา เต็นดวง

หัวหน้ากลุ่มตรวจสอบภายใน

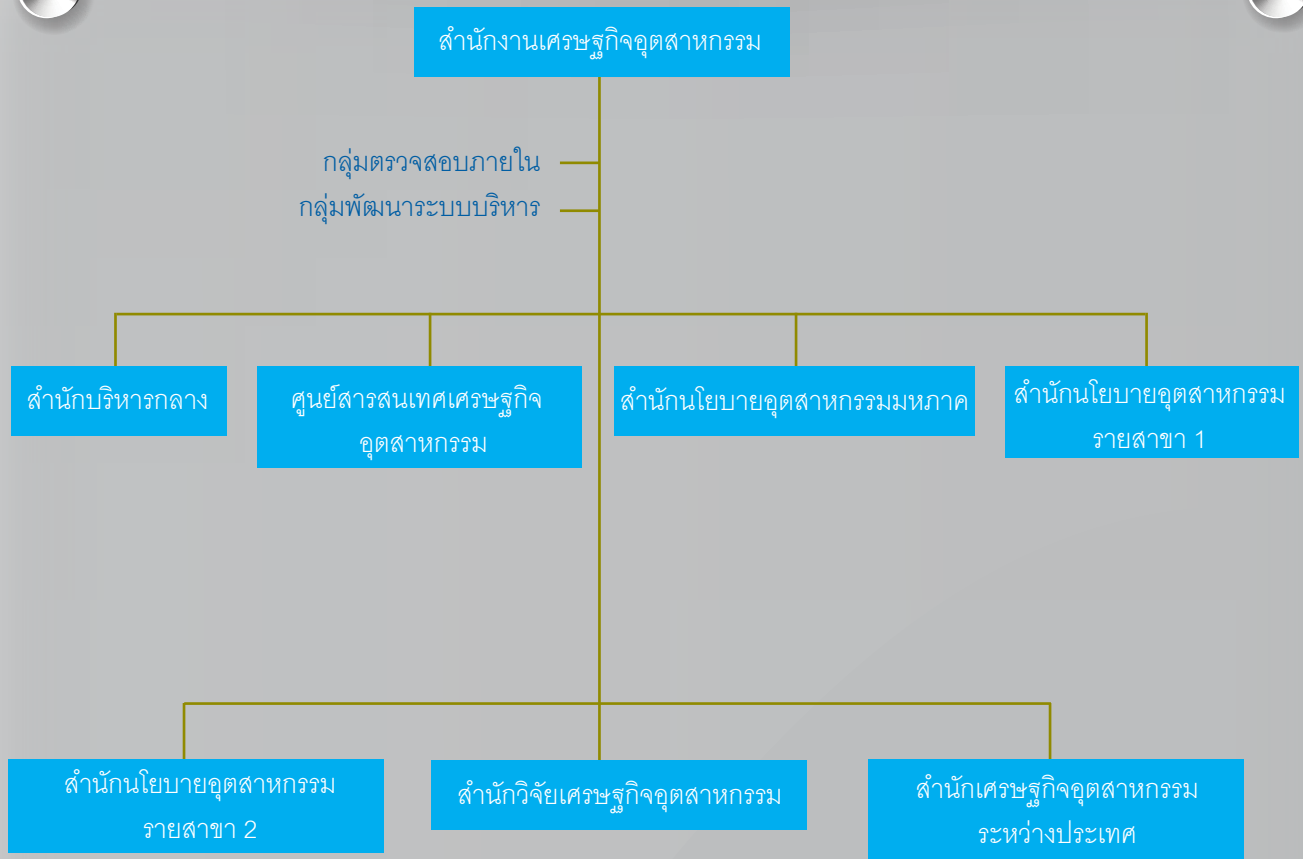
จิตรา เฉลิมทิพย์

หัวหน้ากลุ่มพัฒนาระบบบริหาร

แผนผังการแบ่งส่วนราชการ

แผนภูมิโครงสร้างการแบ่งงานภายในส่วนราชการ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

หมายเหตุ : จัดส่วนราชการใหม่ตามกฎหมาย
แบ่งส่วนราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2551

ข้อมูล ณ วันที่ 30 ธันวาคม 2553

โครงสร้างและอัตรากำลัง ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

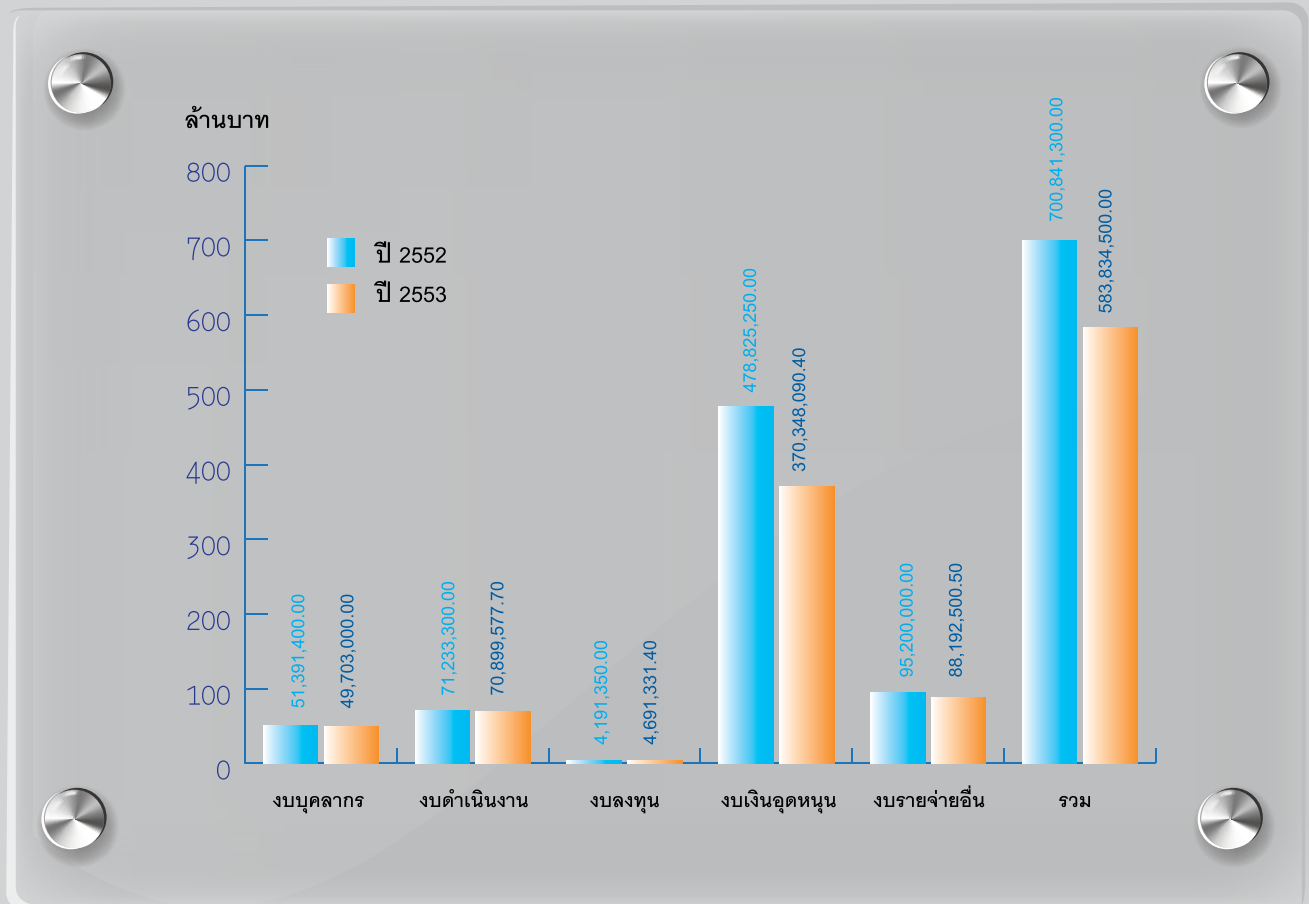

หมายเหตุ : จัดส่วนราชการใหม่ตามกฎกระทรวง
แบ่งส่วนราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2551

ลูกจ้างประจำ 17 อัตรา
กรอบพนักงานราชการ 11 อัตรา
ข้อมูล ณ วันที่ 16 สิงหาคม 2554

งบประมาณ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ข้าราชการพลเรือนดีเด่น

ประจำปีพุทธศักราช 2553

สังกัด สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรม

นาย ธิปไตย นาคหิรัญไพศาล

เริ่มรับราชการครั้งแรก เมื่อวันที่ ๔ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง นักวิชาการคอมพิวเตอร์ชำนาญการ

สถานที่ทำงาน ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ส่วนที่ 2 :

ผลการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2553

ผลการปฏิบัติราชการ
ตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2553
การกำกับดูแลองค์กรที่ดี
การดำเนินงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารราชการ พ.ศ. 2540

ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรอง
การปฏิบัติราชการ

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2553

น้ำหนักและผลการประเมินในเบื้องต้นจำแนกตามมิติของการปฏิบัติราชการ
ตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2553

ประเด็นการประเมิน	ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
มิติที่ 1 มิติด้านประสิทธิผลตามแผนปฏิบัติราชการ		48	4.8828
• ผลสำเร็จตามแผน ปฏิบัติการ	1. ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตาม ปฏิบัติราชการของกระทรวงอุตสาหกรรมและนโยบายสำคัญ/พิเศษของ รัฐบาล	13	4.6257
	1.1 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมาย ตามแผนปฏิบัติราชการของกระทรวง	5	4.2000
	1.1.1 ระดับความสำเร็จของการจัดทำผลผลิตภาพการผลิตรวม	0.25	5.0000
	1.1.2 ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานในภาคอุตสาหกรรม	0.75	1.0000
	1.1.3 อัตราการใช้กำลังการผลิต (Capacity Utilization) ของกลุ่ม อุตสาหกรรมเป้าหมาย		
	1.1.3.1 อุตสาหกรรมอาหาร	0.20	5.0000
	1.1.3.2 อุตสาหกรรมสิ่งทอ	0.20	5.0000
	1.1.3.3 อุตสาหกรรมเครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ	0.20	5.0000
	1.1.3.4 อุตสาหกรรมเครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ	0.20	5.0000
	1.1.3.5 อุตสาหกรรมยานยนต์	0.20	5.0000
	1.1.4 ระดับความสำเร็จของการจัดทำดัชนีผลผลิตภาพรวมของ SEMs	0.50	3.0000
	1.1.5 ร้อยละของสถานประกอบการเป้าหมายที่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ	1	5.0000
	1.1.6 ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของมูลค่าการลงทุนของโครงการที่ ดำเนินงานเทียบกับมูลค่าการลงทุนของโครงการที่ออกบัตรส่งเสริมใน ปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 - 2552	0.25	5.0000
	1.1.7 จำนวนมาตรการ/นโยบาย/ยุทธศาสตร์ที่ส่งเสริมการลงทุนเพื่อขยาย โอกาสการค้าและการลงทุน	0.25	5.0000
	1.1.8 ร้อยละของบุคลากรตามสายงานหลักของกระทรวงอุตสาหกรรมที่ได้ รับการพัฒนาตามแผนมีผลการประเมินดีสมรรถนะในระดับที่ดีขึ้น	1	5.0000
	1.2 ระดับความสำเร็จในการขับเคลื่อนนโยบายสำคัญ/พิเศษของรัฐบาล		
	1.2.1 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามแผนโครงการไทยเข้มแข็ง	3	4.7112
	1.3 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการดำเนินการตาม แผนปฏิบัติราชการของกระทรวงที่มีเป้าหมายร่วมกันระหว่างกระทรวง	3	5.0000
	1.4 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาศูนย์บริการร่วมหรือเคาน์เตอร์ บริการประชาชน	2	5.0000

ประเด็นการประเมิน	ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
	2. ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติการของกรมการศึกษานอกโรงเรียน	10	5.0000
	2.1 ระดับความสำเร็จของการตอบสนองต่อเรื่องที่ได้รับการร้องขอ/สั่งการและมีผลผลิตที่นำไปใช้ประโยชน์ได้จริง	3	5.0000
	2.2 ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการบรรลุเป้าหมายของการดำเนินโครงการ/แผนงานตามแผนแม่บทเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม	3	5.0000
	2.3 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาข้อมูลสารสนเทศและการเตือนภัยด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	4	5.0000
	3. ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติการของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	25	4.9480
	3.1 จำนวนนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์การพัฒนากิจการอุตสาหกรรมที่นำเสนอผู้บริหารและนำไปใช้งานหรือสั่งการ	5	4.9000
	3.2 ระดับความสำเร็จของการติดตาม/ผลักดันโครงการตามแผนแม่บทเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรมที่ สศอ. รับผิดชอบ	4	4.8000
	3.3 จำนวนผู้รับบริการสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	4	5.0000
	3.4 ระดับความสำเร็จของการบริหารจัดการเครือข่ายข้อมูลอุตสาหกรรม	4	5.0000
	3.5 ร้อยละความสำเร็จของโครงการตามยุทธศาสตร์ของส่วนราชการที่ได้รับงบประมาณ (งบรายจ่ายอื่น) ดำเนินการในปีงบประมาณ พ.ศ.2553	4	5.0000
	3.6 จำนวนบทความบทความวิเคราะห์ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่นำเสนอสาธารณะ	4	5.0000
มิติที่ 2 มิติด้านคุณภาพการให้บริการ		15	4.4052
• ความพึงพอใจ	4.1 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้กำหนดนโยบาย	4	n/a
	5. ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการบรรลุเป้าหมายของตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับภารกิจหลักยุทธศาสตร์ของส่วนราชการที่เน้นถึงคุณภาพการให้บริการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546		
• คุณภาพการให้บริการ	5.1 ร้อยละของจำนวนเรื่องร้องเรียนที่ดำเนินการจนได้ข้อยุติ	ส่วนราชการ ไม่มีข้อร้องเรียน	
• การเปิดเผยความโปร่งใส	5.2 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริต	5	3.8000
• ความพึงพอใจ	5.3 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการ	3	4.5260
• การมีคุณธรรม	5.4 ระดับความสำเร็จในการดำเนินการจัดทำจรรยาบรรณข้าราชการพลเรือนของส่วนราชการ	3	4.5000
• การมีส่วนร่วมของประชาชน	5.5 ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและร่วมติดตามตรวจสอบผลการปฏิบัติราชการ	ไม่เลือก	

ประเด็นการประเมิน	ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
มิติที่ 3 มิติด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติราชการ		10	4.6341
• การบริหารงบประมาณ	6. ร้อยละของอัตราการเบิกจ่าย	2	
	6.1 ร้อยละของการเบิกจ่ายเงินงบประมาณรายจ่ายลงทุน	1	5.0000
	6.2 ร้อยละของการเบิกจ่ายงบประมาณรายจ่ายภาพรวม	1	2.5722
• การควบคุมภายในและการตรวจสอบภายใน	7.1 ระดับความสำเร็จของการควบคุมภายใน	1.5	4.9717
	7.1.1 มีการประเมินการควบคุมภายในของส่วนราชการ	0.50	5.0000
	7.1.2 มีระบบการควบคุมภายในตามมาตรฐานการควบคุมภายใน	1.00	4.9575
	7.2 ระดับความสำเร็จของการตรวจสอบภายใน	1.50	5.0000
• ประสิทธิภาพของการปฏิบัติราชการ	8. ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการประหยัดพลังงานของส่วนราชการ	1	5.0000
	9. ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการบรรลุเป้าหมายของตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับภารกิจหลักยุทธศาสตร์ของส่วนราชการที่เน้นถึงคุณภาพการให้บริการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546		
• การรักษามาตรฐานระยะเวลาการให้บริการ	9.1 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการรักษามาตรฐานระยะเวลาการให้บริการ	ไม่เลือก	
• การจัดทำต้นทุนต่อหน่วย	9.2 ระดับความสำเร็จของการจัดทำต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต	4	4.7000
• การประเมินความคุ้มค่า	9.3 ระดับความสำเร็จของการจัดทำต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต	ไม่เลือก	
• การพัฒนากฎหมาย	9.4 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามแผนพัฒนากฎหมายของส่วนราชการ	ไม่เลือก	
มิติที่ 4 มิติด้านการพัฒนาองค์กร		20	4.8638
• การพัฒนาองค์กร - การบริหารจัดการองค์กร	10. ระดับความสำเร็จของการพัฒนาคุณภาพ การบริหารจัดการภาครัฐ (PMQA)	20	4.8638
	รวม	93	4.6978

การกำกับดูแลองค์การที่ดี

การกำกับดูแลองค์การที่ดี “การกำหนดหลักการ กติกา และกลไก ที่มีระบบการกำกับดูแลที่ดีและเหมาะสม (Self governance) ซึ่งรวมถึงการจัดโครงสร้าง ระบบการบริหารงาน ขั้นตอนกระบวนการทำงานมาตรฐานการบริหารภาครัฐ ความรับผิดชอบต่อสาธารณะ ของผู้ที่เกี่ยวข้องสำคัญๆ ในการบริหารจัดการและดำเนินงานขององค์กรในภาครัฐ สร้างความมั่นคงในสังคม และเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน มีเสถียรภาพ มีคุณค่า เป็นกลไกที่น่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับของสังคม”

กรอบการกำกับดูแลองค์การที่ดีของหน่วยงานภาครัฐมีองค์ประกอบ 4 ด้านสำคัญ (ตามแนวทางที่สำนักงาน ก.พ.ร. กำหนด) ได้แก่ 1. นโยบายด้านรัฐ สังคม และสิ่งแวดล้อม 2. นโยบายด้านผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 3. นโยบายด้านองค์การ 4. นโยบายด้านผู้ปฏิบัติงาน

ในปีงบประมาณ 2553 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ดำเนินการในส่วนของการกำกับดูแลองค์การที่ดี ในด้านรัฐ สังคม และสิ่งแวดล้อม ที่สำคัญ คือ “โครงการพัฒนาอุปกรณ์ต้นแบบตรวจวัดค่า COD ระบบออนไลน์ สำหรับอุตสาหกรรมฟอกย้อมพิมพ์ ตกแต่งสำเร็จ และอุตสาหกรรมอาหาร” โดยได้มีการศึกษาถึงเทคนิคทางเคมีไฟฟ้าที่เหมาะสมในการออกซิไดซ์สารอินทรีย์ในน้ำ การออกแบบระบบหัววัดสารอินทรีย์ การจัดทำต้นแบบ และได้มีการติดตั้งเครื่องวัดน้ำร่งใน 3 แห่ง คือ บริษัท พอใจพิมพ์ผ้า จำกัด บริษัท ยูไนเตคไทยลัมส์ จำกัด และบริษัท กรีนสปอต จำกัด นอกจากนี้ ยังจัดให้มีกิจกรรมการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม สังคม เป็นประจำ เช่น การช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส มูลนิธิสุธาสิณี น้อยอินทร์ จังหวัดยโสธร การสนับสนุนการศึกษานักเรียนโรงเรียนวัดถ้ำเต่า จังหวัดสระบุรี สร้างจิตสำนึกในการคัดแยกขยะก่อนทิ้ง การปลูกพืชอาหารสำหรับช้างขวา จังหวัดกาญจนบุรี เป็นต้น

ด้านผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ได้จัดให้มี “โครงการพัฒนาระบบข้อมูล ระบบเครือข่าย และการเชื่อมโยง” เพื่อเป็นกลไกในการรวบรวม ประมวลข้อมูล เพื่อให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์แก่ผู้รับบริการ และองค์กรเครือข่ายอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านองค์กร ได้จัดทำคู่มือการปฏิบัติตามจรรยาบรรณฯ ให้ข้าราชการ และลูกจ้างประจำ ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานและประโยชน์สุขของประชาชน รักษามาตรฐานแห่งความดี ถำรงไว้ซึ่งศักดิ์ศรีเกียรติภูมิ และได้รับความเชื่อถือจากศรัทธาจากบุคคลทั่วไป นอกจากนี้ยังได้จัดทำระบบควบคุมภายในและตรวจสอบภายใน เพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการดำเนินงาน (Effectiveness and efficiency of operations) ความน่าเชื่อถือของรายงานทางการเงิน (Reliability of financial reporting) การปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง (Compliance with applicable with laws and regulations)

ด้านผู้ปฏิบัติงาน ได้มีการส่งเสริมให้มีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เช่น การอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล การใช้ประโยชน์จาก FTA ในการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย การใช้แบบจำลองดุลยภาพทั่วไปในการวิเคราะห์ผลกระทบการค้าระหว่างประเทศ การจัดเสวนาแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นในประเด็นต่างๆ การส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติงานได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อพัฒนาองค์กร ส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต โปร่งใส มีใจบริการ รณรงศ์ให้ดำรงตนด้วยความพอเพียง ส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายการปฏิบัติงาน การปรับปรุงสภาพแวดล้อมสถานที่ทำงาน (5 ส.)

การดำเนินงานตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารราชการ พ.ศ. 2540

ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชน สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) จึงได้ดำเนินการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ และจัดให้บริการข้อมูลข่าวสารต่างๆ แก่ประชาชน สรุปรายละเอียดได้ ดังนี้

1. การจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสาร

สศอ. ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารขึ้นตั้งแต่ปี 2548 เพื่อให้ประชาชนสามารถใช้ในการตรวจสอบและศึกษาได้อย่างสะดวก โดยตั้งอยู่ที่ ชั้น 2 ห้องสมุดสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เปิดทำการตั้งแต่วันจันทร์-ศุกร์ เวลา 08.30 – 16.30 น.

2. การจัดระบบข้อมูลข่าวสาร

เนื่องจากจุดประสงค์สำคัญประการแรกของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 คือ การให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่างๆ ของรัฐให้ครอบคลุมกว้างขวางมากที่สุด สศอ. จึงได้ดำเนินการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ดังนี้

2.1 การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการโดยการนำข้อมูลข่าวสารของ สศอ. ตามที่กำหนดไปลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา สศอ. ได้ดำเนินการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารตามพระราช

บัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ในมาตรา 7 โดยได้นำข้อมูลโครงสร้างและการจัดองค์กร สรุปรอานาจหน้าที่ที่สำคัญและวิธีการดำเนินงาน สถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสารหรือคำแนะนำในการติดต่อกับ สศอ. ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา และในเว็บไซต์ www.oie.go.th

2.2 การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยนำข้อมูลข่าวสารตามที่กฎหมายกำหนดไปรวมไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจสอบได้ สศอ. ได้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ในมาตรา 9 โดยจัดให้มีการจัดระบบข้อมูลข่าวสาร และจัดทำดัชนีข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้ประชาชนสามารถค้นหาได้เอง

2.3 การเปิดเผยหรือการจัดหาข้อมูลข่าวสารของ สศอ. ให้กับประชาชนที่มาขอเป็นการเฉพาะราย ซึ่ง สศอ. จะจัดข้อมูลข่าวสารให้ตามที่ผู้มาขอยื่นคำขอ กับ สศอ.

3. การบริหารจัดการเกี่ยวกับการเปิดเผย

ข้อมูลข่าวสาร

3.1 สศอ. ได้มอบหมายผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติงานตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการเป็นการเฉพาะ โดยผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้มอบหมายให้รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเป็นประธานคณะกรรมการพิจารณาดำเนินการในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 และมีผู้แทนจากสำนัก/ศูนย์ต่างๆ เป็นคณะกรรมการฯ

3.2 ผู้บริหารให้ความสำคัญในการติดตามควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างเคร่งครัด โดยมีการประชุมคณะกรรมการฯ อย่างสม่ำเสมอ

3.3 สศอ. ได้จัดเก็บสถิติ และจัดทำรายงานสรุปผลการมาใช้บริการของผู้ที่มาขอรับบริการข้อมูลข่าวสารของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ณ ห้องสมุด สศอ. และได้นำเสนอผลรายงานต่อผู้บริหารของ สศอ. ทราบเป็นรายไตรมาส

4. การเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ

สิทธิการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

สศอ. มีการส่งเสริมสนับสนุนให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายข้อมูลข่าวสาร สิทธิการรับรู้ข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของ สศอ. และประชาชนทั่วไปได้ทราบถึงสาระสำคัญและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในการใช้สิทธิ

การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยได้มีการเผยแพร่ผ่านทางช่องทางต่างๆ คือ อินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ สศอ. ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร บอร์ดประชาสัมพันธ์ เสียงตามสาย วารสารเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รายงานประจำปี รวมทั้งมีการสำรวจความคิดเห็นจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร เพื่อรับฟังความคิดเห็นจากผู้มาขอใช้บริการ เพื่อนำความคิดเห็นของประชาชนมาพิจารณาประกอบการบริหารจัดการด้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารหรือให้บริการของ สศอ. ต่อไป

5. การตรวจสอบจากภาคประชาชน

ประชาชนสามารถตรวจสอบข้อมูลได้โดย สศอ. ได้มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับการประกวดราคาประกาศสอบราคา ที่หัวหน้าส่วนราชการลงนามแล้วเผยแพร่บนเว็บไซต์ สศอ. www.oie.go.th และมีการจัดทำสรุปผลการจัดซื้อจัดจ้างเป็นรายเดือนจัดเป็นหมวดหมู่ชัดเจนไว้ในศูนย์ข้อมูลข่าวสารของสศอ. และมีการเผยแพร่บนเว็บไซต์ สศอ. ทุกเดือน

6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นจาก

ประชาชน

สศอ. เปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นผ่านทางผู้รับฟังความคิดเห็น และการสำรวจความคิดเห็นจากประชาชน ซึ่งประชาชนมีความพึงพอใจในการให้บริการของ สศอ. ในระดับพึงพอใจมาก

สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน

รายการ	ความพึงพอใจ
ความพร้อมในการให้บริการของเจ้าหน้าที่	
ความครบถ้วนของข้อมูลข่าวสารที่ต้องการล่าสุด	
สถานที่ตั้งของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร	
ระยะเวลาของการให้บริการข้อมูลข่าวสาร	
ระบบการจัดหมวดหมู่และการสืบค้นข้อมูลข่าวสาร	
ความครบถ้วนของข้อมูลข่าวสารที่มีไว้ให้บริการ	
ความพึงพอใจการให้บริการข้อมูลข่าวสารของ สศอ.	

= 80-100

= 70-79

= 60-69

= 50-59

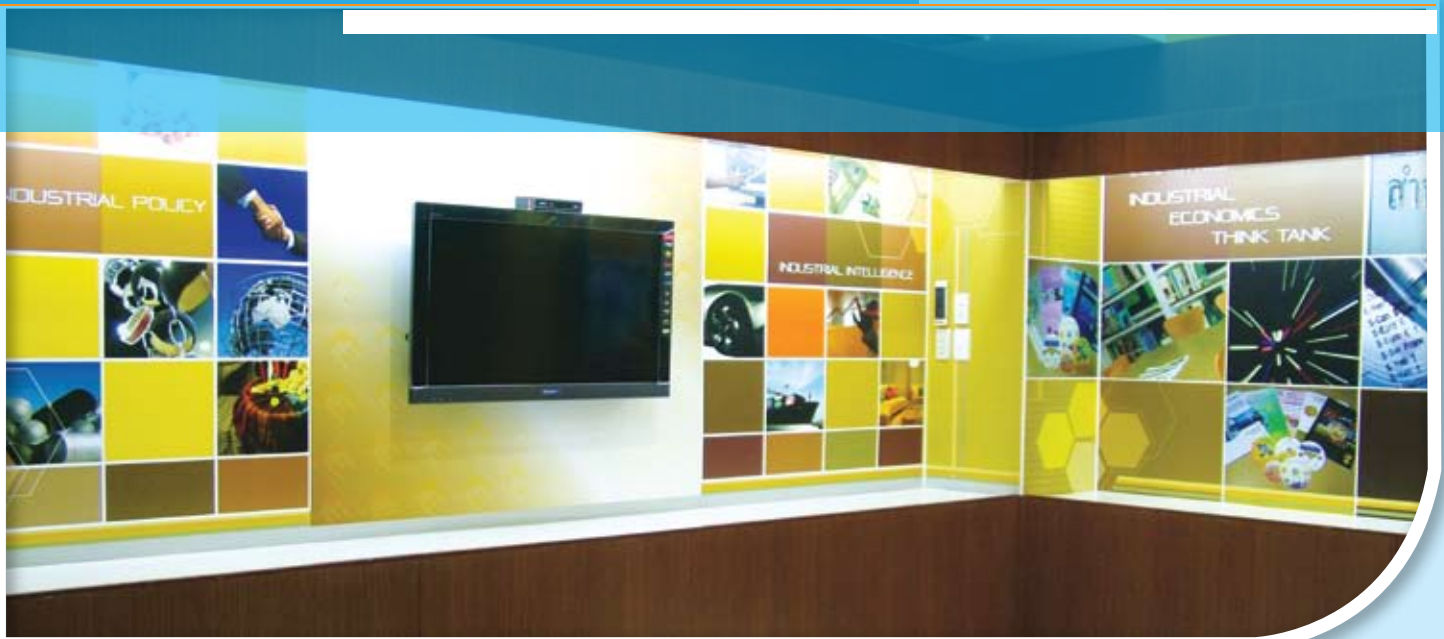

= ต่ำกว่า 50

ส่วนที่ 3 :

ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญ

ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย
สถาบันพลาสติก
การพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลไทยไปสู่ตลาดโลก
ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร
ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมยา
สถาบันพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพารา
ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิก
ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์
ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมปี 2553 และแนวโน้มปี 2554

ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย

32

**นับแต่อดีตที่ผ่านมา ภาคอุตสาหกรรมเป็น
ภาคที่มีความสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ
และมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ
ของประเทศไทยมาโดยตลอด**

ซึ่ง ในปี 2552 พบว่า สัดส่วนมูลค่าผลผลิตอุตสาหกรรมต่อ GDP อยู่ที่ประมาณร้อยละ 39 หรือคิดเป็นจำนวนเงินประมาณ 3.09 ล้านล้านบาท (ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงมูลค่าผลผลิตอุตสาหกรรมต่อ GDP ที่เพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่มาจากการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกของผู้ประกอบการขนาดใหญ่โดยสินค้าที่เป็นสินค้าหลักในการส่งออกนั้น กระจุกด้อยอยู่เพียงไม่กี่รายการ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่ต้องใช้เทคโนโลยีระดับกลางและสูง พึ่งพาการนำเข้าชิ้นส่วนเครื่องจักร เทคโนโลยี และทุนจากต่างประเทศในสัดส่วนที่สูง ประกอบกับกระแสการเปลี่ยนแปลงภายใต้โลกาภิวัตน์มีความรวดเร็ว และซับซ้อน ส่งผลให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงและอุปสรรคต่างๆ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) จึงได้จัดทำโครงการศึกษาทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยไปสู่ระดับโลก ปีงบประมาณ 2553 ขึ้น เพื่อเป็นแผนที่ในการพัฒนาผู้ประกอบการไทย และอุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ และได้นำเสนอผลการศึกษาซึ่งประกอบไปด้วยภาพรวมของการพัฒนาของอุตสาหกรรมโลก ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยเพื่อตอบสนองต่อมิติการพัฒนาใหม่ ผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์ต่ออุตสาหกรรมไทย นอกจากนี้ ยังกำหนดเป้าหมาย และแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยในอนาคตทั้งในภาพรวม และในอุตสาหกรรมรายสาขาที่สำคัญผ่านกระบวนการระดมความคิดเห็น จากทั้งภาครัฐภาคเอกชน สถาบันการศึกษา ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค (ได้แก่ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก และภาคกลาง) ซึ่งจะเป็น

ประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยในการเพิ่มความสามารถ และศักยภาพทางการแข่งขันในระดับนานาชาติเพื่อสร้าง รายได้เข้าสู่ประเทศ ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการขนาด กลางและขนาดย่อม สร้างงาน และรายได้ให้กับประชาชน ตลอดจนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้มีความสมดุล เป็นฐานรากในการพัฒนาประเทศ ภายใต้วิสัยทัศน์ “มุ่งสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่สมดุลและยั่งยืน” ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ ได้แก่

• **ยุทธศาสตร์ที่ 1** ยกระดับคลัสเตอร์อุตสาหกรรม และขยายเครือข่ายการผลิตสู่ต่างประเทศ เพื่อการเพิ่มผลิต ภาพ ด้านการผลิต ลดข้อจำกัดต่างๆ ในการดำเนินงาน และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันร่วมกัน

• **ยุทธศาสตร์ที่ 2** ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการ ให้เกิดความเข้มแข็งและยั่งยืน พัฒนาผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ตลอดจนยก ระดับศักยภาพของผู้ประกอบการไทยให้มีความสามารถ ในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

• **ยุทธศาสตร์ที่ 3** ยกระดับโครงสร้างสนับสนุน อุตสาหกรรม เพื่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมอย่าง บูรณาการด้วยการบังคับใช้มาตรฐานการผลิต การควบคุม ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน และปรับปรุงกฎระเบียบ ให้เอื้อต่อการลงทุน

โดยมีการกำหนดเป้าหมายเป็น 3 ระยะ ใน ช่วงเวลา 20 ปี ดังนี้

• **ระยะที่ 1** (1-5 ปี) เตรียมความพร้อมสู่ AEC (ASEAN Economic Community) โดยเริ่มจาก การสร้างความพร้อมด้วยการปรับ แก้ไขกฎระเบียบ

ปัญหาข้อขัดเพื่ออำนวยความสะดวก และลดอุปสรรค ที่มี พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับ (เช่น แรงงาน วัตถุดิบ ดึงดูดเทคโนโลยีใหม่ มาตรฐานวิจัยและพัฒนา จัดเขตพื้นที่ พัฒนาและจัดตั้งศูนย์ทดสอบ) พัฒนาคลัสเตอร์ และการเข้าไปสู่ การเป็นผู้ผลิตในภูมิภาคจากการสร้าง ASEAN Supply Chain รวมถึงการพัฒนาการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

• **ระยะที่ 2** (5-10 ปี) มุ่งเน้นการพัฒนาต่อยอด องค์ความรู้ในการพัฒนาภาคการผลิตและสินค้า เน้นการ ผลิตสินค้าที่ต้องใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม การปรับบทบาท ประเทศไทยให้เป็นตัวกลางในการบริหารจัดการระบบห่วงโซ่ การผลิตในภูมิภาคให้เป็นที่ยอมรับในอาเซียนและภูมิภาค และบริหารจัดการการผลิตและจัดการเครือข่ายในภูมิภาค

• **ระยะที่ 3** (10-20 ปี) สร้างภาพลักษณ์ในด้าน ตราสินค้าไทยที่ก้าวไกลในตลาดโลก เป็นผู้บริหารจัดการ ตราสินค้าที่มีเครือข่ายการผลิตจากในภูมิภาคที่เป็นที่ ยอมรับในตลาดโลก และอุตสาหกรรมไทยเป็นที่ยอมรับ โดยมีความสมดุลทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรมนุษย์

ทั้งนี้ สศอ. ได้นำผลการศึกษาดังกล่าวมาใช้ ในการจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย (พ.ศ. 2555-2574) ซึ่งเมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2554 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบแล้ว โดยคณะกรรมการ จัดทำแผนปฏิบัติการภายใต้แผนแม่บทการพัฒนา อุตสาหกรรมไทย ที่มีผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมเป็นประธาน จะทำหน้าที่จัดทำแผนปฏิบัติการ ภายใต้แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งชาติ เพื่อนำ แผนไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

สถาบันพลาสติก

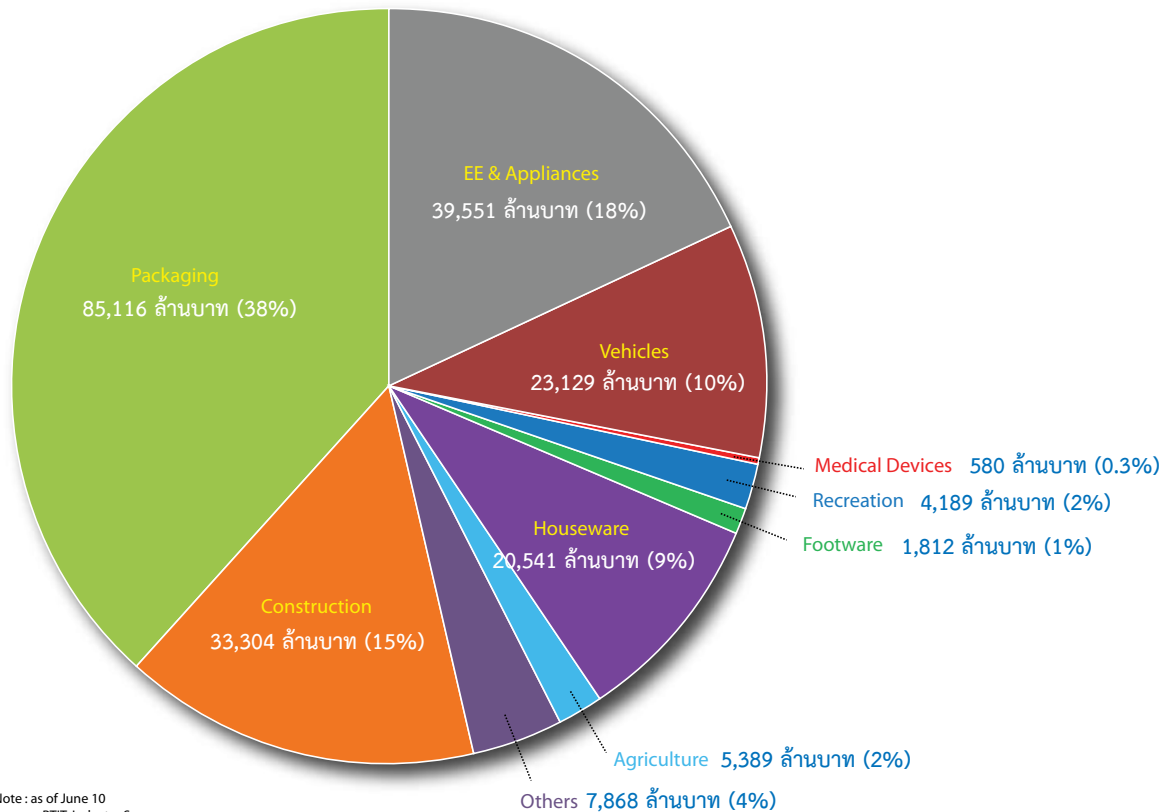
อุตสาหกรรมพลาสติกเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับอุตสาหกรรมปิโตรเคมีซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักในประเทศ และเป็นอุตสาหกรรมสนับสนุนให้กับอุตสาหกรรมต่อเนื่องอีกมากมาย เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ อาหาร รวมทั้งอุตสาหกรรมเกษตรและชลประทาน เป็นต้น ซึ่งก่อให้เกิดการสร้างรายได้ให้กับประเทศกว่า 2.2 แสนล้านบาท การจ้างงาน 350,000 คน และในปี พ.ศ. 2553 สามารถส่งออกได้กว่า 8 หมื่นล้านบาท อย่างไรก็ตาม การนำเข้ายังคงค่อนข้างสูงกว่า 8.3 หมื่นล้านบาท ส่งผลให้เกิดการขาดดุลทางการค้ากว่า 3 พันล้านบาท ทั้งนี้ เนื่องจากอุตสาหกรรมพลาสติกประสบปัญหา

การชะลอตัวของการเติบโต ความสามารถในการพัฒนาอยู่ในเกณฑ์ต่ำ การพัฒนาไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยรวมของประเทศ จึงมีความจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการโดยเร่งด่วน โดยเฉพาะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ไม่สามารถปรับตัวตอบสนองต่อการแข่งขันได้ด้วยตนเอง ในกรณีนี้ กระทรวงอุตสาหกรรมได้ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมพลาสติก ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์หลัก ได้แก่ การพัฒนาเทคโนโลยีและการจัดการ การเพิ่มความสามารถทางการตลาด และการสร้างฐานข้อมูล

เพื่อผลักดันให้ “ไทยเป็นผู้นำในอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์พลาสติกที่มีมูลค่าเพิ่มสูงในภูมิภาคอาเซียน และสนับสนุนการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมต่อเนื่องต่างๆ ของไทยอย่างยั่งยืน ภายในปี พ.ศ. 2559” โดยมีแผนงานโครงการเร่งด่วน ในระยะ 5 ปี ประกอบด้วย

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ เทคโนโลยีและการจัดการ การพัฒนาบุคลากร การเสริมสร้างศักยภาพทางการตลาด และการพัฒนาศูนย์ข้อมูลและวิเคราะห์เชิงลึก ทั้งนี้ ได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาอุตสาหกรรมพลาสติกในช่วง 5 ปี (ปี 2555-2559) ประกอบด้วย การเพิ่มปริมาณ

มูลค่าของอุตสาหกรรมแปรรูปพลาสติก 221,479 ล้านบาท

การผลิตเฉลี่ยร้อยละ 5 ต่อปี จาก 3.18 ล้านตัน เป็น 4.48 ล้านตัน มูลค่าการผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 6 ต่อปี จาก 2.2 แสนล้านบาท เป็น 3.33 แสนล้านบาท ยกเว้น การผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกไปสู่ผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มขึ้น

เพื่อให้แผนงานโครงการต่างๆ ที่กำหนดตามยุทธศาสตร์ฯ ได้รับการผลักดันให้เกิดผลในทางปฏิบัติ ภาคอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างจริงจังและต่อเนื่อง การดำเนินงานสามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนด จึงเห็นควรให้มีการจัดตั้ง “สถาบันพลาสติก” ในรูปแบบองค์กรอิสระ เพื่อทำหน้าที่ขับเคลื่อน

การพัฒนาอุตสาหกรรมพลาสติกของไทยโดยมุ่งหวังให้มีการทำงานร่วมกับหน่วยงานทั้งภาครัฐ สถาบันการศึกษา และเอกชนที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ กระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2553 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในหลักการยุทธศาสตร์การ พัฒนาอุตสาหกรรมพลาสติกและการจัดตั้งสถาบันพลาสติก ตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมเสนอ ซึ่งขณะนี้ได้มีการจัดตั้งสถาบันพลาสติก และร่างระเบียบของสถาบันพลาสติกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นอกจากนี้ได้คัดสรรผู้อำนวยการสถาบัน แล้วโดยจะเริ่มงานได้ในวันที่ 1 กันยายน 2554

การพัฒนาอุตสาหกรรม

อาหารฮาลาลไทย ไปสู่ตลาดโลก

36

อุตสาหกรรมอาหารฮาลาลถือว่าเป็นอุตสาหกรรมที่น่าสนใจอย่างมากสำหรับประเทศไทย เนื่องจากมูลค่าตลาดที่ค่อนข้างสูงและกำลังขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2552 ตลาดอาหารฮาลาลในกลุ่มประเทศมุสลิม หรือกลุ่มประเทศที่เป็นสมาชิกองค์การการประชุมอิสลาม (Organization of Islamic Conference: OIC) มีมูลค่าสูงถึง 88,200 ล้านบาทหรือร้อยละ 18 ต่อปี

“

นอกจากนี้ความนิยมอาหารฮาลาลของกลุ่มผู้บริโภคที่ไม่ใช่มุสลิมที่
เพิ่มมากขึ้นยังเป็นแรงผลักดันให้อุตสาหกรรมนี้เป็นที่จับตามองของหลายประเทศ
รวมถึงประเทศไทย ซึ่งมีความพร้อมด้านวัตถุดิบ ด้านเทคโนโลยีการแปรรูป
และด้านมาตรฐานการผลิต

”

อย่างไรก็ตาม หากพูดถึงอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลคงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าประเทศมาเลเซียเป็นประเทศหนึ่งที่มีความโดดเด่นในเรื่องภาพลักษณ์ของสินค้าฮาลาล เนื่องจากมีความชัดเจนของนโยบายรัฐบาลในการสนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ดังนั้น สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม จึงจัดทำการศึกษาวิจัยเรื่อง **“วิเคราะห์ศักยภาพอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลมาเลเซียและแนวทางดำเนินกลยุทธ์ของไทย”** ภายใต้โครงการศูนย์สารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์อุตสาหกรรมอาหาร ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ข้อเสนอแนะเชิงกลยุทธ์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลไทยไปสู่ตลาดโลก ภายใต้วิสัยทัศน์ **“ตลาดโลกเชื่อมั่นและยอมรับอาหารฮาลาลไทย”** ประกอบด้วยกลยุทธ์หลัก 5 ด้าน คือ 1. **ด้านการบริหารจัดการ** ได้แก่ การผลักดันยุทธศาสตร์การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพธุรกิจสินค้าและบริการฮาลาล พ.ศ. 2553-2557 ไปสู่ระดับปฏิบัติจริง การจัดทำกลไกและระบบบริหารจัดการการติดตามและประเมินผลการทำงานอย่างต่อเนื่องและการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทั้งในประเทศและต่างประเทศ 2. **ด้านการพัฒนาบุคลากร** ได้แก่ การพัฒนาทักษะวิชาชีพของทั้งแรงงานเดิมที่มีอยู่ในภาคอุตสาหกรรมและแรงงานใหม่ การพัฒนาความเชี่ยวชาญของบุคลากรทั้งในสาขาสาขาและสาขาเฉพาะด้านและการพัฒนากลุ่ม SMEs 3. **การสร้างองค์ความรู้** ได้แก่ การสร้าง R&D การจัดทำฐานข้อมูลฮาลาลและระบบการจัด

เก็บข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ ในรูปแบบของ One Stop Unit 4. **ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน** ได้แก่ การจัดหาและสร้างระบบแหล่งเงินทุนและแหล่งวัตถุดิบฮาลาลที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย การจัดหาและปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคและระบบขนส่งที่มีประสิทธิภาพ และการปรับปรุงกฎระเบียบมาตรฐานต่างๆ และ 5. **ด้านการพัฒนาการตลาด** ได้แก่ การสร้างภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นให้แก่อาหารฮาลาลไทย การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับอาหารฮาลาล การพัฒนาให้ไทยเป็นศูนย์กลางอาหารฮาลาล การสร้างความหลากหลายของสินค้าอาหารฮาลาล การคัดสรร Thailand Halal Product Champion และการสร้างเครือข่ายผู้นำเข้าและผู้จัดจำหน่ายในแต่ละตลาดภูมิแ่งสำคัญของการเป็นหนึ่งในผู้นำด้านอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล คือ การรักษาคุณภาพและมาตรฐานการผลิตสินค้า ตลอดจนการพัฒนาสินค้าให้มีความแตกต่างเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์และเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภค ทั้งนี้ ภาครัฐจำเป็นต้องเร่งปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานของประเทศให้สามารถอำนวยความสะดวกและเอื้อประโยชน์ต่อภาคธุรกิจ โดยเฉพาะด้านโลจิสติกส์ซึ่งเป็นต้นทุนที่ไทยเสียเปรียบประเทศคู่แข่งมาก ส่วนผู้ประกอบการจำเป็นต้องศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคในแต่ละตลาดให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เพื่อให้สามารถเข้าถึงตลาดได้หลากหลายช่องทางและบริหารจัดการทางการค้าที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ยุทธศาสตร์

การพัฒนาอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร

อุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร เป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อภาคการผลิตในห่วงโซ่อุปทาน และเป็นอุตสาหกรรมสนับสนุนที่เกิดขึ้นมาควบคู่กับอุตสาหกรรมอาหารของประเทศ การพัฒนาอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหารจะส่งผลให้อุตสาหกรรมอาหารเติบโตได้อย่างเข้มแข็งไปพร้อมๆ กัน เนื่องจากบรรจุภัณฑ์มีความสำคัญไม่เฉพาะเพียงการบรรจุ และปกป้องอาหารภายในเท่านั้น แต่บรรจุภัณฑ์ที่ผ่านกระบวนการออกแบบยังสามารถดึงดูดความสนใจของผู้บริโภค โดยเป็นกลยุทธ์หนึ่งในการส่งเสริมการขายของผู้จำหน่ายอาหาร รวมไปถึงการเพิ่มความสะดวกในการใช้ และการสื่อสารข้อมูลจากผู้ผลิตไปสู่ผู้บริโภคได้อย่างกว้างขวางอีกด้วย

ปัจจุบันตลาดบรรจุภัณฑ์อาหารในประเทศ มีมูลค่าตลาดโดยรวมประมาณ 86,000 ล้านบาท สามารถแบ่งตามประเภทของวัสดุหลักที่ใช้ในการผลิตเป็น 4 ประเภท คือ บรรจุภัณฑ์โลหะประมาณ 30,000 ล้านบาท บรรจุภัณฑ์พลาสติกประมาณ 30,000 ล้านบาท บรรจุภัณฑ์แก้วประมาณ 16,000 ล้านบาท และบรรจุภัณฑ์กระดาษประมาณ 10,000 ล้านบาท โดยมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นทุกปี อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร มีความจำเป็นที่ต้องพัฒนาตนเองในมิติต่างๆ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนแนวทางการพัฒนาของอุตสาหกรรมอาหาร ให้เป็นอุตสาหกรรมสนับสนุนที่มีความพร้อม เป็นอุตสาหกรรมที่สามารถสร้างคุณค่า (Value Creation) ให้กับผลิตภัณฑ์อาหารที่บรรจุอยู่ภายในบรรจุภัณฑ์ และเป็นส่วนหนึ่งสร้างความมั่นใจให้กับผู้บริโภคด้านความสะอาดและปลอดภัย

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้เล็งเห็นถึงโอกาสของอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร จึงได้ดำเนินโครงการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร เพื่อศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์การแข่งขัน และกำหนดยุทธศาสตร์และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหารของไทย ซึ่งจะนำไปสู่วิสัยทัศน์ “บรรจุภัณฑ์อาหารปลอดภัยสร้างสรรค์นวัตกรรม เชื่อมโยงอุตสาหกรรม รั้งสิ่งแวดลอม” โดยการพัฒนาอุตสาหกรรมให้เติบโตไปในทิศทางที่เหมาะสม ประกอบด้วย การสร้างสมดุลจากแรงผลักดัน 3 ประการ คือ ด้านสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะมุ่งเน้นพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีความเข้มแข็งด้านการผลิต เริ่มต้นจากการพัฒนาบุคลากรด้านการผลิตและบุคลากรด้าน

การออกแบบเชิงโครงสร้างให้เพียงพอต่อความต้องการ รวมถึงการพัฒนาให้ผู้ผลิตมีประสิทธิภาพอย่างเป็นระบบ การพัฒนาตลอดสายโซ่อุปทานที่เชื่อมโยงกลุ่มอุตสาหกรรมและการวิจัยในอุตสาหกรรม การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตในด้านต่างๆ เช่น การเพิ่มผลผลิตเพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน การลดพลังงานและวัตถุดิบให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นตลอดจนด้านมาตรฐานที่ต้องพัฒนาอุตสาหกรรมโดยการสร้างความตระหนักต่อความสำคัญและความปลอดภัยของบรรจุภัณฑ์อาหารเพื่อยกระดับมาตรฐานการผลิต และมาตรฐานสำหรับอาหาร

นอกจากนี้ในส่วนของยุทธศาสตร์เชิงรุก จะเร่งพัฒนาให้บรรจุภัณฑ์อาหารของไทยสามารถสร้างคุณค่า และปรับตัวให้ทันต่อสถานการณ์และกฎระเบียบใหม่ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น การพัฒนาให้บรรจุภัณฑ์มีความทันสมัย มีคุณสมบัติที่ดีขึ้น รวมทั้งสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาบรรจุภัณฑ์สมัยใหม่ภายในประเทศ เพื่อให้เกิดนวัตกรรมของบรรจุภัณฑ์อาหารตลอดจนสร้างความตระหนักให้กับผู้บริโภคในด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะก่อให้เกิดการพัฒนาบรรจุภัณฑ์อาหารที่เป็นผลิตภัณฑ์สีเขียวสร้างจุดเด่นทางด้านนวัตกรรม ความสามารถในการแข่งขัน และสร้างความยั่งยืนบนพื้นฐานของเศรษฐกิจสีเขียวอย่างสมดุล

ยุทธศาสตร์ การพัฒนาอุตสาหกรรมยา

40

อุตสาหกรรมยาในประเทศ เป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อตอบสนองตลาดภายในเป็นหลัก แต่สามารถสร้างรายได้จากการส่งออกให้กับประเทศได้ด้วย อย่างไรก็ตามปัจจุบันผู้ผลิตต้องเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ เช่น ยานำเข้าจากต่างประเทศมีมูลค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การแข่งขันอย่างรุนแรงในตลาดส่งออกหลัก และการปรับตัวเข้าสู่มาตรฐานการผลิตยาที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมยายังมีโอกาสเติบโตจากการที่ผู้ผลิตยาข้ามชาติได้ใช้นโยบาย Outsourcing มาแย่งเอเซียมากขึ้น รวมถึงยาสิทธิบัตรหลายตัวกำลังหมดอายุลง ซึ่งสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้ตระหนักถึงโอกาสและอุปสรรคดังกล่าว จึงได้ดำเนินการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมยาขึ้นเพื่อเป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมยาของไทยให้มีศักยภาพ อยู่รอด และสามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมยา มีระยะเวลา 5 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2555-2559 ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมยาในภาพรวม และตามกลุ่มอุตสาหกรรมยาสำคัญจำนวน 4 กลุ่ม ได้แก่ ยาชื่อสามัญแผนปัจจุบัน เกสซ์เคมีภัณฑ์ ยาชีววัตถุ และยาแผนโบราณ/สมุนไพร ซึ่งมีมาตรการหลักๆ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมยา ได้แก่ การส่งเสริมการผลิตยาให้ได้มาตรฐานสากล การส่งเสริม การวิจัยและพัฒนา การพัฒนาบุคลากร การพัฒนาระบบฐานข้อมูลเทคโนโลยีสารสนเทศ และการแก้ไขกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม

การดำเนินการภายใต้ยุทธศาสตร์ดังกล่าว จะส่งผลให้มีทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมยาของประเทศไทยที่ชัดเจน อันจะช่วยพัฒนากลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยาในประเทศให้เติบโต และมีศักยภาพ ตลอดจนเกิดบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการกำหนดนโยบาย และมาตรการต่างๆ เพื่อส่งเสริม พัฒนา และแก้ไขปัญหาของอุตสาหกรรมยาในทิศทางเดียวกัน

สถาบันพัฒนาผลิตภัณฑ์

ยางและไม้ยางพารา

รายงานประจำปี 2010

41

ปัจจุบันประเทศไทยผลิตยางธรรมชาติได้มากเป็นอันดับ 1 ของโลก แต่ยังเป็นการส่งออกในรูปของยางแปรรูปขั้นต้น เนื่องจากอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศไทยยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร ส่วนใหญ่ยังเป็นโรงงานขนาดกลางและขนาดเล็ก ขาดความพร้อมด้านเทคโนโลยีการผลิต ข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด ตลอดจนความพร้อมของบุคลากร ดังนั้นคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2554 ให้จัดตั้งสถาบันพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพาราขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพารา ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพาราของประเทศไทยให้เติบโตอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถแข่งขันได้ในระดับโลก โดยสถาบันฯ จะเป็นหน่วยงานหลักในการวิจัยและพัฒนา ถ่ายทอดองค์ความรู้เทคโนโลยีและสร้างนวัตกรรมในการส่งเสริมและสนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพาราอย่างเป็นระบบและมีความหลากหลายต่อเนื่อง ทั้งนี้เป็นการดำเนินการต่อยอดการพัฒนาอุตสาหกรรมยางในชั้นกลางน้ำและปลายน้ำ โดยเชื่อมโยงกับการพัฒนาฐานน้ำตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552-2556 ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ยุทธศาสตร์

การพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิก

ปัจจุบันอุตสาหกรรมเซรามิกไทยต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ อย่างมากมายทั้งด้านราคาน้ำมัน ราคาก๊าซ อัตราดอกเบี้ย ความไม่แน่นอนทางการเมือง ภาวะเศรษฐกิจโลก การขาดแคลนแรงงาน ผลกระทบจากการจัดทำข้อตกลงเขตการค้าเสรีกับประเทศต่างๆ การกำหนดมาตรฐานและมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศคู่ค้า รวมทั้งยังไม่มียุทธศาสตร์ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิก ทำให้ขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเซรามิกไทยเริ่มลดลง ดังนั้น สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมจึงได้ดำเนินโครงการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกขึ้นในปี 2553 ซึ่งผลจากการดำเนินโครงการฯ ได้กำหนดยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกไว้ทั้งในระดับภาพรวมและรายสาขาผลิตภัณฑ์ ภายใต้วิสัยทัศน์ “ผู้ผลิตขนาดกลาง และเล็กในอุตสาหกรรมเซรามิกไทยมุ่งสู่นวัตกรรมการผลิตเซรามิกเชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในปี พ.ศ. 2563” ซึ่งยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมเซรามิก ประกอบด้วย

1. ยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมเซรามิกในภาพรวม

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างความรู้ให้กับผู้ประกอบการ มีกลยุทธ์ที่สำคัญ คือ การพัฒนาสารสนเทศสำหรับอุตสาหกรรมเซรามิก สร้างระบบติดตามและจัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมให้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่วิเคราะห์ข้อมูล และพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนากระบวนการผลิตที่มีผลิตภาพสูงและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีกลยุทธ์ที่สำคัญ คือ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการใช้เทคนิคต่างๆ ในการปรับปรุงประสิทธิภาพกระบวนการผลิต และส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการวิจัยและพัฒนากระบวนการผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเพิ่มขีดความสามารถในการสร้างมูลค่าเพิ่ม มีกลยุทธ์ที่สำคัญคือส่งเสริมให้มีการสร้างบุคลากรที่มีความรู้ในการนำคอมพิวเตอร์มาประยุกต์ใช้ในกระบวนการออกแบบ การผลิตและการตกแต่งผลิตภัณฑ์เซรามิก และเสริมสร้างความรู้และทักษะด้านการออกแบบให้กับผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเซรามิก

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างช่องทางการจัดจำหน่าย มีกลยุทธ์ที่สำคัญ คือ ส่งเสริมให้มีการสร้างช่องทางจัดจำหน่ายใหม่ และสร้างภาพลักษณ์และการประชาสัมพันธ์

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกสายผลิตภัณฑ์

ซึ่งสรุปยุทธศาสตร์ในแต่ละผลิตภัณฑ์ได้ดังนี้
ผลิตภัณฑ์กระเบื้องเซรามิก และเครื่องสุขภัณฑ์

ยุทธศาสตร์ : การพัฒนามาตรฐานการตรวจสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์กระเบื้องเซรามิกและเครื่องสุขภัณฑ์ มีกลยุทธ์ที่สำคัญ คือ การปรับปรุงมาตรฐานผลิตภัณฑ์กระเบื้องเซรามิก และเครื่องสุขภัณฑ์ให้มีการตรวจสอบคุณภาพเทียบเท่ามาตรฐานสากลและประกาศใช้เป็นมาตรฐานบังคับ ซึ่งเป็นการสร้างกลไกในการตรวจสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์ที่จะผลิตในประเทศและนำเข้ามาจำหน่ายในประเทศ

ผลิตภัณฑ์เครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร และของประดับตกแต่ง

ยุทธศาสตร์ : การพัฒนาเมืองหัตถกรรมเซรามิก มีกลยุทธ์ที่สำคัญ คือการสร้างเอกลักษณ์เมืองหัตถกรรมเซรามิก พัฒนามาตรฐานสินค้าหัตถกรรมเซรามิกและประชาสัมพันธ์และสร้างช่องทางการจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมเซรามิก ให้เกิดขึ้นในพื้นที่ที่มีการผลิตผลิตภัณฑ์เซรามิก โดยการสร้างสรรค์และพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีเอกลักษณ์ ด้วยการนำเครื่องหมายการค้าท้องถิ่น (Local Brand)

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกดังกล่าวจะเป็นแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกให้มีความเข้มแข็ง เติบโตอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน มีศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีการค้าโลกได้

ยุทธศาสตร์

การพัฒนา อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์

44

อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์เป็นอุตสาหกรรมที่มีการเชื่อมโยงครบวงจรของการผลิตตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และการมีนิคมอุตสาหกรรมการพิมพ์และบรรจุภัณฑ์ สินสาคร ส่งผลด้านบวกต่อขีดความสามารถในการแข่งขัน อีกทั้งปัจจุบันคุณภาพงานพิมพ์ของไทยจัดอยู่ในระดับสากล ทำให้ต่างชาติเล็งเห็นถึงศักยภาพความพร้อมในด้านการพิมพ์ของไทยจึงเป็นช่องทางให้อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ขยายตัวทั้งในประเทศและต่างประเทศได้อีกมาก อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ยังคงมีปัญหา ด้านความสม่ำเสมอของคุณภาพงานพิมพ์ การแข่งขันกันด้วยต้นทุนและราคารวมทั้งการเผชิญกับปัญหาหลายๆ ด้าน ได้แก่ การพัฒนาเทคโนโลยีโดยเฉพาะระบบคอมพิวเตอร์และดิจิทัล ที่เข้ามาแทนที่การใช้สิ่งพิมพ์ การขาดแคลนบุคลากร และศักยภาพของคู่แข่งในภูมิภาค อาทิ สิงคโปร์ ฮ่องกง จีน ที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว รวมทั้งกระแสด้านสิ่งแวดล้อมส่งผลกระทบต่อความสามารถด้านการผลิตและขีดความสามารถในการแข่งขันของไทย

ดังนั้น สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ เพื่อให้ภาครัฐและภาคเอกชนมีแนวทางการดำเนินงาน และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ของไทยที่ชัดเจน โดยได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่มุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์เชิงรุก ประกอบด้วย การพัฒนาประสิทธิภาพและเพิ่มผลผลิตของผู้ผลิต การพัฒนาความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน การเพิ่มมูลค่าสินค้าด้านการออกแบบและการพัฒนาเนื้อหาโดยเฉพาะกลุ่มเศรษฐกิจสร้างสรรค์ประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือ รวมทั้งการส่งเสริมการส่งออก ทั้งนี้ การพัฒนาบุคลากรและองค์ความรู้จะเข้ามาเสริมให้อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์เข้มแข็งขึ้น ด้วยการพัฒนาศูนย์กลางด้านวิศวกรรม การพิมพ์ และช่างปรับปรุงเครื่องจักร การส่งเสริมการรวมกลุ่มแบบคลัสเตอร์ การวางมาตรฐานสินค้าและกระบวนการจัดทำมาตรฐาน และการวิจัยและพัฒนา โดยเฉพาะระบบการจัดการสี เทคนิคการพิมพ์ และกระบวนการพิมพ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะพัฒนาผู้ผลิตให้มีศักยภาพในการแข่งขันต่อไป

ภาวะอุตสาหกรรมภาพรวมปี 2553

และแนวโน้มปี 2554

**สถานการณ์การผลิตในภาคอุตสาหกรรมซึ่งวัดจากดัชนี
ผลผลิตอุตสาหกรรมในปี 2553 ขยายตัวได้ดีที่ร้อยละ 14.5
ถือได้ว่าการฟื้นตัวที่ดีหลังจากวิกฤติเศรษฐกิจโลกในช่วงปี
2551 เป็นต้นมาที่ส่งผลให้ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมในปี 2552
หดตัวหรือติดลบไปถึงร้อยละ 7.2**

ทั้งนี้การขยายตัวของดัชนีที่ร้อยละ 14.5 ดังกล่าวถือเป็นปีที่มีการขยายตัวสูงที่สุดนับตั้งแต่ที่กระทรวงอุตสาหกรรมโดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม หรือ สศอ. ได้เริ่มจัดทำดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมในปี 2543 ในส่วนของอัตราการใช้กำลังการผลิตเฉลี่ยในปี 2553 อยู่ที่ระดับร้อยละ 63.42 เพิ่มขึ้นจากปี 2552 ที่อยู่ที่ร้อยละ 56.09 ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมที่มีการฟื้นตัวที่ดีหลังจากวิกฤติ เศรษฐกิจโลก ทั้งนี้เมื่อพิจารณาในอุตสาหกรรมรายสาขาที่ส่งผลให้ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมในภาพรวมมีการขยายตัวดีในปี 2553 ที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมยานยนต์ และอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า

ในปี 2554 คาดการณ์ว่าการขยายตัวของภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมไทยซึ่งวัดจากดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมจะชะลอลงจากฐานตัวเลขที่สูงในปี 2553 โดยอัตราการขยายตัวจะอยู่ที่ร้อยละ 6.0 - 8.0 เท่ากับการคาดการณ์เมื่อช่วงปลายปี 2553 ทั้งนี้ทิศทางของอุตสาหกรรมในปี 2554 โดยภาพรวมยังคงขยายตัวดี โดยเฉพาะกลุ่มที่เน้นการส่งออกเป็นหลักแต่ก็มีบางกลุ่มที่อาจต้องเผชิญกับข้อจำกัดในการเติบโต โดยมีปัจจัยบวกที่ส่งผลดีต่อการขยายตัว ได้แก่ เศรษฐกิจไทยและเศรษฐกิจโลกเริ่มฟื้นตัวชัดเจน การขยายการลงทุนทั้งจากความต้องการของตลาดต่างประเทศที่ปรับตัวดีขึ้นและการย้ายฐานการผลิตบางส่วนมาไทย รวมถึงตลาดเกิดใหม่และอาเซียนที่ยังมีทิศทางการขยายตัวดี ทั้งนี้อุตสาหกรรมหลักที่เน้นการส่งออกเป็นหลัก อาทิ ยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอต้นน้ำ ผลิตภัณฑ์ยาง รวมถึงอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบในประเทศ เช่น อุตสาหกรรมอาหาร ยังคงมีการเติบโตที่ดี

ในขณะเดียวกันบางกลุ่มอุตสาหกรรมอาจจะมีข้อ

จำกัดเฉพาะบางประการที่อาจจะกระทบต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรม อาทิ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ต้นทุนราคาวัตถุดิบ ได้แก่ ฝ้ายที่ราคาในตลาดโลกเพิ่มขึ้น ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก โดยแรงงานจำนวนหนึ่งได้กลับเข้าสู่ภาคเกษตรกรรมที่ราคาสินค้าเกษตรปรับตัวสูงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะยางพารา มันสำปะหลัง อ้อย เป็นต้น หรือในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับที่ราคาทองคำในตลาดโลกซึ่งเป็นวัตถุดิบยังมีความผันผวนอยู่มาก

จากที่กล่าวในช่วงต้น ในปี 2554 ภาคอุตสาหกรรมจะพบปัจจัยเสี่ยงด้านต้นทุนการผลิตที่จะสูงขึ้นจากค่าแรง ต้นทุนวัตถุดิบที่มีแนวโน้มสูงขึ้นและปัญหาการขาดแคลนแรงงาน นอกจากนี้ในส่วนของการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกที่แม้จะชัดเจนขึ้น แต่ยังคงมีความเปราะบางอยู่โดยปัจจัยเสี่ยงต่อการฟื้นตัวในระยะต่อไปยังคงมีอยู่ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศที่เป็นตลาดส่งออกหลักของไทย อาทิ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และประเทศญี่ปุ่น รวมถึงแรงกดดันจากปัญหารู้นะทางการคลังที่พร้อมจะส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือในบางประเทศด้วย

นอกจากนี้ ปัจจัยเสี่ยงอีกหนึ่งประการที่สำคัญที่นับวันจะทวีความรุนแรงและดูเหมือนจะส่งผลเข้าใกล้ตัวเรามากขึ้น ก็คือ ปัญหาร้ายธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาพายุ อุทกภัย อัคคีภัย แผ่นดินไหวรวมถึงสึนามิ โดยล่าสุดก็คือเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิในญี่ปุ่น และเหตุการณ์อุทกภัยและดินถล่มในหลายพื้นที่ของประเทศไทยตั้งแต่ช่วงปี 2553 ที่ผ่านมา และในช่วงมีนาคม-เมษายน 2554 ทั้งนี้ไม่ว่าภัยธรรมชาติจะมาในรูปแบบใดก็ส่งผลกระทบต่อในทุกภาคส่วน รวมถึงภาคเศรษฐกิจและผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมพลาสติก

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

การบริโภค

- การปรับตัวดีขึ้นของอุตสาหกรรมต่างๆ ส่งผลดีต่อการบริโภคพลาสติกเพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้จากตัวเลขการส่งออกรถยนต์และชิ้นส่วนที่เพิ่มขึ้น อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ขยายตัวในตลาดส่งออก

- ความต้องการภายในประเทศขยายตัวโดยเฉพาะอุตสาหกรรมก่อสร้าง ซึ่งจะดำเนินการก่อสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินสายสีแดง

- ภาวะการณืหลังน้ำท่วม ผู้ประสบภัยต้องการสินค้าเพื่ออุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้น

การส่งออก

- การส่งออกยังคงดีอย่างต่อเนื่อง แต่มีปัจจัยสำคัญที่ควรระวังจากปัญหาเศรษฐกิจของยุโรป

- การแข็งค่าของเงินบาทส่งผลให้มูลค่าการส่งออกลดลงในไตรมาสที่ 4 และคาดการณ์ว่าค่าเงินบาทน่าจะแข็งค่ามากขึ้นซึ่งจะส่งผลต่อมูลค่าส่งออกลดลงอย่างต่อเนื่อง

การนำเข้า

- มีการนำเข้าต่อเนื่อง เป็นผลมาจากความเชื่อมั่นของการบริโภคที่ดีขึ้น และอัตราแลกเปลี่ยนที่แข็งค่าขึ้นเป็นผลดีที่ทำให้นำเข้าสินค้าในราคาถูกลง จึงมีการนำเข้าผลิตภัณฑ์พลาสติกเพื่อบริโภคเพิ่มขึ้น

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

- จากการคาดการณ์อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจโลกที่จะมีการปรับลดลงในปี 2554 ที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจของยุโรป จะส่งผลต่อการส่งออกของไทย

- ค่าเงินบาทที่แข็งค่า หากไม่มีมาตรการใดมาช่วยอาจมีผลกระทบรุนแรงต่อผู้ส่งออกของไทย

- แต่ทั้งนี้มาตรการกระตุ้นการใช้จ่ายของรัฐบาลในการปรับปรุงซ่อมแซมสาธารณูปโภคต่างๆ หลังจากปัญหาน้ำท่วมคลี่คลาย คาดว่าน่าจะมีการใช้จ่ายมากพอสมควร

มาตรการหรือโครงการที่สำคัญที่กระตุ้นและขับเคลื่อนภาคอุตสาหกรรมพลาสติก

- การจัดตั้งสถาบันพลาสติกที่จะเป็นศูนย์กลางความเชื่อมโยงของภาครัฐ เอกชน ภาคการศึกษา รวมถึงหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ ต่อเนื่องเป็นรูปธรรมและมีความยั่งยืนมากขึ้น โดยจะเป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลที่สำคัญของอุตสาหกรรม วิเคราะห์สถานการณ์ จัดทำรายงาน รวมถึงการเข้าไปช่วยเหลือผู้ประกอบการพลาสติกที่ต้องการพัฒนาศักยภาพในการผลิต และการตลาด เพื่อให้เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับตลาดสากลได้

อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

ในปี 2553 มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 17 เมื่อเทียบกับปีก่อน และมีมูลค่าการส่งออก 53,317 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 25 เมื่อเทียบกับปีก่อน โดยปรับตัวเพิ่มขึ้นในทุกตลาด ตลาดสำคัญที่มีสัดส่วนมากที่สุดได้แก่ ตลาดอาเซียน รองลงมาคือจีน และสหภาพยุโรป

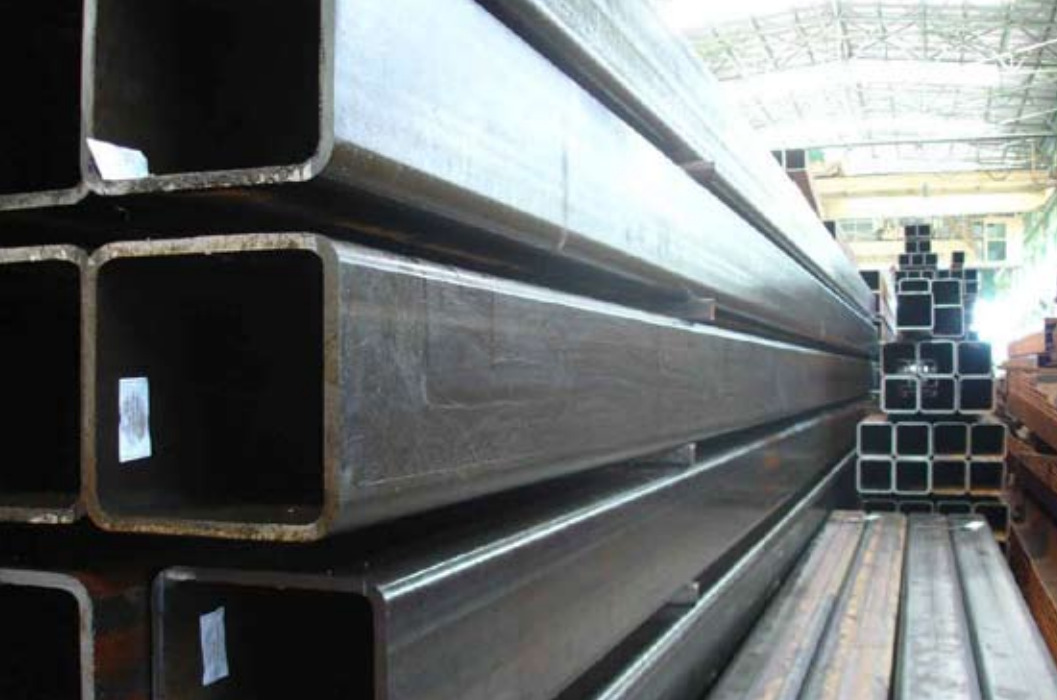
อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้ามีการขยายตัวได้ดีทั้งการผลิตและการส่งออก ดัชนีผลผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 23 ตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจและความต้องการที่เพิ่มขึ้นทั้งตลาดในประเทศและส่งออก โดยเฉพาะเครื่องปรับอากาศมีดัชนีผลผลิตเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 69 ตามการเติบโตของอสังหาริมทรัพย์ ประกอบกับราคาที่ถูกลงกว่าเดิม จากการยกเลิกการเก็บภาษีสรรพสามิต รวมถึงการส่งออกยังขยายตัวได้อีกถึงร้อยละ 36 ซึ่งเป็นการขยายตัวในทุกตลาด รองลงมาคือเครื่องอุปโภคไฟฟ้าสำหรับตัดต่อป้องกันวงจรไฟฟ้า กล้องถ่าย TV VDO และตู้เย็น ที่การส่งออกการปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 30 27 และ 31 ตามลำดับ

โครงสร้างตลาดส่งออกเครื่องใช้ไฟฟ้า 3 อันดับแรก ประกอบด้วย อาเซียน ญี่ปุ่น และ EU โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 47 และทั้ง 3 ตลาดมีการขยายตัวค่อนข้างมากถึงร้อยละ 26, 31, 22 ตามลำดับ และยังมีออสเตรเลีย ซึ่งเป็นตลาดใหม่ที่น่าสนใจที่มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 37 จากผลของการเปิดการค้าเสรีไทย-ออสเตรเลีย และอาเซียน-ออสเตรเลีย

อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นเช่นกัน โดยดัชนีผลผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 17 เมื่อเทียบกับปีก่อน โดยเฉพาะ Semiconductor IC และ HDD ดัชนีผลผลิตปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 35, 30, 14 ตามลำดับ และมีมูลค่าการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ในปี 2553 มีมูลค่า 33,046 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เมื่อเทียบกับปีก่อน ปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 23 ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเนื่องจากปริมาณการสั่งซื้อเริ่มกลับเข้ามา โดยเฉพาะตลาดหลักอย่างสหรัฐอเมริกา และจีน เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจโดยรวมเริ่มกลับมาฟื้นตัวอีกครั้ง รวมถึงเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้าอื่นๆ ปรับตัวดีขึ้นเช่นกัน ประกอบกับความต้องการสินค้าไอทีรุ่นใหม่ ๆ ที่มีการเปิดตัวมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

ในปี 2554 คาดว่าอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ยังคงขยายตัวได้ แต่มีอัตราขยายตัวที่ไม่สูงมากนักเมื่อเทียบกับปี 2553 โดยอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าคาดว่าจะปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 เนื่องจากการปรับตัวเพิ่มขึ้นของเครื่องปรับอากาศ เครื่องคอมพิวเตอร์และตู้เย็นทั้งตลาดในประเทศ ตลาดส่งออกหลักอย่างอาเซียน และตลาดใหม่อย่างออสเตรเลีย ซึ่งจะส่งผลให้สินค้าเครื่องใช้ไฟฟ้าปรับตัวเพิ่มขึ้น ส่วนอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์คาดว่าจะปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 เนื่องจากความต้องการสินค้าไอทีใหม่ๆ ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่มีปัจจัยเสี่ยงทางด้านการฟื้นตัวของเศรษฐกิจของ EU สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น ที่มีความไม่แน่นอนค่อนข้างสูง ซึ่งจะส่งผลให้การซื้อสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ลดลงได้

อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

สถานการณ์เหล็กโดยรวมในปี 2553 เมื่อเทียบกับระยะเดียวกันของปีก่อน พบว่าการผลิตโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.60 ความต้องการใช้ในประเทศ เพิ่มขึ้นร้อยละ 27.71 สำหรับมูลค่าและปริมาณการนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 42.71 และ 31.13 ตามลำดับ เนื่องจากการขยายตัวของในภาคอุตสาหกรรมการผลิตโดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์และอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งมียอดการผลิตขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ผลผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าการนำเข้าเพิ่มขึ้นมากที่สุดเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน ได้แก่ เหล็กแผ่นเคลือบโครเมียม เพิ่มขึ้นร้อยละ 113.02 รองลงมาคือ เหล็กแผ่นบางรีดร้อนชนิดผ่านการกัดล้างและชุบน้ำมัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 102.13 สำหรับมูลค่าและปริมาณการส่งออกเหล็กและเหล็กกล้าในปี 2553 มีจำนวนประมาณ 45,776 ล้านบาท และ 1,555,043 เมตริกตัน โดยมูลค่าและปริมาณการส่งออก เพิ่มขึ้นร้อยละ 23.48 และ 17.86 ผลผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าการส่งออกลดลงมากที่สุดในช่วงนี้เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน ได้แก่ เหล็กแท่งแบน (Slab) ลดลงร้อยละ 80.46 และเหล็กแผ่นบางรีดร้อนชนิดผ่านการกัดล้างและชุบน้ำมัน ลดลงร้อยละ 50.70

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

สำหรับแนวโน้มอุตสาหกรรมเหล็กในปี 2554 คาดว่าจะสามารถขยายตัวได้ต่อเนื่องเนื่องจากทั้งภาคการก่อสร้างและภาคการผลิตคาดว่าจะขยายตัวได้ แม้ว่าแนวโน้มเศรษฐกิจโลกจะยังอยู่ภายใต้ความผันผวนและปัญหาค่าเงินโดยภาคการก่อสร้างมีโอกาสใหม่ๆ จากการลงทุนของภาครัฐโดยเฉพาะการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ที่ในปี 2553 มีการเปิดประมูลและเตรียมงานก่อสร้าง ขณะที่ภาคการผลิต อุตสาหกรรมยานยนต์จะเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่คาดว่าจะขยายตัวได้ในอัตราที่สูงมากจากการผลิต Eco-car ของหลายบริษัท ส่วนกลุ่มเครื่องใช้ไฟฟ้า

และกลุ่มอุตสาหกรรมอาหารกระป๋องคาดว่าจะอยู่ในระดับที่ทรงตัวด้วยข้อจำกัดจากฐานการผลิตที่สูงในปี 2553

อุตสาหกรรมปิโตรเคมี

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

มูลค่าการนำเข้าและส่งออกปิโตรเคมีไทยทั้งขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นปลายในปี 2553 มีอัตราการขยายตัวดีขึ้นกว่าช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา โดยได้รับปัจจัยหนุนจากการที่เศรษฐกิจโลกเริ่มฟื้นตัวขึ้นส่งผลให้ความต้องการสินค้าและบริการเพิ่มสูงขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีซึ่งเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำเพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย โดยมูลค่าการนำเข้ารวมปี 2553 มีมูลค่า 141,688.53 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2552 คิดเป็นร้อยละ 43.08 ปัจจัยสนับสนุนการขยายตัวของมูลค่าการนำเข้า ได้แก่ กรณีปัญหาของโครงการปิโตรเคมีต่างๆ ในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด การขยายตัวของมูลค่าการนำเข้าสอดคล้องกับทิศทางการขยายตัวของเศรษฐกิจภายในประเทศทั้งในด้านของอัตราการใช้กำลังการผลิต และการบริโภคภายในประเทศ รวมทั้งการส่งออกที่ขยายตัวดีขึ้น โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมปิโตรเคมีทางด้านมูลค่าการส่งออกรวมปี 2553 มีมูลค่า 269,290.20 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2552 คิดเป็นร้อยละ 27.15 ปัจจัยสนับสนุนการขยายตัวของมูลค่าการส่งออก ได้แก่ การฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกที่ส่งผลให้อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของหลายๆ ประเทศขยายตัวดีขึ้น มีการเปิดดำเนินการโรงงานปิโตรเคมีใหม่ๆ ในประเทศ ทั้งที่เป็นโรงงานปิโตรเคมีขั้นต้น และขั้นปลายซึ่งส่วนใหญ่มีเป้าหมายผลิตเพื่อส่งออก และปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบและความล่าช้าในการเปิดดำเนินการเชิงพาณิชย์ของโครงการปิโตรเคมีใหม่ๆ ในตะวันออกกลาง

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

การส่งออกผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีไทยในปี 2554 คาดว่าจะมีมูลค่าเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจโลก อย่างไรก็ตาม วิกฤตเศรษฐกิจในสหภาพยุโรปและปัญหาการเมืองของประเทศในตะวันออกกลางคาดว่าจะส่งผลให้เศรษฐกิจโลกประสบภาวะชะลอตัวอีกครั้งในปี พ.ศ. 2554 และอาจจะต่อเนื่องไปยังปี 2555 ประกอบกับจีนซึ่งเป็นตลาดปิโตรเคมีหลักในเอเชียมีแนวโน้มพึ่งพาตนเองมากขึ้น อีกทั้งผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีต้นทุนต่ำจากตะวันออกกลางมีแนวโน้มเข้ามาสู่ตลาดเอเชียมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ คาดว่าจะยังคงเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อการส่งออกผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีของไทย สำหรับตลาดภายในประเทศนั้น โครงการเม็กกะโปรเจกต์ต่างๆ ของภาครัฐ และมาตรการช่วยเหลือและซ่อมแซมสาธารณูปโภคต่างๆ หลังภาวะน้ำท่วม จะช่วยกระตุ้นความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีภายในประเทศ รวมถึงการเปิดดำเนินการของโรงงานใหม่ๆ ในประเทศ คาดว่าจะส่งผลให้ไทยนำเข้าผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีลดลงในปี 2554

อุตสาหกรรมรถยนต์

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

- **การผลิต** ปริมาณการผลิตรถยนต์ของประเทศไทยในปี 2553 มีจำนวน 1,645,304 คัน เมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตปี 2552 เพิ่มขึ้นร้อยละ 64.63 โดยมีการผลิตรถยนต์นั่ง และรถยนต์ปิกอัพ 1 คัน และรถยนต์เพื่อการพาณิชย์อื่นๆ เพิ่มขึ้นร้อยละ 76.87, 59.04 และ 58.91 ตามลำดับ

- **การจำหน่าย** ปริมาณการจำหน่ายรถยนต์ของประเทศไทยในปี 2553 มีจำนวน 800,357 คัน เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2552 เพิ่มขึ้นร้อยละ 45.48 โดยมีการจำหน่ายรถยนต์นั่ง รถยนต์ปิกอัพ 1 คัน รถยนต์เพื่อการพาณิชย์อื่นๆ และรถยนต์ PPV รวม SUV เพิ่มขึ้นร้อยละ 50.69, 40.11, 40.84 และ 53.52 ตามลำดับ

- **การส่งออก** ปริมาณการส่งออกรถยนต์ของประเทศไทยในปี 2553 มีปริมาณการส่งออกรถยนต์ (CBU) โดยรวมจำนวน 895,855 คัน เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2552 เพิ่มขึ้นร้อยละ 67.27 ถ้าคิดเป็นมูลค่าการส่งออกมีมูลค่า 404,659.37 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 61.00

ภาพรวมอุตสาหกรรมรถยนต์ในปี 2553 มีการขยายตัวเมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา เนื่องจากผู้บริโภคมีความเชื่อมั่นในเศรษฐกิจของประเทศ และเศรษฐกิจโลกสำหรับตลาดในประเทศ ได้รับผลดีจากการแนะนำรถยนต์เข้าสู่ตลาดของผู้ประกอบการตั้งแต่ต้นปี 2553 ในขณะที่ตลาดส่งออกยังสามารถขยายตัวได้ดี อีกทั้งยังได้รับผลดีจากการยกเว้นอากรภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียน อย่างไรก็ตาม การปรับตัวเพิ่มขึ้นในอุตสาหกรรมรถยนต์ส่วนหนึ่งอาจเกิดจากฐานที่ค่อนข้างต่ำใน ปี 2552 จากข้อมูลแผนการผลิตของผู้ประกอบการรถยนต์

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

คาดว่า ปี 2554 จะมีการผลิตรถยนต์ประมาณ 1.8 ล้านคัน โดยเป็นการผลิตเพื่อการจำหน่ายในประเทศร้อยละ 44 และการผลิตเพื่อการส่งออกร้อยละ 56

อุตสาหกรรมเซรามิก

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

ในปี 2553 การผลิตและจำหน่ายเซรามิก มีการเติบโตเพิ่มขึ้น โดยการผลิตกระเบื้องปูพื้น บุผนัง มีปริมาณ 158.36 ล้านตารางเมตร และเครื่องสุขภัณฑ์ มีปริมาณ 7.17 ล้านชิ้น เพิ่มขึ้นจากปี 2552 ในอัตราร้อยละ 11.70 และ 22.21 ตามลำดับ สำหรับการจำหน่ายกระเบื้องปูพื้น บุผนัง มีปริมาณ 163.15 ล้านตารางเมตร และเครื่องสุขภัณฑ์ มีปริมาณ 4.33 ล้านชิ้น เพิ่มขึ้นจากปี 2552 ในอัตราร้อยละ 11.97 และ 11.29 ตามลำดับ ซึ่งเป็นการเติบโตตามการปรับตัวของภาวะเศรษฐกิจในประเทศ และการขยายตัวของตลาดอสังหาริมทรัพย์จากการเร่งโอนกรรมสิทธิ์จำนวนมากให้ทันกับมาตรการกระตุ้นอสังหาริมทรัพย์ที่จะสิ้นสุดในเดือนมิถุนายน 2553 ทำให้มีความต้องการใช้เซรามิกในการก่อสร้างเพิ่มขึ้น

ในปี 2553 การนำเข้าผลิตภัณฑ์เซรามิก มีมูลค่ารวม 354.09 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และการส่งออกผลิตภัณฑ์เซรามิก มีมูลค่ารวม 629.18 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปี 2552 ในอัตราร้อยละ 55.62 และ 15.59 ตามลำดับ โดยการนำเข้าเพิ่มขึ้นจากการขยายตัวของเศรษฐกิจในประเทศ ส่งผลให้การลงทุนในภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น ในขณะที่การส่งออกเพิ่มขึ้นจากภาวะเศรษฐกิจโลกที่เริ่มฟื้นตัว ทำให้การส่งออกผลิตภัณฑ์เซรามิกที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร กระเบื้องปูพื้น บุผนัง และเครื่องสุขภัณฑ์ มีการส่งออกเพิ่มขึ้น

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

สำหรับแนวโน้มการผลิตและจำหน่ายเซรามิก ในปี 2554 จะเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย เนื่องจากในปี 2553 มีการเติบโตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากมาตรการกระตุ้นอสังหาริมทรัพย์ และมาตรการดังกล่าวได้สิ้นสุดลงแล้ว ในส่วนของการนำเข้าผลิตภัณฑ์เซรามิก ในปี 2554 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการนำเข้ากระเบื้องปูพื้น บุผนัง ที่มีราคาถูกจากจีน สำหรับการส่งออกผลิตภัณฑ์เซรามิก ในปี 2554 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย แม้ว่าเศรษฐกิจโลกจะเริ่มฟื้นตัว แต่จากปัญหาเงินบาทที่แข็งค่าทำให้สินค้าของไทยมีราคาสูงกว่าคู่แข่ง จึงทำให้การส่งออกอาจจะขยายตัวได้ไม่มากนัก

อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

การผลิตของอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน ปี 2553 มีปริมาณการผลิตรวม 10.00 ล้านชิ้น เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน ลดลงร้อยละ 3.85 ถึงแม้ว่าสถานการณ์การเมืองภายในประเทศเริ่มคลี่คลายและเศรษฐกิจภายในประเทศและต่างประเทศเริ่มฟื้นตัวบวกกับมาตรการกระตุ้นภาคอสังหาริมทรัพย์ของรัฐบาล ส่งผลให้ภาคอสังหาริมทรัพย์เริ่มกระเตื้องขึ้น และส่งผลให้อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือนซึ่งเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องขยายตัวตามไปด้วย แต่ผลกระทบของความไม่สงบทางการเมืองในช่วงครึ่งปีแรก ซึ่งภาคเอกชนขาดความเชื่อมั่นในการลงทุนและลดปริมาณการผลิตลง และผลกระทบของการแข็งค่าของเงินบาท ทำให้ภาพรวมการผลิตของอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือนตลอดปี 2553 มีปริมาณลดลง

การจำหน่ายในประเทศของอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือนในปี 2553 มีปริมาณการจำหน่ายในประเทศรวม 3.96 ล้านชิ้น เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.54 เนื่องจากตลาดของอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือนยังมีความต้องการสูง โดยเฉพาะตลาดกลางและตลาดบน ประกอบกับการได้รับอานิสงส์จากมาตรการกระตุ้นภาคอสังหาริมทรัพย์ของรัฐบาล ซึ่งถึงแม้จะหมดไปเมื่อเดือนมิถุนายน 2553 แต่ทำให้ที่พักอาศัยขยายตัว ส่งผลให้อุปสงค์ของอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือนซึ่งเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องขยายตัวตามไปด้วย

การส่งออกของสินค้าในกลุ่มอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือนในปี 2553 มีมูลค่าการส่งออกรวมทั้งสิ้น 2,688.69 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน เพิ่มขึ้นร้อยละ 27.40 เนื่องจากเศรษฐกิจโลก โดยเฉพาะเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้าหลักของไทย ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และสหราชอาณาจักร เริ่มฟื้นตัวและการส่งออกไปตลาดรองของไทย เช่น ออสเตรเลีย อินเดีย ประเทศแถบตะวันออกกลาง และประเทศสมาชิกอาเซียนขยายตัวได้ดี

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

สำหรับแนวโน้มของการผลิตและการจำหน่ายในประเทศของอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือนในปี 2554 คาดว่าจะขยายตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป เนื่องจากเศรษฐกิจในประเทศเริ่มฟื้นตัว ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์อสังหาริมทรัพย์กระเตื้องขึ้น ส่งผลให้ความต้องการสินค้าไม้และเครื่องเรือนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ คาดว่าผู้ประกอบการน่าจะหันมาเจาะตลาดภายในประเทศเพิ่มขึ้น เพราะตลาดระดับกลางและระดับบนยังมีศักยภาพ ส่วนแนวโน้มการส่งออกของอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือนในปี 2554 คาดว่าจะทรงตัวจากปัจจัยเสี่ยงของการแข็งค่าของเงินบาท และภาพที่ยังไม่ชัดเจนของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของตลาดหลักของไทย ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร โดยเฉพาะญี่ปุ่น หลังภัยพิบัติ อย่างไรก็ตามตลาดรองของไทย เช่น ประเทศสมาชิกอาเซียน ประเทศแถบตะวันออกกลางมีศักยภาพสูง และประเทศแถบเอเชียใต้ที่ภาคอสังหาริมทรัพย์ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จะส่งผลให้ความต้องการสินค้าไม้และเครื่องเรือนเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

อุตสาหกรรมยา

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

ปริมาณการผลิตและการจำหน่ายยา ในปี 2553 ขยายตัวเพิ่มขึ้นจากปีก่อน ร้อยละ 8.9 และ 12.1 ตามลำดับ เนื่องจากมีคำสั่งซื้อเพิ่มขึ้น รวมทั้งผู้ผลิตได้ปรับปรุงสินค้าให้มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ ตลอดจนภาครัฐควบคุมการเบิกค่าใช้จ่ายด้านยา ทำให้ความต้องการยาซื้อสามัญที่ผลิตในประเทศเพิ่มขึ้น ในส่วนมูลค่าการนำเข้าขยายตัวร้อยละ 2.9 ซึ่งการขยายตัวไม่สูงนัก เพราะภาครัฐมีแนวโน้มจะซื้อยาที่ผลิตภายในประเทศมากขึ้นสำหรับมูลค่าการส่งออกขยายตัวร้อยละ 13.8 จากการที่ผู้ผลิตได้พัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพและขยายตลาดส่งออกได้อย่างต่อเนื่อง

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

ในปี 2554 คาดว่า การผลิต การจำหน่าย และการส่งออก มีแนวโน้มขยายตัว เนื่องจากยาซื้อสามัญมีแนวโน้มความต้องการมากขึ้น รวมทั้งมียาสิทธิบัตรหลายชนิดที่กำลังจะหมดอายุลง ประกอบกับงบประมาณโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าได้ปรับเพิ่มสูงขึ้น สำหรับการนำเข้า คาดว่าจะขยายตัว จากจำนวนประชากรผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้น และผู้นำเข้ายังคงดำเนินกลยุทธ์ด้านการตลาดและส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง

อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

ในปี 2553 อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางคงขยายตัวได้ดีในทุกกลุ่มผลิตภัณฑ์ โดยเฉพาะยางยานพาหนะ ซึ่งเมื่อเทียบกับปีก่อน มีการผลิตและการจำหน่ายในประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.53 และ 15.29 ตามลำดับ สำหรับการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 42.11 เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจโลกเริ่มขยายตัว ทำให้อุตสาหกรรมรถยนต์กลับมาขยายตัวอีกครั้ง ส่งผลต่อผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะขยายตัวตามไปด้วย สำหรับในส่วนของการผลิตถุงมือยางยังขยายตัวได้ดี โดยมีการผลิตและการจำหน่ายในประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.92 และ 10.96 ตามลำดับ สำหรับการส่งออก เพิ่มขึ้นร้อยละ 47.00 เนื่องจากเป็นสิ่งจำเป็นที่ใช้ในทางการแพทย์และใช้ในอุตสาหกรรมอื่นๆ

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

สำหรับแนวโน้มในปี 2554 คาดว่าอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง จะขยายตัวอย่างต่อเนื่องตามภาวะเศรษฐกิจที่เติบโตขึ้น ประกอบกับกรอบข้อตกลง FTA ก็มีผลช่วยผลักดันการส่งออกยางพาราและผลิตภัณฑ์ให้ขยายตัวเพิ่มขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ต้องระวังคือ ผลของกรอบ FTA นอกจากจะช่วยผลักดันการส่งออกแล้ว ยังส่งผลให้การนำเข้ายางและผลิตภัณฑ์ยางเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ ในปี 2553 ปรับตัวเพิ่มขึ้นจากปีก่อนทั้งภาวะการผลิต การนำเข้า และการส่งออก โดยมีค่าดัชนีผลผลิต 135.5 จากเดิมอยู่ที่ 126.5 เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.1 ส่วนมูลค่าการนำเข้าและการส่งออกเท่ากับ 2,457.2 และ 3,532.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จากเดิมอยู่ที่ 1,713.1 และ 2,845.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ตามลำดับ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 43.4 และ 24.1 ตามลำดับ สาเหตุที่เพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญ คือ มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ รวมทั้งประเทศไทยโดยเฉพาะแผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง ส่งผลให้มีการใช้จ่าย ทั้งการบริโภคและการลงทุนกระเตื้องขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประกอบกับการเลือกตั้งซ่อมในหลายจังหวัดของประเทศไทย และการแข่งขันฟุตบอลโลก 2010 นอกจากนี้การปรับตัวที่เพิ่มขึ้นส่วนหนึ่งอาจมาจากฐานข้อมูลของปี 2552 ที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าปี 2553

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

แนวโน้มของภาวะอุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ ในปี 2554 คาดว่าจะทรงตัว เนื่องจากปัจจัยเสี่ยงจากเสถียรภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศ การปรับค่าแรงขั้นต่ำที่สูงขึ้น ประกอบกับราคาน้ำมันที่ปรับเพิ่มขึ้น อาจส่งผลกระทบต่อต้นทุนการผลิตและการขนส่งให้สูงขึ้น อีกทั้งการขยายตัวของ Internet และเทคโนโลยีเครื่องอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่เข้ามาแทนที่การอ่านหนังสือในลักษณะรูปเล่ม อาจส่งผลให้การผลิตลดลงอย่างไรก็ตาม ยังคงมีปัจจัยบวกภายในประเทศจากงานเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาสสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ 7 รอบ และการเลือกตั้งใหม่ ซึ่งจะกระตุ้นให้ภาคการผลิตในอุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ ขยายตัวได้เพิ่มขึ้น

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

ภาวะการผลิตสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มปี 2553 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน มีการผลิตเส้นใยสิ่งทอ ผ้าฝ้าย และเครื่องนุ่งห่ม (เสื้อผ้าม้าสำเร็จรูป) เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.0, 5.4 และ 12.3 ตามลำดับ การจำหน่ายในประเทศเส้นใยสิ่งทอ ผ้าฝ้าย และเครื่องนุ่งห่ม (เสื้อผ้าม้าสำเร็จรูป) เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.2, 4.1 และ 30.7 ตามลำดับ ส่วนการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเพิ่มขึ้นร้อยละ 19.2 เป็นสิ่งทอเพิ่มขึ้นร้อยละ 28.5 และเครื่องนุ่งห่มเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.3 เป็นผลมาจากคำสั่งซื้อของคู่ค้าขยายตัวต่อเนื่องนับแต่ช่วงปลายปีที่ผ่านมา ทั้งนี้มีปัจจัยบวกจากที่ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในการผลิตและส่งออกสิ่งทอภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรีของอาเซียน เพื่อจะส่งต่อไปในหลายประเทศในภูมิภาคที่ไม่มีสิ่งทอต้นน้ำ เช่น ลาว เวียดนาม กัมพูชา และบังคลาเทศ ซึ่งนำเข้าสิ่งทอต้นน้ำและกลางน้ำจากประเทศไทยไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปเพื่อการส่งออกมากขึ้น ประกอบกับเศรษฐกิจโลกที่เริ่มฟื้นตัว

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

แนวโน้มปี 2554 คาดว่าการผลิตเส้นใยสิ่งทอ ผ้าฝ้าย จะยังขยายตัวเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 แต่สำหรับเครื่องนุ่งห่มโดยเฉพาะเสื้อผ้าม้าสำเร็จรูป คาดว่าจะมีการผลิตที่ลดลงกว่าร้อยละ 5 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากปัจจัยเสี่ยงทั้งด้าน เงินบาทแข็งค่า การส่งออกชะลอตัว

ตามเศรษฐกิจโลก ภัยพิบัติทางธรรมชาติจากภัยน้ำท่วม และความไม่แน่นอนทางการเมืองที่มีผลต่อความเชื่อมั่น ความเสี่ยงจากภาวะเศรษฐกิจโลก โดยเฉพาะ เศรษฐกิจประเทศคู่ค้าที่ยังมีความไม่แน่นอนว่าจะฟื้นตัวและขยายตัวได้ต่อเนื่องหรือไม่ การส่งออกปีหน้าต้องเผชิญปัญหาจากผลกระทบของต้นทุนวัตถุดิบจากการผลิตที่ปรับตัวสูงขึ้น โดยเฉพาะฝ้ายที่ไทยต้องพึ่งพาการนำเข้าทั้งหมดได้มีการปรับราคาขึ้นร้อยละ 30-40 เพราะผลผลิตของประเทศผู้ผลิตลดลงจากภัยธรรมชาติ เช่น สหรัฐอเมริกา ปากีสถาน แอฟริกา และอิหร่าน

ประเด็นสำคัญในอุตสาหกรรมที่ต้องติดตาม มีดังนี้

1. ราคาวัตถุดิบ (ฝ้าย) ที่ใช้ในการทอผ้าฝ้ายเพื่อตัดเย็บเสื้อผ้าม้าสำเร็จรูปได้ปรับตัวสูงขึ้นต่อเนื่องจนถึงขณะนี้ มีผลให้ผ้าฝ้ายปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 30-40 เนื่องมาจากสภาพอากาศของโลกไม่เอื้ออำนวยในการปลูกฝ้าย ทำให้ผลผลิตฝ้ายของโลกเกิดการขาดแคลนและมีราคาสูง จากราคาต้นทุน สูงขึ้นมีผลทำให้ราคาสินค้าสำเร็จรูปสูงขึ้นด้วย ซึ่งส่งผลกระทบต่อการแข่งขันมากขึ้น

2. อัตราค่าจ้างแรงงานของไทยได้ปรับสูงขึ้น ส่งผลให้ลูกค้าน่าสนใจหันไปสั่งซื้อกับเวียดนามซึ่งมีต้นทุนค่าแรงต่ำกว่าไทยมากขึ้น

3. การขาดแคลนแรงงานในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ทำให้ไม่สามารถขยายกำลังการผลิตตามเป้าหมายที่วางไว้ได้

4. การเสียเปรียบเรื่องค่าเงิน เนื่องจากค่าเงินบาทไทยค่อนข้างผันผวนในทิศทางที่แข็งค่าขึ้น

อุตสาหกรรมอาหาร

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

ภาวะอุตสาหกรรมอาหารโดยรวม ปี 2553 การผลิตขยายตัวเพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 7.2 ในขณะที่การส่งออกมีมูลค่า 23,503.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือ 745,698.3 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 14.8 และ 6.1 ตามลำดับ จากปริมาณคำสั่งซื้อที่ปรับตัวดีขึ้น แม้ว่าระดับค่าเงินบาทที่มีแนวโน้มแข็งค่าขึ้นเรื่อยๆ จากระดับ 32 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ในช่วงต้นปี 2553 เป็น 30 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นผลจากภาวะเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นตลาดหลักของสินค้าอาหารของไทย มีสัญญาณฟื้นตัวชัดเจนขึ้น ต้องการผลักดันให้ค่าเงินดอลลาร์อ่อนค่าลง โดยการอัดฉีดเงินเข้าสู่ระบบเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้บริโภคมีความเชื่อมั่นต่อเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่เนื่องจากการระเบิดของแท่นขุดเจาะน้ำมัน จึงประกาศห้ามทำประมงในอ่าวเม็กซิโก ทำให้การผลิตและการส่งออกสินค้าของไทยในกลุ่มประมงเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะสินค้ากุ้ง ประกอบกับได้รับผลดีจากประเทศผู้ผลิตกุ้งได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติและโรคระบาด นอกจากนี้สัดส่วนสินค้าในตลาดโลกที่สำคัญ คือ น้ำตาลทราย ได้ปรับตัวลดลงจากการที่ประเทศอินเดีย ประสบปัญหาภัยแล้งทำให้ส่งออกน้ำตาลได้ลดลง ส่งผลต่อระดับราคาน้ำตาลที่ปรับเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในส่วนสินค้ากลุ่มปศุสัตว์โดยเฉพาะไก่แปรรูป ปริมาณความต้องการจากต่างประเทศยังขยายตัวจากสหภาพยุโรปนำเข้าในปริมาณที่เต็มโควตาโดยตลอด และมีชาวที่จะพิจารณาการนำเข้าไก่สดแช่เย็นแช่แข็งจากไทยอีกครั้ง ภายหลังที่ไทยสามารถควบคุมการระบาดของไข้หวัดนกจากการเปลี่ยนระบบการเลี้ยงเป็นระบบปิดที่ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ อย่างไรก็ตามยังมีสินค้าที่ปริมาณการผลิตปรับตัวลดลง คือ กลุ่มผักผลไม้ และมันสำปะหลัง เนื่องจากได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ ทำให้ผลผลิตลดลง ส่งผลโดยตรงกับระดับราคาที่ปรับเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก แม้ว่าจะมีคำสั่งซื้อเข้ามามาก แต่ไม่สามารถทำการผลิตได้

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

สำหรับแนวโน้มการผลิตและการส่งออกอุตสาหกรรมอาหาร ในปี 2554 คาดว่าทิศทางการผลิตและการส่งออกจะปรับตัวดีขึ้นตามสถานการณ์การฟื้นตัวของภาวะเศรษฐกิจโลก ค่าเงินบาทที่เริ่มทรงตัวและมีแนวโน้มอ่อนค่าลง ระดับราคาสินค้าอาหารในตลาดโลกปรับตัวสูงขึ้น และหากความเชื่อมั่นต่อภาวะเศรษฐกิจในประเทศของผู้บริโภคดีขึ้น จะส่งผลต่อการใช้จ่ายใช้สอยที่เพิ่มขึ้นเหล่านี้จะเป็นตัวกระตุ้นการขยายตัวของอุตสาหกรรมอาหาร อย่างไรก็ตามยังคงมีปัจจัยลบ คือ ความรุนแรงของการระบาดของโรคใหม่ๆ ภัยธรรมชาติที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ การกีดกันทางการค้าในหลายประเทศ รวมถึงการเคลื่อนไหวของระดับราคาน้ำมันที่มีแนวโน้มปรับตัวเพิ่มขึ้น และมาตรการกีดกันทางการค้ารูปแบบต่างๆ ที่ประเทศผู้นำเข้าจะประกาศใช้ในอนาคต เช่น การประกาศมาตรการห้ามนำเข้าสินค้าประมงกับประเทศที่ทำประมงผิดกฎหมายของสหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกา มาตรการบังคับปิดฉลากเพิ่มเติมของหลายประเทศ และการประกาศเกณฑ์ขั้นต่ำของสารตกค้างในอาหารที่เข้มงวดมากขึ้นในหลายสินค้า นอกจากนี้มาตรการด้านสิ่งแวดล้อมที่เริ่มมีการบังคับใช้ โดยเฉพาะการทำลายกระบุงร่อยคารับบอนที่จำหน่ายในสหภาพยุโรป ทำให้ไทยต้องเร่งดำเนินการเพื่อรองรับกับมาตรการต่างๆ ที่จะประกาศใช้ในอนาคต

อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับเป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าการส่งออกสูง โดยปี 2553 มีมูลค่าการส่งออก 11,651.87 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็นอันดับที่ 3 ของสินค้าส่งออกสำคัญของไทย ซึ่งเป็นปีที่เศรษฐกิจโลกกำลังฟื้นตัว จึงมีส่วนช่วยสนับสนุนภาคการส่งออกของอุตสาหกรรมนี้ แม้สถานการณ์ราคาทองคำจะอยู่ในภาวะที่สูงถึงสูงมากเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับก่อให้เกิดการพัฒนาของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกันตั้งแต่การทำเหมือง การเจียระไน การออกแบบ การทำและประกอบตัวเรือน การผลิตเครื่องมือเครื่องจักรในการเจียระไน พลอยและการทำวัสดุหีบห่อ เป็นต้น ก่อให้เกิดการจ้างงานประมาณ 1.3 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก มีโรงงานที่จดทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม ประมาณ 700 โรงงาน อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับจึงเป็นอุตสาหกรรมหลักประเภทหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ภาวะอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับปี 2553 เมื่อเทียบกับปี 2552 ด้านการผลิตลดลงเล็กน้อยร้อยละ 1.24 ด้านการส่งออกภาพรวมจะขยายตัวได้ร้อยละ 19.36 เนื่องจากการส่งออกพลอยที่ขยายตัวร้อยละ 19.15 เครื่องประดับแท้ที่ขยายตัวร้อยละ 25.26 ซึ่งเป็นไปตามภาวะเศรษฐกิจโลกที่กำลังฟื้นตัว และการส่งออกทองคำยังไม่ขึ้นรูปที่ขยายตัวร้อยละ 14.57 ซึ่งเป็นไปตามภาวะราคาทองคำในตลาดโลกที่ปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น โดยในเดือนตุลาคมปีนี้ราคาทองคำทำสถิติสูงสุดประมาณ 1,350 เหรียญสหรัฐ ต่อออนซ์ ด้านการนำเข้าขยายตัวร้อยละ 80.33 เนื่องจากการนำเข้าวัตถุดิบสำคัญ เช่น พลอยขยายตัวร้อยละ 16.96 และการนำเข้าทองคำยังไม่ขึ้นรูปที่ซัดเซยการส่งออกอย่างมากในปี 2552 โดยขยายตัวร้อยละ 107.36

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

สำหรับแนวโน้มปี 2554 คาดว่าการผลิตของอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับจะขยายตัวเล็กน้อยร้อยละ 1 เมื่อเทียบกับปี 2553

ด้านการส่งออกคาดว่าจะมีมูลค่า 12,584.06 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 8 เมื่อเทียบกับปี 2553 ซึ่งเป็นผลจากการส่งออกสินค้าสำคัญ ได้แก่ พลอย เครื่องประดับแท้ และทองคำยังไม่ขึ้นรูปที่คาดว่าจะขยายตัวได้ร้อยละ 8 เมื่อเทียบกับปี 2553

ด้านการนำเข้าคาดว่าจะมีมูลค่า 10,371 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 5 เมื่อเทียบกับปี 2553 ซึ่งเป็นผลจากการนำเข้าพลอย และทองคำยังไม่ขึ้นรูปที่คาดว่าจะขยายตัวได้ร้อยละ 5 เมื่อเทียบกับปี 2553

อุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

การส่งออกของอุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง ในปี 2553 มีมูลค่าเพิ่มขึ้นทุกผลิตภัณฑ์ เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันกับปีก่อน โดยรองเท้าและชิ้นส่วนเครื่องใช้สำหรับเดินทาง หนังและผลิตภัณฑ์หนังฟอก และหนังอัด เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.5, 25.4 และ 22.0 ตามลำดับ เนื่องจากรฐานการส่งออกปี 2552 อยู่ในระดับต่ำ อีกทั้งประเทศคู่ค้าที่สำคัญเริ่มมีสัญญาณฟื้นตัวของเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพมากขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการมีความเชื่อมั่นในการจับจ่ายใช้สอยสินค้า

ดัชนีผลผลิตสอดคล้องกับมูลค่าการส่งออกที่เพิ่มขึ้นทุกผลิตภัณฑ์ คือ การฟอกและตกแต่งหนังฟอก, การผลิตกระเป๋าเดินทาง กระเป๋าถือและสิ่งที่คล้ายกัน อานม้าและเครื่องเทียมลาก และการผลิตรองเท้า เพิ่มขึ้นร้อยละ 22.3, 20.1 และ 2.1 ตามลำดับ เนื่องจากแนวโน้มเศรษฐกิจเริ่มดีขึ้นและอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่ต้องใช้สินค้ากลุ่มหนังฟอกและหนังตกแต่งในการผลิตด้วย เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ เป็นต้น มีคำสั่งซื้อและการส่งออกที่เพิ่มขึ้น ยกเว้นการผลิตรองเท้าที่ยังได้รับผลกระทบจากการย้ายฐานการผลิตรองเท้าจากไทยไปประเทศเพื่อนบ้าน สำหรับการนำเข้าหนังดิบและหนังฟอก ที่นำมาผลิตเป็นสินค้าปลายน้ำ รวมทั้งสินค้ากลุ่มรองเท้าและกระเป๋า ในปี 2553 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันกับปีก่อนมีมูลค่าเพิ่มขึ้นทุกผลิตภัณฑ์ เป็นผลมาจากเศรษฐกิจโลกที่เริ่มฟื้นตัว และผู้ประกอบการมีความเชื่อมั่นในการบริโภคสินค้ามากขึ้น

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

แนวโน้มมูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนังในปี 2554 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันกับปี 2553 คาดว่าอุตสาหกรรมรองเท้าจะเพิ่มขึ้นแต่สำหรับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์หนังจะทรงตัวทั้งนี้ปัจจัยบวกในปีหน้าจะมาจากการขยายตัวด้านการลงทุนที่จะเพิ่มขึ้นนอกจากนี้

จากนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจภาครัฐคำสั่งซื้อที่เพิ่มขึ้น กำลังการผลิตที่เพิ่มขึ้น และแนวโน้มของเศรษฐกิจภายในประเทศและเศรษฐกิจโลกที่คาดว่าจะดีขึ้น ขณะที่ปัจจัยลบที่จะกระทบต่ออุตสาหกรรมไทย จะมาจากอัตราแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยนโยบาย ราคาน้ำมัน สถานการณ์การเมืองภายในประเทศและปัญหาภาวะเศรษฐกิจของยุโรป

อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์

ภาวะอุตสาหกรรมปี 2553

ปริมาณการผลิตและปริมาณการจำหน่ายปูนซีเมนต์ในประเทศ ปี 2553 ขยายตัวเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อน โดยมีปริมาณการผลิตปูนเม็ด 38.94 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.12 และปูนซีเมนต์ (ไม่รวมปูนเม็ด) 36.62 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 9.12 และมีปริมาณการจำหน่ายในประเทศรวม 29.66 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.29 เนื่องจากการขยายตัวของภาคก่อสร้างที่ฟื้นตัวตามภาวะเศรษฐกิจที่ดี ปัจจัยสำคัญที่มีส่วนช่วยในการเติบโตของอุตสาหกรรม คือ การเร่งการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานของรัฐบาล สำหรับการส่งออกปูนซีเมนต์ในปี 2553 ยังขยายตัวได้ดี โดยมีปริมาณการส่งออกปูนซีเมนต์ (ไม่รวมปูนเม็ด) 6.21 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 23.46 เนื่องจากตลาดส่งออกปูนซีเมนต์หลักของไทย คือ ประเทศในแถบอาเซียนยังมีความจำเป็นต้องใช้ปูนซีเมนต์ในกิจกรรมการก่อสร้าง เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ แต่ในด้านการส่งออกปูนเม็ดลดลงเพียงเล็กน้อย เนื่องจากไม่มีคำสั่งซื้อจากสหรัฐอเมริกาและเม็กซิโก ซึ่งประสบกับปัญหาเศรษฐกิจในประเทศชะลอตัว

แนวโน้มอุตสาหกรรมปี 2554

สำหรับแนวโน้มในปี 2554 อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์คาดว่าจะยังขยายตัวได้อย่างต่อเนื่อง ปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญ คือการลงทุนในโครงการสาธารณูปโภคของรัฐบาล และส่วนหนึ่งมาจากการซ่อมแซมที่อยู่อาศัยที่เสียหายหลังจากปัญหาน้ำท่วมในช่วงปลายปี 2553 สำหรับการส่งออกคาดว่าจะยังคงขยายตัว เนื่องจากตลาดส่งออกหลักยังมีความต้องการใช้ปูนซีเมนต์อย่างต่อเนื่อง

ส่วนที่ 4 :

ผลงานสำคัญของ สตอ.

“สร้างสมดุล ทิศทางที่ท้าทายอุตสาหกรรมไทยในยุคโลกหมุนเร็ว”

FTA โอกาสธุรกิจไทยปักธงตลาดโลก

เตรียมความพร้อมด้านสิ่งแวดล้อม

จับทิศ “สัญญาณเตือนภัย”

ดัชนีอุตสาหกรรม

รายงานผลิตภาพและผลประกอบการอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2552

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
กระทรวงอุตสาหกรรม

“สร้างสมดุล ทิศทางที่ท้าทาย อุตสาหกรรมไทยในยุคโลกหมุนเร็ว”

ในสภาพแวดล้อมธุรกิจอุตสาหกรรมของยุคโลกหมุนเร็ว
เช่นในปัจจุบันนี้ โลกสามารถเชื่อมโยงเข้าหากันได้อย่างไร้พรมแดน
และไร้ขอบเขต ภาพของการรวมตัวทางเศรษฐกิจในแต่ละภูมิภาคทั้ง
ในรูปทวิภาคีหรือพหุภาคีมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว
ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา โดยมีเป้าหมายเช่นเดียวกับสหภาพยุโรปที่
มีความอิสระในการเคลื่อนย้ายทรัพยากรทุกชนิดอย่างเต็มที่ในกลุ่ม
ประชาคมอาเซียน

นอกจากนี้ การรวมตัวทางเศรษฐกิจในวงกว้างทั้งโลกในกรอบขององค์การการค้าโลกที่พยายามจะสร้างสภาพแวดล้อมทางการค้าที่เสรีทั้งโลก ก็จะมีบทบาทอย่างยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมของธุรกิจอุตสาหกรรม ซึ่งอุตสาหกรรม ในอนาคตจะเชื่อมกับสังคม การเมือง และเศรษฐกิจเข้าด้วยกันอย่างใกล้ชิด อีกทั้งยังมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้แนวโน้มของกระแสสังคมและระบบเศรษฐกิจโลก (Global Megatrend) จะส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรม ในด้านของพฤติกรรมลูกค้า และ/หรือกระบวนการทำธุรกิจ (Business Process) ที่เปลี่ยนไป เช่น โครงสร้างประชากรของโลกเข้าสู่สังคมของผู้สูงอายุมากขึ้น ซึ่งการที่สังคมมีผู้สูงอายุมากขึ้นทำให้โครงสร้างความต้องการของผู้บริโภคต่อสินค้าในตลาดเปลี่ยนไป โดยให้ความสำคัญกับเครื่องอุปโภคบริโภคที่เน้นการดูแลสุขภาพและอนามัยมากขึ้น รวมถึงการพัฒนาเทคโนโลยีก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ซึ่งความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่ก้าวกระโดดในแต่ละสาขาและการผสมผสานกันของเทคโนโลยี (Convergence) จะทำให้ภาคอุตสาหกรรมสามารถผลิตสินค้าแปลกใหม่ออกมาสู่ตลาดได้มากขึ้น นอกจากนี้ ประชากรโลกจะให้ความสำคัญกับสุขภาพ และสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ซึ่งความตระหนักถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ทำให้ชุมชนเริ่มให้ความสำคัญกับการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมมากขึ้น และในอนาคตเศรษฐกิจโลกจะเปลี่ยนศูนย์กลางอำนาจมาอยู่ที่ประเทศแถบเอเชียมากขึ้น เป็นต้น ดังนั้น อุตสาหกรรมต่างๆ ในประเทศไทย ควรมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับกระแสสังคมและระบบเศรษฐกิจโลกที่จะเกิดขึ้น เพราะปัจจัยที่กำหนดความสามารถในการแข่งขันของตลาดในอนาคตได้เปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้เพื่อสร้างความได้เปรียบให้กับอุตสาหกรรมและเพื่อที่จะรักษาความสามารถในการแข่งขันไว้ ในขณะที่เดียวกันอุตสาหกรรมที่ไม่สอดคล้องกับกระแสดังกล่าวก็จะเสียเปรียบและอาจหลุดไปจากระบบธุรกิจในที่สุด ซึ่งอุตสาหกรรม ไทยที่จะสามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืนควรมีลักษณะที่สำคัญ ดังนี้

1) ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถใช้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงภายใต้กฎระเบียบต่างๆ ของความตกลงการค้าเสรีอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งต้องมีข้อมูลข่าวสารและความรู้เพียงพอ ที่จะสามารถสร้างระบบการผลิต การพัฒนา และสร้างสรรค์สินค้า เพื่อให้สามารถก้าวข้ามกฎระเบียบอุปสรรคต่างๆ ได้ เนื่องจากรูปแบบของการกีดกันทางการค้าจะมีรูปแบบเกี่ยวข้องในประเด็นอื่นๆ นอกเหนือจากการค้ามากขึ้น เช่น ด้านมนุษยธรรม และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

2) ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ก้าวกระโดดอย่างชาญฉลาด โดยต้องสามารถที่จะนำเอาประโยชน์จากเทคโนโลยีต่างๆ ที่ก้าวหน้า เช่น เทคโนโลยีชีวภาพ และนาโนเทคโนโลยี มาผสมผสานกัน เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ที่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้เหนือกว่าคู่แข่ง หรือสามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้ดีกว่า

3) ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่มุ่งพัฒนาเพื่อความยั่งยืน เนื่องจากแนวทางการพัฒนาในอนาคตจะให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิต ดังนั้นอุตสาหกรรมจะต้องอยู่ร่วมกับสังคมได้ในทุกมิติทั้งด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยของสังคม และมนุษยธรรม อีกทั้งเน้นการผลิตแบบ Green Productivity

4) ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่มีพันธมิตรรอบด้าน เนื่องจากสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่สินค้าและวัตถุดิบมีการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีระหว่างประเทศ จะทำให้โอกาสเป็นไปได้ยากมากที่ธุรกิจหนึ่งๆ จะสามารถทำการผลิตทุกอย่างโดยตนเองและสามารถมีคุณภาพและต้นทุนการผลิตที่แข่งขันได้ ดังนั้น อุตสาหกรรมจะต้องพยายามสร้างความชำนาญเฉพาะด้าน (Specialization) ให้กับตนเองและอาศัยความร่วมมือจากพันธมิตรทางธุรกิจที่มีความชำนาญในแต่ละส่วนมาร่วมดำเนินการ

5) ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่จะต้องมีการปรับตัวสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ ซึ่งจะต้องมีการปรับตัวทางธุรกิจและกลยุทธ์ทางธุรกิจที่ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา การพัฒนาเทคโนโลยี ระบบข้อมูลและสารสนเทศ รวมทั้งการพัฒนาความรู้ของผู้บริหารสู่

สังคมแห่งการเรียนรู้จะต้องมีการปรับตัวทางธุรกิจและบุคลากรที่มีความรอบรู้ในเรื่องต่างๆ โดยเป็นการพัฒนาสร้างสรรค์ควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจฐานความรู้

6) ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่ปรับตัวได้ดีในสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เช่น การที่สังคมมีผู้สูงอายุมากขึ้น อุตสาหกรรมควรผลิตสินค้าที่เป็นการดูแลสุขภาพอนามัยมากขึ้น เป็นต้น

ทั้งนี้ การบริหารอุตสาหกรรมในยุคโลกหมุนเร็วนี้จะต้องมีมุมมองในหลายมิติและมีความสัมพันธ์ของการพัฒนาที่ครบและต่อเนื่องทุกขั้นตอนของกระบวนการผลิต เพราะการด้อยประสิทธิภาพเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งในห่วงโซ่มูลค่าอาจจะส่งผลต่อความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์ทั้งหมด ซึ่งทางสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ในฐานะเป็นหน่วยงานด้านนโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งมีการกิจในการเสนอแนะนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ ตลอดจนการผลักดันนโยบาย รวมไปถึงการจัดทำระบบสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สัญญาณเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมที่ทันสมัย และให้บริการเผยแพร่เชื่อมโยงฐานข้อมูลกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้มแข็งและเป็นองค์กรแห่งความรู้ให้กับภาคอุตสาหกรรม ซึ่งที่ผ่านมา สศอ. ได้เตรียมความพร้อมที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

1) **ด้านการขึ้นนำ เตือนภัย และศูนย์ข้อมูลเชิงลึก (IU)** โดย สศอ. ได้จัดทำดัชนีอุตสาหกรรมขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการชี้วัดสถานะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ซึ่งประกอบด้วยดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม / ดัชนีการส่งสินค้า / ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง / ดัชนีอัตราส่วนสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง / อัตราการใช้กำลังการผลิต / ดัชนีแรงงานในภาคอุตสาหกรรม และดัชนีผลิตภาพแรงงาน โดยดัชนีดังกล่าวได้จากการสำรวจข้อมูลใน 53 กลุ่มอุตสาหกรรมและมีการเผยแพร่ไม่เกินวันที่ 27 ของทุกเดือน และได้จัดทำระบบเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม เพื่อเป็นสัญญาณเตือนภัยให้ผู้ประกอบการทราบว่าจะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในอนาคต 2-4 เดือนข้างหน้า เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถนำไปใช้ในการวางแผนเตรียมการรองรับสถานการณ์เศรษฐกิจล่วงหน้า นอกจากนี้ สศอ. ได้จัดทำระบบข้อมูลอัจฉริยะ หรือที่เรียกว่า Intelligent Unit ซึ่งเป็น

การจัดทำข้อมูลเชิงลึกรายสาขาอุตสาหกรรม และการวิเคราะห์สภาวะอุตสาหกรรม รวมถึงบทความต่างๆ สำหรับอุตสาหกรรมที่สำคัญ โดยระบบดังกล่าวสามารถเชื่อมโยงข้อมูลจากเครือข่ายระหว่าง สศอ. กับสถาบันเฉพาะทาง ได้แก่ สถาบันยานยนต์ /สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ /สถาบันสิ่งทอ /สถาบันอาหาร สถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย และสถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ ซึ่งผู้ประกอบการสามารถนำไปใช้ในการวางแผนการดำเนินงานได้อย่างเหมาะสมกับสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน

2) ด้านความร่วมมือด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ โดยจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภายใต้ความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านซึ่ง สศอ. ได้ศึกษา วิเคราะห์และจัดทำข้อเสนอแนะ นโยบาย แผนงาน มาตรการในการส่งเสริมสนับสนุนการลงทุนทางอุตสาหกรรมของประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้านในเชิงรุก และสนองตอบนโยบายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน อีกทั้งยังแสวงหาประโยชน์จากข้อตกลงการเปิดเสรี FTA และแนวทางการปรับตัวซึ่ง สศอ. ได้เผยแพร่ความรู้ให้กับผู้ประกอบการในภูมิภาคต่างๆ เพื่อให้ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมได้รับทราบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความตกลง FTA ต่างๆ ที่สำคัญ รวมถึงการใช้ประโยชน์จากข้อตกลง และแนวทางในการปรับตัว

3) ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวม โดยการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมซึ่ง สศอ. ได้ดำเนินการตามแผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (Productivity) และแผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา เพื่อเตรียมความพร้อมกับการแข่งขันที่เพิ่มความเข้มข้นมากขึ้นทั้งในและต่างประเทศจากการเปิดเสรีการค้า และการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะนำไปสู่การขยายตัวของเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างมั่นคง และได้มีการจัดทำ

ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมทั้งในระยะสั้น กลาง และระยะยาวซึ่ง สศอ. ได้จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อใช้เป็นกรอบการดำเนินการพัฒนาอุตสาหกรรมในอนาคต นอกจากนี้ยังมีการจัดทำฐานข้อมูลอุปสงค์ อุปทานกำลังคนภาคอุตสาหกรรม เพื่อพัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศกำลังคนภาคอุตสาหกรรมโดยเชื่อมโยงกับฐานข้อมูลระหว่างกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงแรงงาน

4) ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา โดยจัดทำแผนแม่บทอุตสาหกรรมรายสาขารวมทั้งมีการผลักดันอุตสาหกรรมรถยนต์ประหยัดพลังงาน Eco-car รวมถึง สศอ. ได้มีการพิจารณาแบบการผลิตรถยนต์ประหยัดพลังงานตามมาตรฐานสากล และแจ้งผลให้บริษัทผู้ผลิต รวมทั้ง BOI เพื่อส่งเสริมให้ไทยเป็นฐานการลงทุนผลิตรถยนต์ประหยัดพลังงานที่สำคัญ นอกจากนี้ สศอ. ได้ผลักดันนโยบายต่างๆ ให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

อย่างไรก็ดี นอกจากภาคอุตสาหกรรมไทยจะต้องติดตามและเรียนรู้ถึงทิศทาง แนวโน้ม และการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลกอยู่ตลอดเวลาแล้ว ควรมีการพัฒนาอุตสาหกรรมที่จะต้องเป็นไปในแนวทางที่มีความสมดุลกันระหว่างการผลิตเชิงอุตสาหกรรมเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วย ซึ่งการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันนั้น โดยหลักภาคเอกชนต้องเป็นผู้ดำเนินการเอง (Player) โดยมีภาครัฐดำเนินการพัฒนา “ประสิทธิภาพภายนอก” (Government Facilitators) ในการสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน และภาคเอกชนจะดำเนินการพัฒนา “ประสิทธิภาพภายใน” ซึ่งจะเป็นลักษณะของการดำเนินงานร่วมกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืนร่วมกันในยุคของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้

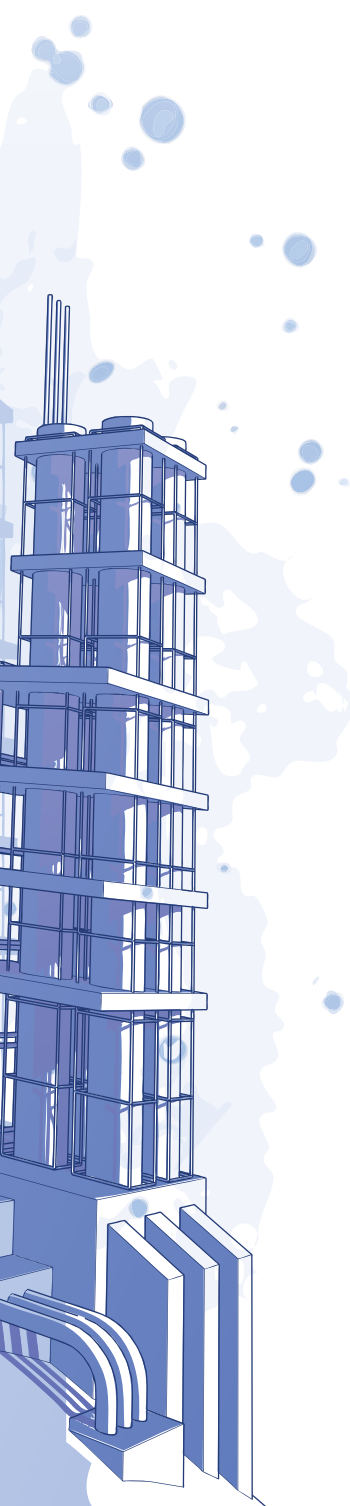

FTA โอกาสธุรกิจไทยปັกรงตลาดโลก

เตรียมความพร้อมด้านสิ่งแวดล้อม

FTA ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการเพิ่มการส่งออกและนำเข้าในภาพรวม
และในสาขาอุตสาหกรรมที่สำคัญเป็นส่วนใหญ่

จากการศึกษาของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ร่วมกับสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) พบว่าในปี 2552 ความตกลงการค้าเสรีหรือ FTA ที่สำคัญของไทย ได้แก่ อาเซียน อาเซียน-จีน ไทย-อินเดีย ไทย-ออสเตรเลีย และไทย-ญี่ปุ่น ทำให้ภาคการส่งออกของไทย ประหยัดภาษีศุลกากรได้ 7.2 หมื่นล้านบาท ภาคการนำเข้าประหยัดภาษีศุลกากรได้ 3.3 หมื่นล้านบาท แต่มีผู้ประกอบการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพียงร้อยละ 50 เท่านั้น ซึ่งหากมีการเก็บเกี่ยวการใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ จะทำให้ภาคการส่งออกสามารถประหยัดได้อีกกว่า 5.9 หมื่นล้านบาท และภาคการนำเข้าประหยัดภาษีได้อีกกว่า 2 หมื่นล้านบาท ทั้งนี้ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า FTA ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการเพิ่มการส่งออกและนำเข้าในภาพรวม และในสาขาอุตสาหกรรมที่สำคัญเป็นส่วนใหญ่

อย่างไรก็ดี การที่ผู้ประกอบการยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จาก FTA ได้อย่างเต็มที่ ทั้งที่ FTA จะทำให้กำแพงภาษีส่วนหนึ่งหายไป เนื่องมาจากมาตรการที่มีใช้ภาษี (NTBs) เช่น กฎระเบียบ และมาตรการต่างๆ ที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งอาจเกิดจาก FTA เองและจากประเด็นต่างๆ ที่ประเทศคู่ค้ากำหนดขึ้นเพื่อปกป้องสินค้าของตน มาตรการสำคัญ ได้แก่ สิ่งแวดล้อม ซึ่งได้ส่งผลต่อรายการสินค้าที่ค้าขายกันโดยตรง

จากรายงานการศึกษาของศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ (MTEC) ร่วมกับ สศอ. พบว่า ยังมีความยุ่งยากในการตรวจสอบว่า สินค้าลักษณะใดคือสินค้าสิ่งแวดล้อม เนื่องจากยังไม่มีคำจำกัดความที่แน่ชัดของ “สินค้าสิ่งแวดล้อม” ในขณะที่ FTA จะยึดถือแนวทางทั่วไปสำหรับการผลิตสินค้า คือ ต้องเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ที่ผ่านมา ผู้ประกอบการไทยที่ส่งออก จะปฏิบัติตามที่ผู้นำเข้าร้องขอเท่านั้น ซึ่งมีเพียงผู้ผลิตในกลุ่มอุตสาหกรรมปลายน้ำเท่านั้นที่สามารถดำเนินการเองได้ จึงไม่ได้เป็นการปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์อย่างแท้จริง ทำให้เกิดปัญหาตามมา คือ ทำให้มีต้นทุนการผลิตเพิ่มขึ้น เพราะไม่ได้เป็นการปรับตัวทั้งระบบต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ

ผลที่ตามมาคือไทยอาจจะส่งออกได้เพียงในระยะแรกเท่านั้น เนื่องจากประเทศอื่นยังปรับตัวไม่ทัน แต่ในระยะยาวสินค้าไทยจะไม่มีแต้มต่อ ซึ่งตรงจุดนี้ เห็นว่าความเข้มแข็งของสินค้าไทย น่าจะมาจากการที่เรามีห่วงโซ่การผลิต (supply chain) อยู่แล้ว จึงควรสร้างให้เกิดห่วงโซ่การผลิตสีเขียว (green supply chain) ขึ้นอย่างจริงจัง เพื่อให้เป็นจุดแข็งของสินค้าไทย เพราะยังเป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่แพร่หลายมากนัก และสินค้าของไทยยังมีความน่าเชื่อถือในตลาด ซึ่งเชื่อว่าหากทำครบทั้งระบบแล้วจะทำให้สินค้าสิ่งแวดล้อมมีต้นทุนที่ถูกลง นอกจากนี้ ปัจจุบันผู้บริโภคใหม่มีความรู้และมีความตื่นตัวในเรื่องสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยในสินค้ามากขึ้น ทำให้ปัญหาเรื่องกฎระเบียบสินค้าและความปลอดภัยในอนาคต อาจเป็นเรื่องที่ผู้บริโภคเรียกร้องขึ้นเอง

ดังนั้น ภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกับภาคเอกชนเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลอย่างเป็นระบบ รวมถึงรายงานปัญหาและอุปสรรคที่พบให้ภาครัฐใช้ประกอบการกำหนดนโยบาย ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีความพร้อมและสามารถใช้ประโยชน์จาก FTA เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งสามารถปกป้องในตลาดใหม่ๆ ได้อย่างเข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป

มุมมองของภาคเอกชนต่อโอกาสของผู้ประกอบการ จาก FTA

ผู้ประกอบการเห็นว่า FTA น่าจะเป็นโอกาสสำหรับผู้ประกอบการที่มีความพร้อมหรือความสามารถในการแข่งขัน และให้ข้อเสนอแนะว่า การใช้ประโยชน์จาก FTA ในด้านภาษีให้ได้จริง ภาครัฐควรพิจารณาเรื่องกฎถิ่นกำเนิดสินค้าที่สามารถทำให้สินค้าเข้าถึงตลาดของผู้ค้าได้จริงก่อนจะพิจารณาลดภาษี

ปัจจุบัน เห็นว่าการแข่งขันด้านสินค้าเป็นการแข่งขันในเชิงคุณภาพ โดยจะเห็นได้จากมีมาตรการด้านสุขอนามัยมาตรฐานต่างๆ มาบังคับใช้มากขึ้น ซึ่งในอนาคตสินค้าทั่วโลกอาจมุ่งไปสู่การใช้มาตรฐานเดียวกัน ซึ่งผู้ประกอบการไทยควรให้ความสำคัญในการปรับตัวให้ทันและมุ่งพัฒนาสินค้าของไทยเพื่อไปสู่จุดนั้น ดังนั้น การสร้างองค์ความรู้ควบคู่ไปกับการพัฒนาจึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อไม่ให้ถูกกีดกันทางการค้า

การที่ผู้ประกอบการจะใช้สิทธิประโยชน์จาก FTA ได้อย่างเต็มที่หรือไม่ นอกจากเรื่องอัตราภาษีแล้ว จำเป็นต้องรู้ข่าวสารข้อมูล ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการทางการค้าอื่นๆ ด้วย ดังนั้น ภาคการผลิตต้องมีการเชื่อมโยง supply chain เข้าด้วยกันทั้งระบบ ตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ รวมถึงภาครัฐควรให้การดูแลและให้ความรู้กับผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นขนาดใหญ่หรือเล็กให้อยู่ในธุรกิจได้ และต้องคำนึงว่าภาคเอกชนและภาครัฐต่างเป็นหุ้นส่วนซึ่งกันและกันในการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการถ่ายทอดความรู้

นอกจากนี้ ภาครัฐควรสร้างบรรยากาศที่ดีในการสนับสนุนหรือส่งเสริมให้ผู้ประกอบการไปลงทุนในต่างประเทศ เช่น กำหนดภาษีในการทำธุรกรรมนอกราชอาณาจักรที่เหมาะสม ซึ่งจะทำให้สินค้าของไทยมีต้นทุนที่แข่งขันได้

สิ่งที่ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญ คือประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม เพราะเป็นมาตรการที่เป็นอุปสรรคทางการค้า (NTBs) อีกรูปแบบหนึ่งที่มีความเชื่อมโยงกับ FTA ซึ่งจากกรอบการเจรจา WTO ได้กำหนดให้ประเทศสมาชิกให้ความสำคัญในการลดภาษีสินค้าสิ่งแวดล้อม แต่ที่ผ่านมา นิยามของสินค้าสิ่งแวดล้อมยังไม่มี ความชัดเจน ซึ่งในอนาคตอันใกล้จะมีข้อกำหนดเกี่ยวกับการชดเชยภาษีสินค้าจากปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่ปล่อยออกมาในการผลิตสินค้านั้น ดังนั้น จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ประกอบการไทยต้องเตรียมความพร้อม สร้างเสริมศักยภาพและขีดความสามารถทางการแข่งขัน เพื่อให้รองรับการดำเนินการตามข้อกำหนดต่างๆ ที่จะมีผลบังคับใช้ให้ได้

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา สศอ. ได้มีการรณรงค์และประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องให้กับผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมรับทราบและหันมาใช้สิทธิประโยชน์ FTA เพิ่มมากขึ้น ทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค ได้แก่ ขอนแก่น นครราชสีมา ระยอง และเชียงใหม่ รวมถึงการจัดประชุมระดมความคิดเห็น (Focus Group) เพื่อรับทราบข้อมูลและความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับอุปสรรคในการใช้สิทธิประโยชน์ด้านภาษี ภายใต้ FTA ของแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม และยังเป็นเปิดโอกาสการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายจัดทำ FTA อีกด้วย

จับทิศ “สัญญาณเตือนภัย”

อุตสาหกรรมไทยปรับตัวรับเศรษฐกิจโลกที่เปลี่ยนแปลง

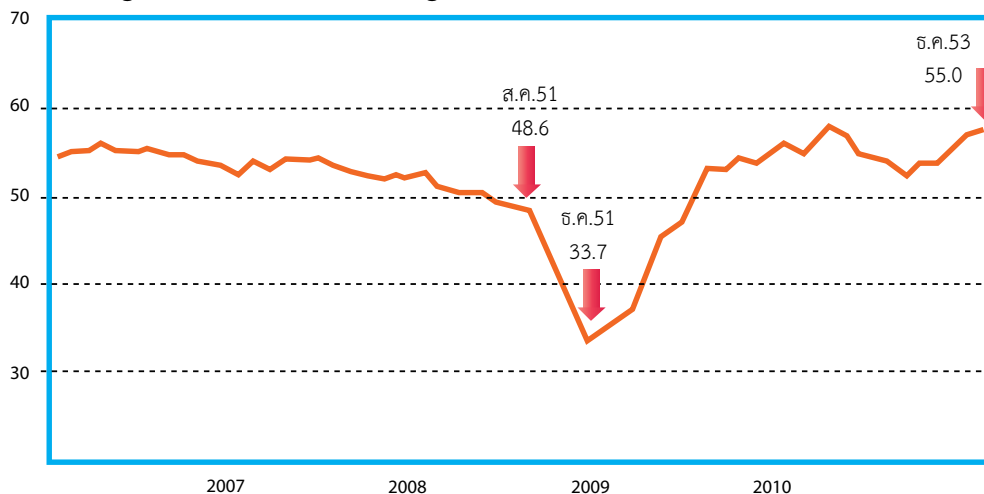
ภาคอุตสาหกรรมไทยในช่วงกว่าทศวรรษที่ผ่านมาได้ก้าวข้ามผ่านวิกฤตเศรษฐกิจมาแล้วหลายครั้ง ทั้งที่เป็นวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดจากไทยและได้ส่งผลกระทบกลายเป็นวิกฤตเศรษฐกิจโลก

อย่างเช่น ในช่วงปี 2540-2541 หรือ วิกฤตต้มยำกุ้ง (Tom Yum Kung Disease) นอกจากนี้ถัดมาอีก 3-4 ปี ภาคอุตสาหกรรมไทยก็ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจดอทคอม (Dot.Com Crisis) ที่เกิดจากปัญหาฟองสบู่แตกในหุ้นกลุ่มเทคโนโลยีของสหรัฐฯ และล่าสุดภาคอุตสาหกรรมไทยก็ได้รับผลกระทบจากปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจของสหรัฐฯ หรือที่หลายคนเรียกว่า วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์ (Hamburger Crisis) ที่เริ่มก่อตัวจากปัญหาสินเชื่ออสังหาริมทรัพย์ (Sub-Prime Mortgage) ในช่วงเดือนสิงหาคม 2550 และขยายตัวลุกลามเป็นวิกฤตการเงิน จนกระทั่งกระทบต่อทุกภาคส่วนของเศรษฐกิจโลกในช่วงปี 2551-2552 แม้สถานการณ์ในช่วงครึ่งแรกของปี 2553 จะคลี่คลายในทางที่ดีขึ้น ตัวเลขเศรษฐกิจในหลายประเทศรวมถึงไทยมีการขยายตัวได้ดี จนอาจเรียกว่าเข้าสู่ภาวะฟื้นตัว (Recovery) แต่ในช่วงครึ่งหลังของปี 2553 สถานการณ์เศรษฐกิจมีสัญญาณผันผวนและชะลอลงจากช่วงต้นปีมา

สำหรับแนวโน้มอุตสาหกรรมไทยในปี 2554 จะยังคงเติบโตอย่างต่อเนื่อง แต่เป็นไปในทิศทางชะลอตัว เป็นผลจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกที่เริ่มมีเสถียรภาพมากขึ้น ซึ่งจากรายงาน JPMorgan Global Manufacturing PMI ซึ่งได้มีการจัดทำ ดัชนีการจัดซื้อจากโรงงาน (Purchasing Managers Index: PMI) ซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ทราบถึงภาวะการขยายตัวหรือหดตัวของการผลิตโลก โดยข้อมูลที่น่ามาจัดทำ PMI ถูกรวบรวมมาจากการสำรวจกระบวนการจัดซื้อจากกว่า 7,500 โรงงาน ในประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจจำนวน 30 ประเทศ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 86 ของปริมาณผลผลิตทั่วโลก พบว่า Global Manufacturing PMI ประจำเดือนธันวาคม 2553 ปรับตัวเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ระดับ 55.0 เพิ่มขึ้นจากเดือนพฤศจิกายน 2553 ซึ่งอยู่ที่ระดับ 53.9 ซึ่งในภาพรวมพบว่า ผลผลิตคำสั่งซื้อสินค้าใหม่ และราคาปัจจัยการผลิตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะที่การจ้างงานไม่เปลี่ยนแปลงจากเดือนก่อนหน้า แต่อย่างไรก็ตาม ในส่วนของภาคอุตสาหกรรมไทยยังคงนิ่ง

นอนใจไม่ได้ เนื่องจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกยังถือว่ามีความเปราะบาง โดยเฉพาะในกลุ่มสหภาพยุโรปและญี่ปุ่น ที่อุปสงค์ของทั้งสองประเทศได้รับผลกระทบจากอัตราแลกเปลี่ยนที่มีความผันผวน ทำให้ทั้งสองประเทศมีแนวโน้มการขยายตัวอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งจากการเกิดภาวะเศรษฐกิจชะลอตัวของประเทศหลักนี้ ส่งผลให้มีการเคลื่อนย้ายเงินมาสู่ประเทศกำลังพัฒนามากขึ้น โดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชีย มีผลทำให้ค่าเงินในภูมิภาค รวมถึงค่าเงินบาทของไทยแข็งค่าขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ความได้เปรียบในการส่งออกลดลง นอกจากนี้ปัญหารายการหนี้ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันในประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ เช่น เหตุการณ์อุทกภัยในประเทศจีน และเหตุการณ์สึนามิในญี่ปุ่น เป็นต้น ได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจในประเทศต่างๆ รวมถึงประเทศไทยด้วย อีกทั้งสถานการณ์ทางการเมืองและความขัดแย้งภายในประเทศไทยที่ยังไม่มีความมั่นคง ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งในการขยายตัวของอุตสาหกรรมไทย

JPMorgan Global Manufacturing PMI

ภาพที่ 1 ทิศทางดัชนีจัดซื้อจากโรงงาน (Purchasing Managers Index) ประจำเดือนธันวาคม 2553

ที่มา: JP Morgan Global Manufacturing PMI, ณ วันที่ 3 มกราคม 2554

สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สว.) ได้เล็งเห็นความสำคัญในการพัฒนาระบบเตือนภัยเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม เพื่อคาดการณ์เศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมล่วงหน้า เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผู้ประกอบการในการปรับตัวรองรับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่อาจเกิดขึ้น ดังนั้น การเตือนภัยเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมจึงเป็นภารกิจหนึ่งที่สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรมให้ความสำคัญและได้มีการพัฒนามาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งระบบเตือนภัยเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม (Industrial Warning Indicator System: IWIS) เป็นระบบที่ใช้ในการเตือนภัยเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมมาอย่างต่อเนื่อง โดยปัจจุบัน IWIS ประกอบด้วยระบบเตือนภัย 3 ส่วนหลัก ดังนี้

1) Industrial Warning by Economic Variables Relation (IW-EVR)

IW-EVR เป็นระบบเตือนภัยที่พัฒนาขึ้นโดยใช้แบบจำลองถดถอยหลายตัวแปร (Multiple Regression Model) ซึ่งสามารถเตือนภัยได้รายไตรมาส

2) The Early Warning System of Industrial Economics (EWS-IE)

EWS-IE เป็นระบบเตือนภัยที่พัฒนาขึ้นโดยใช้แบบจำลองโลจิส (Logit Model) ซึ่งสามารถเตือนภัยรายเดือนได้ล่วงหน้า 2 เดือน

3) OIE Composite Leading Index (OIE CLI)

OIE CLI เกิดขึ้นจากการพัฒนาระบบ Industrial Economics Cycle Warning System (IEC) ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น แต่ยังคงแนวคิดเดิม คือการสร้างดัชนีชี้นำผสม (Composite) จากตัวแปรที่มีคุณสมบัติในการเป็นตัวแปรชี้นำเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม (Leading) แต่มีการปรับวิธีการให้ลดความซับซ้อน และมีการใช้งานที่ง่ายขึ้น รวมถึงได้มีการทบทวนตัวแปรองค์ประกอบ โดยจัดทำเป็น OIE Composite Leading Index (OIE CLI) ซึ่งสามารถเตือนภัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรมล่วงหน้าเฉลี่ยได้ 4 เดือน จากเดิม 2 เดือน เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเตือนภัยสูงสุด

การเตือนภัยเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม

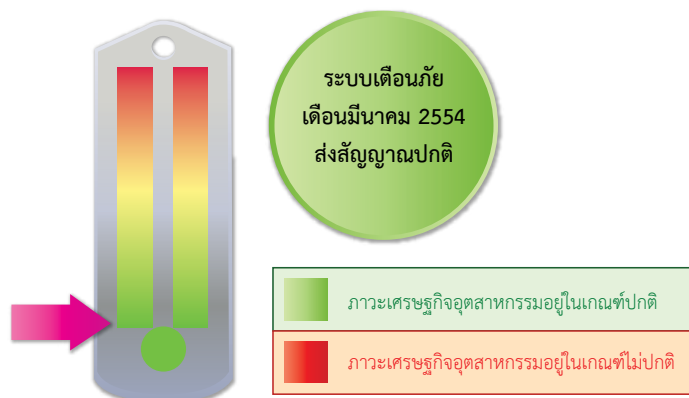
ผลจากระบบเตือนภัยในเดือนธันวาคม 2553 คาดว่าในเดือนกุมภาพันธ์ 2554 จะอยู่ในเกณฑ์ปกติ โดยเมื่อวิเคราะห์ จากระบบ EWS-IE พบว่า มูลค่านำเข้าสินค้าวัตถุดิบและกึ่งสำเร็จรูป มูลค่านำเข้าสินค้าทุน ดัชนีการลงทุนภาคเอกชนและดัชนีการอุปโภคบริโภคภาคเอกชน ยังมีการขยายตัวแต่เป็นไปในอัตราที่ชะลอลง โดยมูลค่าการนำเข้าสินค้าทุน ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน และดัชนีการอุปโภคบริโภคภาคเอกชนมีอัตราการขยายตัวที่ชะลอลง โดยขยายตัวร้อยละ 2.3, 11.0 และ 3.8 ส่วนมูลค่าการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบและกึ่งสำเร็จรูปหดตัวร้อยละ -3.8 เป็นต้น นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ระบบ OIE CLI พบว่าดัชนีชี้นำเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ประจำเดือนธันวาคม 2553 อยู่ที่ระดับ 101.5 มีสถานะขยายตัว หรือขยายตัว 0.2 ทำให้คาดได้ว่าในอนาคต 3-4 เดือนข้างหน้า (มีนาคม-เมษายน 2554) ทิศทางเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมยังคงมีแนวโน้มขยายตัวได้ต่อเนื่อง

ทั้งนี้ เมื่อได้ทำการพิจารณาโดยรวมแล้ว สามารถสรุปได้ว่า ทิศทางเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในเดือนกุมภาพันธ์ 2554 นั้น คาดว่ายังอยู่ในเกณฑ์ปกติ

ส่วนในเดือนมีนาคม-เมษายน มีแนวโน้มการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยแสดงผลในแต่ละระบบ ดังนี้

ผลการเตือนภัยของระบบ The Early Warning System of Industrial Economics: (EWS-IE)

EWS-IE เทอร์โมมิเตอร์เป็นเครื่องมือที่มีความสามารถในการชี้นำภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเป็นระยะเวลา 2 เดือน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ระดับปกติ และ ระดับผิดปกติ โดยระดับของเหลวในเทอร์โมมิเตอร์ คือ ค่าความน่าจะเป็น (%) ถ้าระดับตั้งแต่ 0-45 ของเหลวจะเป็นสีเขียว หมายถึง ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมอยู่ในเกณฑ์ปกติ หากมีระดับมากกว่า 45 ขึ้นไป ของเหลวจะเปลี่ยนเป็นสีแดง หมายถึง ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ โดย EWS-IE ในเดือนธันวาคม 2553 ส่งสัญญาณปกติ คาดว่า ในเดือนกุมภาพันธ์ 2554 เศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมอยู่ในภาวะปกติ โดยตัวแปรชี้นำเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมของระบบ EWS-IE ยังมีการขยายตัวแต่เป็นไปในอัตราที่ชะลอลง โดยนำเข้าสินค้าทุน ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน และดัชนีการอุปโภคบริโภคภาคเอกชน มีอัตราการขยายตัวที่ชะลอลง โดยขยายตัวร้อยละ 2.3, 11.0 และ 3.8 ส่วนการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบและกึ่งสำเร็จรูปหดตัวร้อยละ -3.8 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันปีก่อน ทั้งนี้เมื่อพิจารณาตัวแปรชี้นำ เปรียบเทียบกับเดือนก่อนหน้า พบว่ามีการหดตัวลดลงทุกตัวแปรโดยมูลค่าการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบและกึ่งสำเร็จรูป ลดลงจากการหดตัวของ การนำเข้าชิ้นส่วนอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และ ผลิตภัณฑ์แร่และโลหะเป็นสำคัญ มูลค่าการนำเข้าสินค้าทุน ลดลงจากการนำเข้าเครื่องจักรกลและชิ้นส่วนที่ใช้ในอุตสาหกรรม ส่วนดัชนีการลงทุนภาคเอกชนและดัชนีการอุปโภคบริโภคภาคเอกชนหดตัวเนื่องจากพื้นที่รับอนุญาตก่อสร้างในเขตเทศบาล และการนำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภคลดลงเป็นส่วนสำคัญตามลำดับ เป็นต้น

ภาพที่ 2 EWS-IE ประจำเดือนธันวาคม 2553 คาดการณ์เดือนกุมภาพันธ์ 2554

ที่มา: สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

ตารางที่ 1 ตัวแปรในระบบเตือนภัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (EWS-IE)

ตัวแปร	ข้อมูล			อัตราการขยายตัวในเดือน ธันวาคม 2553	
	ต.ค. 53	พ.ย. 53	ธ.ค.53	เทียบกับเดือน ธ.ค. 52	เทียบกับเดือน พ.ย.53
ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (MPI)	191.6	190.4	188.4	-2.2	0.2
มูลค่าการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบ และกึ่งสำเร็จรูป (ล้านบาท)	198,038.3	207,766.2	201,213.8	-3.8	-3.2
มูลค่าการนำเข้าสินค้าทุน (ล้านบาท)	122,775.7	126,610.7	118,093.0	2.3	-6.7
ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน	186.7	186.6	184.8	11.0	-1.6
ดัชนีการอุปโภคบริโภคภาคเอกชน	133.0	137.2	137.2	3.8	0.0

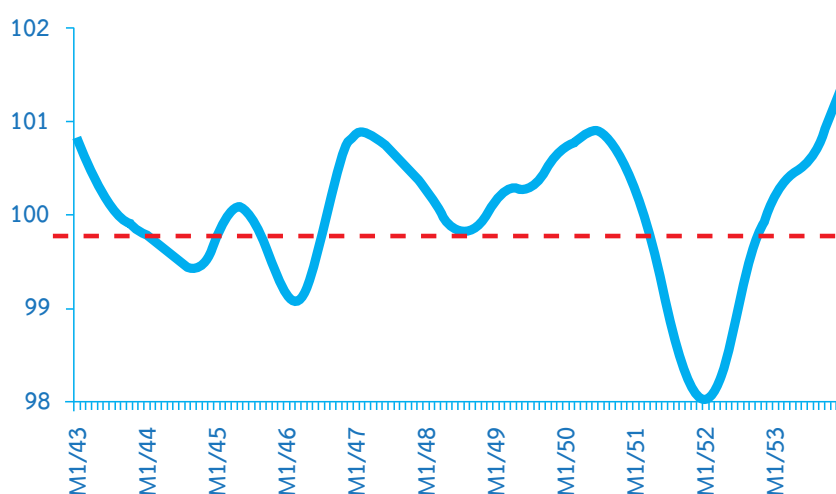
ที่มา: สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

72

ผลการเตือนภัยของระบบ OIE Composite Leading Index: OIE CLI

ดัชนีชี้นำเศรษฐกิจอุตสาหกรรม มีวัตถุประสงค์ในการจัดทำเพื่อใช้เป็นเครื่องมือทางเลือกประกอบการคาดการณ์ทิศทางเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมในอนาคต ทั้งนี้ดัชนีชี้นำเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมเป็นดัชนีผสมที่ใช้คาดการณ์เศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมล่วงหน้า 3-4 เดือน ดังนั้นจากการที่ดัชนีชี้นำเศรษฐกิจอุตสาหกรรมประจำเดือนธันวาคม 2553 มีทิศทางการขยายตัวเพิ่มขึ้นจึงทำให้คาดว่าทิศทางเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมในเดือนมีนาคม-เมษายน

2554 จะยังคงมีทิศทางขยายตัวเช่นกันโดยดัชนีชี้นำเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ประจำเดือนธันวาคม 2553 อยู่ที่ระดับ 101.5 หรือขยายตัว 0.2 จุด เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปี 2553 แสดงถึงสถานะ ขยายตัว ทำให้คาดได้ว่าในอนาคต 3-4 เดือนข้างหน้า (มีนาคม-เมษายน 2554) ทิศทางเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมยังคงมีแนวโน้มขยายตัวได้ต่อเนื่องเนื่องจากปัจจัยองค์ประกอบทั้ง 7 ตัวแปร มีสถานะขยายตัว ได้แก่ ดัชนีชี้นำเศรษฐกิจ ดัชนีตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ดัชนีค่าเงินบาท ทิศทางการผลิตโลก ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภคในสหรัฐฯ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจของสหภาพยุโรป ความเชื่อมั่นผู้บริโภคญี่ปุ่น

ภาพที่ 3 OIE Composite Leading Index ประจำเดือนธันวาคม 2553

ที่มา: สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวง อุตสาหกรรม

ดัชนีอุตสาหกรรม

ดัชนีอุตสาหกรรม

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้จัดทำดัชนีอุตสาหกรรม เพื่อเป็นเครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเป็นครั้งแรกในปี 2542 โดยได้รับความร่วมมือทางด้านวิชาการจากรัฐบาลญี่ปุ่น ผ่านองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศจากประเทศญี่ปุ่น (Jica : Japan International Cooperation Agency) ภายใต้โครงการช่วยเหลือการพัฒนา ระบบอุตสาหกรรม (The Development of Industrial in the Kingdom of Thailand) โดยได้ดำเนินการนำร่องสำรวจข้อมูลจากผู้ประกอบการโรงงาน จำนวน 377 โรงงาน 10 กลุ่มอุตสาหกรรม 49 ผลิตภัณฑ์ จำแนกตามรหัส ISIC : International Standard Industrial (Classification Revision 3.1) ครอบคลุมสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของผลผลิตอุตสาหกรรม (GDP) ภาคการผลิตอุตสาหกรรมประมาณร้อยละ 30 เพื่อประมวลผลจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมจำนวน 4 ชนิด คือ ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมดัชนีการส่งสินค้า ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง และดัชนีอัตราส่วนสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง ออกเผยแพร่ข้อมูลดัชนีอุตสาหกรรมเป็นรายเดือนตั้งแต่เดือนมกราคม 2543

สศอ. ได้มีการพัฒนาการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่องโดยในปี 2545 สศอ. ได้ขยายกลุ่ม อุตสาหกรรมเป็น 50 กลุ่มอุตสาหกรรม ครอบคลุม GDP ภาคการผลิตอุตสาหกรรมประมาณร้อยละ 70 เพื่อให้ครอบคลุมอุตสาหกรรมมากขึ้น ซึ่งจะสะท้อนภาพภาวะอุตสาหกรรมได้ดียิ่งขึ้นและสอดคล้องกับโครงสร้างอุตสาหกรรมที่เปลี่ยนไปกับทิศทางการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจไทยและเศรษฐกิจโลก นอกจากนี้ยังได้จัดทำดัชนีอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นอีก 2 ชนิด คือ ดัชนีอุตสาหกรรมแรงงาน ในภาคอุตสาหกรรม และดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม รวมทั้งอัตราการใช้กำลังการผลิตอุตสาหกรรมออกเผยแพร่ต่อมาในปี 2548 สศอ. ได้ขยายกลุ่มอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 53 กลุ่มอุตสาหกรรม 216 ผลิตภัณฑ์ 2,121 โรงงาน ครอบคลุม GDP ภาคการผลิตอุตสาหกรรม ประมาณร้อยละ 75 โดย สศอ. ได้เผยแพร่ข้อมูลดัชนีอุตสาหกรรมเป็นรายเดือนรายไตรมาส และรายปีสู่สาธารณชนอย่างกว้างขวาง

การจัดทำและการเผยแพร่ข้อมูลดัชนีอุตสาหกรรม ดังกล่าว หน่วยงานภาครัฐและเอกชน ได้แก่ กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

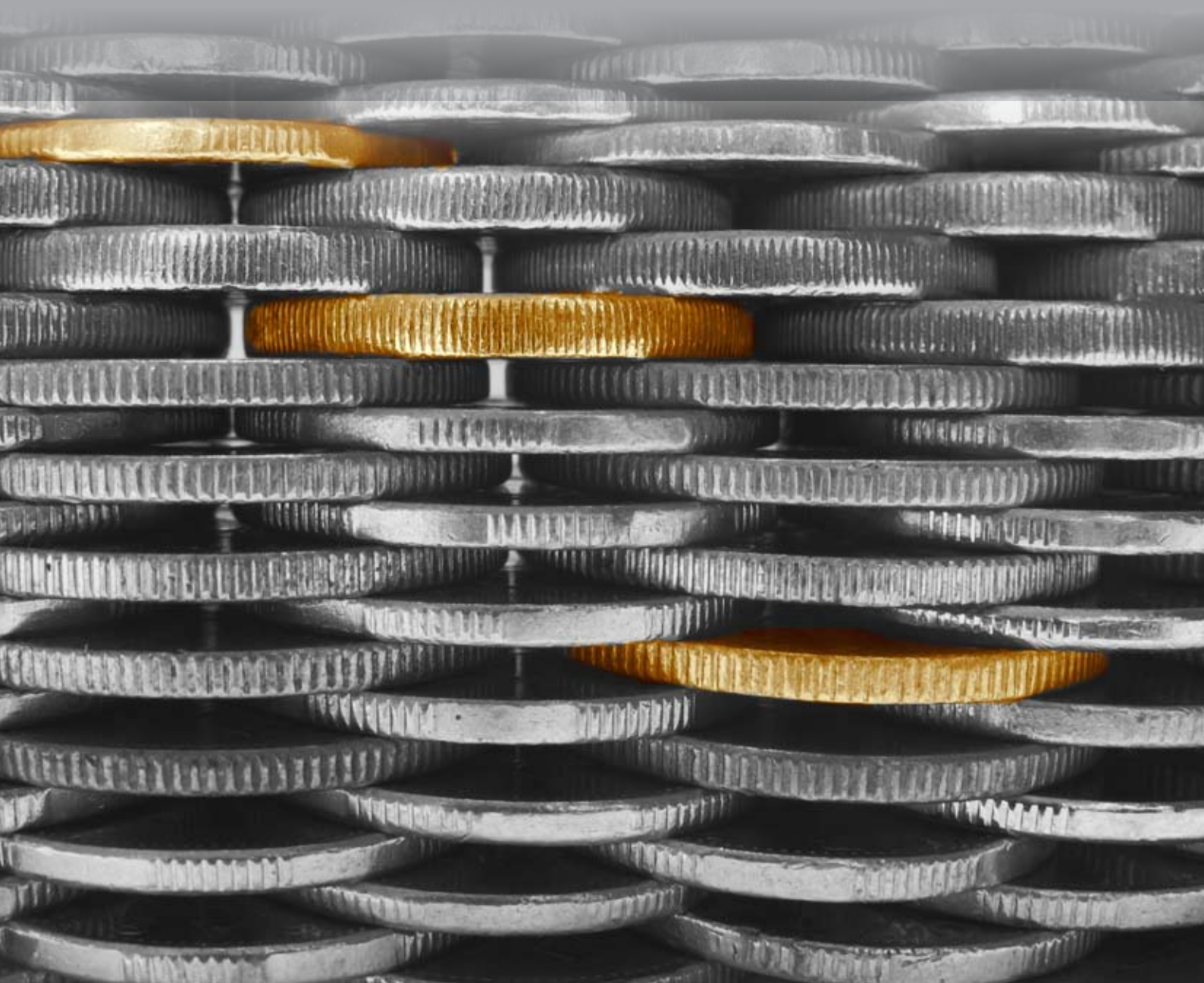
ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารแห่งประเทศไทย เห็นว่า ข้อมูลดัชนีอุตสาหกรรมของ สศอ. มีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานในการกำหนดนโยบาย และการวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรม ตลอดจนการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ และเห็นควรที่จะให้ สศอ. ที่จะเป็นหน่วยงานเดียวในการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมเพื่อลดความซ้ำซ้อนของการใช้งบประมาณ และบุคลากร รวมทั้งลดภาระให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในการตอบข้อมูลอุตสาหกรรม และที่สำคัญที่สุด คือ ทำให้เกิดเอกภาพและประสิทธิภาพในงานด้านข้อมูลและเครื่องชี้วัดทางเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

จากความเห็นดังกล่าว ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีการจัดทำดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมในลักษณะเดียวกันกับ สศอ. และมีภาระหน้าที่ติดตามภาวะเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อให้ประกอบการกำหนดนโยบายการเงินให้สามารถตอบสนองและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ ซึ่งดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมนับเป็นตัวชี้เศรษฐกิจภาคการผลิตอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สะท้อนถึงการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศที่จะทำให้ผู้บริหารนโยบายสามารถประเมินภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันได้อย่างถูกต้อง ซึ่ง ธปท. ได้มีการ ประสาน ความร่วมมือกับ สศอ. ในการจัดทำดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมร่วมกันมาเป็นเวลายาวนาน จนดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมของ สศอ. สามารถสนองความต้องการใช้งานของทั้ง สศอ. และ ธปท. ได้เป็นอย่างดี

สศอ. กับ ธปท. จึงได้มีการลงนามในบันทึกความตกลงว่าด้วยการใช้ประโยชน์ข้อมูลระหว่าง สศอ. กับ ธปท. เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2553 โดย ธปท. ได้ยุติการจัดทำดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมในส่วนของ ธปท. ออกเผยแพร่ตั้งแต่เดือน สิงหาคม 2553 เพื่อให้ สศอ. เป็นหน่วยงานเดียวในการจัดทำและเผยแพร่ข้อมูลดัชนีอุตสาหกรรมอย่างเป็นทางการของประเทศ เพื่อหน่วยงานต่างๆ นำไปใช้ประโยชน์ โดยการประสานความร่วมมือการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมของทั้ง 2 หน่วยงานจะยังคงดำเนินการร่วมกันในการพัฒนาการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรม โดยผ่านคณะทำงานร่วมตามบันทึกความตกลงว่าด้วยการใช้ประโยชน์ข้อมูลต่อไป

รายงานผลสัมฤทธิ์

และผลประกอบการอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2552

และผลประกอบการอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2552

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้ทำการสำรวจจัดเก็บข้อมูลการผลิตรายปี (แบบ ร.ง. ๙) จากผู้ประกอบการโรงงานตามตัวอย่างเป้าหมาย

โดยได้สอบถามถึงลักษณะและผลการดำเนินการของสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่สำคัญๆ อาทิ ข้อมูลการผลิต การลงทุน แรงงาน ทรัพยากรมนุษย์ และการเงิน ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ เพื่อจัดทำตัวชี้วัดผลิตภาพรวม (Total Factor Productivity : TFP) ผลิตภาพแรงงาน (Labor Productivity) ผลิตภาพการใช้ทุน (Capital Productivity) การขยายตัวของผลิตภาพรวม (Total Factor Productivity Growth : TFPG) โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบการเติบโตของการผลิตหรือที่เรียกว่าบัญชีการเจริญเติบโต (Growth Accounting) นอกจากนี้ จัดทำการวิเคราะห์ผลการประกอบและการประสิทธิภาพของภาคอุตสาหกรรม รวมถึงข้อมูลที่แสดงถึงโครงสร้างอุตสาหกรรม ทั้งอุตสาหกรรมในภาพรวมและสาขาอุตสาหกรรมที่สำคัญเพื่อติดตามความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของภาคอุตสาหกรรม

ภาวะอุตสาหกรรมในภาพรวม ปี พ.ศ. 2552

เศรษฐกิจไทยปี 2552 หดตัวร้อยละ 2.3 จากปีก่อนที่มีการขยายตัวที่ร้อยละ 2.6 ซึ่งนับเป็นครั้งแรกในรอบ 10 ปี เนื่องจากวิกฤติเศรษฐกิจโลกส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจประเทศหลัก ทำให้การส่งออกของประเทศไทยลดลงอย่างมาก ส่งผลต่อการผลิตภาคอุตสาหกรรมและความเชื่อมั่นภาคเอกชน ตลอดจนการบริโภคและการลงทุนในประเทศ เศรษฐกิจไทยหดตัวมากที่สุดไตรมาสแรกและเริ่มฟื้นตัวในช่วงครึ่งหลังของปี 2552¹

อัตราการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม (GDP ภาคอุตสาหกรรม) ในปี 2552 หดตัวร้อยละ 5.1² จากปีก่อนสอดคล้องกับดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมที่หดตัวร้อยละ 7.2³

เทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อนโดยในช่วงครึ่งแรกของปีการผลิตลดลงในเกือบทุกอุตสาหกรรม เนื่องจากผลกระทบของวิกฤติเศรษฐกิจโลก ทำให้อุปสงค์ในประเทศและต่างประเทศลดลง อย่างไรก็ตาม ในช่วงครึ่งหลังของปีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมปรับตัวดีขึ้นและกระจายออกไปในเกือบทุกอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นผลจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจประเทศคู่ค้าและความต้องการในประเทศเพิ่มขึ้นจากมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาล รวมทั้งการผลิตเพื่อตลาดส่งออกที่ลดลง

พลีตภาพของอุตสาหกรรม

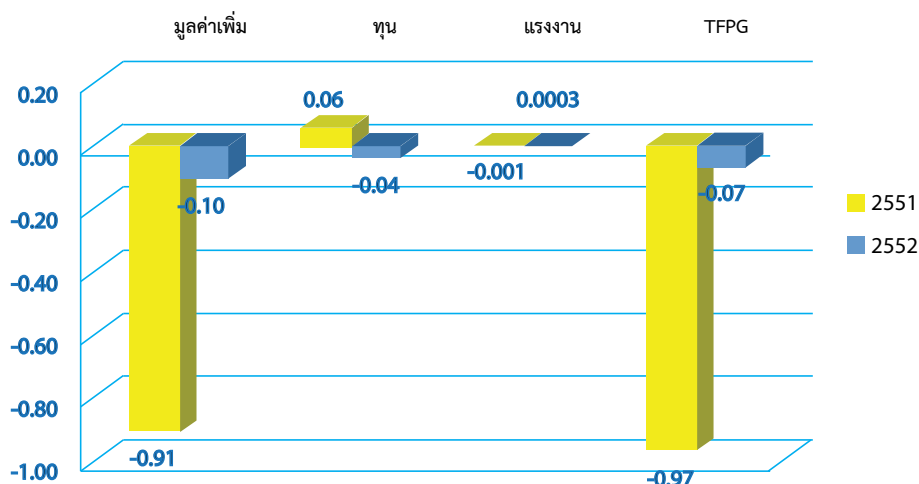
จากการวิเคราะห์โครงสร้างบัญชีการเจริญเติบโต (Growth Accounting Analysis) พบว่า ในภาพรวมปี 2552 มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมหดตัวลดลงเมื่อเทียบกับปีก่อน ทั้งนี้เป็นผลมาจากการหดตัวของ TFPG และปัจจัยทุน ขณะที่ปัจจัยแรงงานขยายตัวเพียงเล็กน้อยเนื่องจากในปี 2552 อยู่ในช่วงที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจ ประกอบกับสถานการณ์ความไม่สงบทางการเมืองในประเทศ ทำให้ผู้ประกอบการไม่มีการขยายการลงทุนเพิ่ม รวมถึงไม่เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการด้วย ทำให้ TFPG ลดลง อย่างไรก็ตาม หากเทียบกับปี 2551 จะพบว่า การหดตัวของมูลค่าเพิ่มในปี 2552 ยังน้อยกว่าเป็นผลมาจากปัจจัย TFPG และปัจจัยแรงงานหดตัวส่วนปัจจัยทุนขยายตัว อย่างไรก็ตาม TFP Level โดยรวมลดลงจากปีก่อนโดยในปี ๒๕๕๒ ค่า TFP Level อยู่ที่ระดับ 93.54 ลดลงจากปี 2551 ซึ่งมีค่าอยู่ที่ระดับ 93.61 โดยค่า TFP Level ที่อยู่ในระดับต่ำกว่าฐานที่ 100 สะท้อนถึงความสามารถของผู้ผลิตในการใช้ปัจจัยทุนแรงงาน และผลิตภาพการผลิตที่ยังไม่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดของการผลิต

¹ รายงานเศรษฐกิจและการเงิน ปี ๒๕๕๒ ธนาคารแห่งประเทศไทย

² สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

³ รายงานรายเดือน ดัชนีอุตสาหกรรม (ก.ย. ๒๕๕๒ – ก.ย. ๒๕๕๓) สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

บัญชีการเจริญเติบโตอุตสาหกรรมรวม ปี 2551 - 2552

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ผลิตตามขนาดกิจการแล้ว พบว่า กิจการขนาดใหญ่มีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.16 ลดลงจากปีก่อนที่หดตัวอยู่ที่ร้อยละ 0.93 โดยปัจจัยที่ทำให้มูลค่าเพิ่มของกิจการขนาดใหญ่หดตัว คือ TFPG ปัจจัยทุน กิจการขนาดกลางมีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.25 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่หดตัวร้อยละ 0.13 ซึ่งปัจจัยหลักที่ทำให้มูลค่าเพิ่มหดตัวคือปัจจัยทุน ขณะที่กิจการขนาดเล็กมีมูลค่าเพิ่มขยายตัวร้อยละ 1.18 จากปีก่อนหดตัวร้อยละ 0.29 เป็นผลมาจากการขยายตัวของปัจจัยทุนเป็นหลัก และปัจจัยแรงงานขยายตัวเล็กน้อย ส่วนปัจจัย TFPG หดตัว อย่างไรก็ตาม TFP Level ของกิจการทุกขนาดลดลงจากปีก่อนโดยอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าฐาน 100

ทั้งนี้ หากพิจารณากลุ่มผู้ผลิตตามโครงสร้างการลงทุนพบว่า ผู้ผลิตทั้ง 3 กลุ่มทั้งต่างชาติ ร่วมทุน และไทยล้วนมีมูลค่าเพิ่มหดตัว ร้อยละ 0.001 0.10 และ 0.27 ตามลำดับ ซึ่งการหดตัวของมูลค่าเพิ่มของผู้ผลิตต่างชาติมาจากปัจจัยทุนหดตัวพอๆ กับปัจจัย TFPG ที่ขยายตัว และปัจจัยแรงงานขยายตัวเล็กน้อย การหดตัวของมูลค่าเพิ่มของผู้ผลิตกลุ่มร่วมทุนมาจากปัจจัยทุนเป็นหลัก ส่วนมูลค่าเพิ่มของผู้ผลิตไทยล้วนหดตัวมาจากปัจจัย TFPG เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม TFP Level ของกลุ่มผู้ผลิตต่างชาติเพิ่มขึ้น แต่ผู้ผลิตกลุ่มร่วมทุนและไทยล้วนมี TFP Level ลดลงจากปีก่อนหน้า โดยทั้ง 3 กลุ่มผู้ผลิตมี TFP Level ระดับต่ำกว่าฐาน 100

ภาพรวมอุตสาหกรรมมีการใช้ปัจจัยทุนลดลงเมื่อเทียบกับปีก่อน ขณะที่ผลผลิตจากการใช้ปัจจัยทุน (Capital Productivity) เพิ่มขึ้น โดยในปี 2552 ผลผลิตของทุนอยู่ที่ระดับ 1.09 เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปี 2551 ที่อยู่ที่ระดับ 0.83 แสดงว่าการใช้ทุนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

สำหรับปัจจัยแรงงานที่มีการใช้เพิ่มขึ้นเล็กน้อย และผลผลิตภาพของแรงงาน (Labor Productivity) ในอุตสาหกรรมปี 2552 โดยอยู่ที่ระดับ 1.08 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่อยู่ที่ 1.10 แสดงว่าการใช้แรงงานมีประสิทธิภาพลดลง

สรุปข้อมูลจากผลการสำรวจ

อุตสาหกรรมในภาพรวมมีสัดส่วนของการใช้ปัจจัยทุนมากกว่าแรงงาน และแรงงานที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานที่มีฝีมือ โดยโครงสร้างด้านต้นทุนจะประกอบด้วยต้นทุนการผลิตคิดเป็นร้อยละ 87.80 ของต้นทุนทั้งหมด ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารคิดเป็นร้อยละ 8.49 และต้นทุนด้านแรงงานคิดเป็นร้อยละ 3.72 นอกจากนี้ หากพิจารณาจากมูลค่าการจำหน่ายของอุตสาหกรรมแล้ว จะพบว่ามูลค่าเพิ่มคิดเป็นร้อยละ 37.25

ในปี 2552 อุตสาหกรรมมีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.10 ซึ่งเป็นผลมาจากการหดตัวของปัจจัย TFPG คิดเป็นร้อยละ 0.07 สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ปัจจัยการผลิตในภาพรวมอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเหมือนกับปีที่ผ่านมาที่มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมหดตัวร้อยละ ๐.๙๑ ซึ่งเป็นผลมาจากการหดตัวของปัจจัย TFPG ร้อยละ ๐.๙๗

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ผลิตตามขนาดแล้ว พบว่า ผู้ผลิตขนาดใหญ่และขนาดกลาง มีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.16 และ 0.25 ตามลำดับ ซึ่งกลุ่มผู้ผลิตขนาดใหญ่เป็นผลมาจากปัจจัยทุนและแรงงาน ขณะที่ผู้ผลิตขนาดกลางมาจากปัจจัยทุน ส่วนผู้ผลิตขนาดเล็กมีอัตราการขยายตัวของมูลค่าเพิ่ม ร้อยละ 1.18 มาจากปัจจัยทุน หากพิจารณาตามโครงสร้างการลงทุน พบว่า การขยายตัวของมูลค่าเพิ่มของทุกกลุ่ม ทั้งกลุ่มต่างชาติ ร่วมทุน และไทยล้วนหดตัว โดยในกลุ่มผู้ผลิตต่างชาติเป็นผลมาจากปัจจัยทุนและ TFPG กลุ่มร่วมทุนมาจากปัจจัยทุน และกลุ่มไทยล้วนมาจากปัจจัย TFPG

ส่วนที่ 5 :

กิจกรรมสำคัญในรอบปี

กิจกรรมสำคัญในรอบปี 2553 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
ความท้าทายอุตสาหกรรมไทย รับมือเศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลง

กิจกรรมสำคัญในรอบปี 2553
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ในปี 2553 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้ดำเนินการผลักดันนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมชั้นนำและนิคมอุตสาหกรรม รวมทั้งให้บริการข้อมูลทางวิชาการ ตลอดจนกิจกรรมเพื่อสังคม ซึ่งสามารถสรุปกิจกรรมที่สำคัญในด้านต่างๆ ดังนี้

1. พลิกดันนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์

สศอ. ได้ดำเนินงานจัดทำ ผลักดันนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์ เพื่อพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถอุตสาหกรรม ทั้งระดับมหภาค รายสาขา และระดับประเทศ โดยได้จัดประชุม สัมมนาทางวิชาการ และการระดมความคิดเห็น เพื่อสร้างการรับรู้ รับฟังความคิดเห็นในกลุ่มเป้าหมาย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ อาทิ

- อนาคตสิ่งทอไทย...ปรับตัวอย่างไรให้ก้าวพ้นวิกฤต
- การรวมกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต่อเรือไทยและซ่อมเรือ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการกำหนดบทบาทของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมต้นน้ำ และปลายน้ำ

- ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร

- เกาะติดการใช้ประโยชน์จาก FTA

- ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยในอนาคต

- ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยไปสู่ระดับโลก

- การพัฒนาภาพจำลองของอุตสาหกรรมประเทศไทยในปี 2565

- แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรม รถไฟฟ้าขนส่งมวลชนและอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องในประเทศไทย (ระยะที่ 2)

- นวัตกรรมสิ่งทอ...สู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Textile Innovation towards Creative Economy)

- การพัฒนาอุตสาหกรรมคอมโพสิตของไทย กับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ

- การพัฒนาอุปกรณ์ต้นแบบตรวจวัด COD ระบบ online สำหรับอุตสาหกรรมฟอกสีเยื่อ พิมพ์ ตกแต่งสำเร็จ และอุตสาหกรรมอาหาร

- การพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกไทย

- การส่งเสริมศักยภาพด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

- การพัฒนาและจัดการระบบการผลิตในอุตสาหกรรมสิ่งทอโดยระบบการผลิตแบบลีน (LEAN)

- สัมมนาวิชาการประจำปี 2553 ภายใต้ชื่อ OIE FORUM : ความท้าทายอุตสาหกรรมไทยรับมือเศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลง

- อุตสาหกรรมก้าวใหม่ ใส่ใจสิ่งแวดล้อม

2. ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย

เพื่อเพิ่มมูลค่าและขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน สศอ. จึงได้ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์วิจัยในประเด็นต่างๆ เพื่อนำไปประกอบการกำหนดนโยบายด้านอุตสาหกรรม อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย อย่างมีประสิทธิภาพ อาทิ

• ระดับมหภาค/ภาพรวม

- โครงการภายใต้แผนแม่บทเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (Productivity)
- โครงการภายใต้แผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา
- โครงการจัดทำและติดตามประเมินผลแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม

- โครงการพัฒนาและจัดการระบบการผลิตในอุตสาหกรรมสิ่งทอโดยระบบการผลิตแบบลีน (LEAN)
- โครงการจัดทำยุทธศาสตร์พัฒนาอุตสาหกรรมยา
- โครงการศึกษาแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมรถไฟฟ้ามหานครและอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องในประเทศ ระยะที่ 2
- โครงการศึกษาแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเคมีชีวภาพ ระยะที่ 3 (กรณีศึกษา : อุตสาหกรรมกรดอินทรีย์และกรดอะมิโน)
- โครงการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง
- โครงการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน

- โครงการจัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค ระยะที่ 3 : แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมชายแดน

• ระดับรายสาขาอุตสาหกรรม

- โครงการพัฒนาอุปกรณ์ต้นแบบตรวจวัด COD ระบบ online สำหรับอุตสาหกรรมฟอกสีย้อม พิมพ์ ตกแต่งสำเร็จ และอุตสาหกรรมอาหาร
- โครงการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง (Continual Quality Improvement) เพื่อการแข่งขันอย่างยั่งยืนของอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือไทย
- โครงการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกไทย

- รายงานการศึกษาภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมกระเบื้องปูพื้น นุฉนัง

- รายงานการศึกษาเรื่อง “อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร (Agricultural Machinery)

• ระหว่างประเทศ

- โครงการศึกษาทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยไปสู่ระดับโลก
- โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้าน ภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง (GMS) และกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจรอบอ่าวเปย์ปู้ (PBG)

- โครงการเพิ่มขีดความสามารถภาคอุตสาหกรรม ภายใต้นโยบายเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ ของไทย (ระยะที่ 1)

- โครงการศึกษากลยุทธ์การจัดทำและพัฒนาสินค้า สิ่งแวดล้อมภายใต้กรอบการค้าระหว่างประเทศ ระยะที่ 1

3. ชี้นำเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม

ในฐานะที่ สศอ. เป็นองค์กรที่นำการพัฒนาอุตสาหกรรม ได้ติดตามความเคลื่อนไหวสถานการณ์ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม เพื่อวิเคราะห์ คาดการณ์แนวโน้มสถานการณ์ เสนอแนะแนวทางมาตรการและแจ้งการเตือนภัยอย่าง เหมาะสม สศอ. ที่ผ่านมามีได้ดำเนินกิจกรรม อาทิ

4. สร้างความร่วมมือ

สศอ. มีการสร้างความร่วมมือและหารือร่วมกับ หน่วยงานต่างๆ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการ พัฒนาอุตสาหกรรม และนำข้อมูลมาเป็นแนวทางเพื่อปรับใช้ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ อาทิ

- ลงนามความร่วมมือการเชื่อมโยงเครือข่ายข้อมูล อุปสงค์ อุปทานกำลังคนรองรับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม ของประเทศระหว่างกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงแรงงาน และกระทรวงศึกษาธิการ

- ลงนามบันทึกข้อตกลงว่าด้วยการว่าด้วยการ ใช้ประโยชน์ข้อมูล ระหว่างธนาคารแห่งประเทศไทย กับ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) โดยให้ สศอ.

- กิจกรรม Morning Talk โดยนำประเด็นที่น่าสนใจในแวดวงอุตสาหกรรมและสถานการณ์ เช่น “กำเริบหรือฟื้นไข้อุตสาหกรรมไทยปี 53”, การวิเคราะห์ ตำแหน่งการตลาดของสินค้าอุตสาหกรรมไทยในอาเซียน เป็นต้น โดยมีผู้เกี่ยวข้องร่วมพูดคุยและวิเคราะห์ถึงแนวโน้ม สถานการณ์ของอุตสาหกรรมไทย

- สัมมนารายงานภาวะอุตสาหกรรม
- การจัดเสวนาโต๊ะกลม
- จัดทำระบบเตือนภัย IIU (Industrial Intelligence

Unit)

จัดเก็บฐานข้อมูลและเผยแพร่ข้อมูลของอุตสาหกรรม แต่เพียงหน่วยงานเดียว เพื่อลดความซ้ำซ้อน

5. พัฒนาประสิทธิภาพและการเรียนรู้ขององค์กร

สศอ. ได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ของบุคลากรในองค์กร เพื่อให้เกิดการ นวัตกรรม สร้างความผูกพัน และความร่วมมือภายในองค์กร

รวมทั้งเป็นการสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงานได้ตามเป้าหมายที่กำหนด โดยส่งเสริมให้มีการจัดสัมมนา การฝึกอบรม เชิงปฏิบัติการ กิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายในองค์กร อาทิ

• การพัฒนาภายในองค์กร

กิจกรรม PMQA โดยส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ของ สศอ. มีส่วนร่วมในการพัฒนางานองค์กรตามหลักเกณฑ์การบริหารจัดการภาครัฐ (PMQA)

กิจกรรม KM

- การจัดงาน KM DAY 2010 ภายใต้แนวคิด “Moving Forward”

- กิจกรรมตลาดนัดความรู้
- กิจกรรมรักคนอ่าน

นอกจากนี้ยังมีการจัดเสวนาแลกเปลี่ยนความรู้ “สภากาแฟ” KM TALK ในปี 2553 จัดขึ้นทั้งหมด 16 ครั้ง เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์จากการไปศึกษาดูงานทั้งในประเทศ และต่างประเทศ ให้กับเจ้าหน้าที่ สศอ. ได้รับฟังและร่วมแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน

• การพัฒนาบุคลากร

ในปี 2553 ได้ดำเนินการจัดฝึกอบรม/สัมมนา ตามแผนพัฒนาสมรรถนะบุคลากรประจำปี ทั้งหมด 6 หลักสูตร ดังนี้

- การบริการที่ดี และการยึดมั่นในความถูกต้อง ชอบธรรมและจริยธรรม
- การบริการที่ดี และการคิดวิเคราะห์
- การคิดวิเคราะห์ ศิลปะการสื่อสารเชิงใจ และความถูกต้องของงาน

- การบริการที่ดี และการยึดมั่นในความถูกต้อง ชอบธรรมและจริยธรรม
- การทำงานให้สนุกและมีความสุขกับงานได้อย่างไร
- การวิเคราะห์ วิจัย สถานการณ์เศรษฐกิจ

6. การประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร

สศอ. ได้ร่วมจัดแสดงนิทรรศการ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์หน่วยงานในงานประชุม สัมมนาวิชาการ และงานแสดงนวัตกรรมทางวิชาการต่างๆ อาทิ

• นิทรรศการ

- ร่วมจัดนิทรรศการในงานสัมมนาวิชาการระดับนานาชาติ “Asian Electrical and Electronic Green Society International Conference 2009” เนื่องในโอกาสครบรอบ 10 ปี สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

- ร่วมจัดแสดงนิทรรศการในงาน Thailand SME Expo 2010 ซึ่งจัดโดยกระทรวงอุตสาหกรรม

• แลกง้าว

- แลกง้าวในประเด็น “สอง Productivity - โครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา อุตสาหกรรมไทย ปี 2553”

- แลกง้าวการเตรียมจัดงาน OIE FORUM ปี 2553 ภายใต้แนวคิด “ความท้าทายอุตสาหกรรม ไทย รับมือเศรษฐกิจโลก”

- การจัดงานแลกง้าว “สรุปอุตสาหกรรมไทยหลังวิกฤตและทิศทางการฟื้นตัวปี 53 ”

- ร่วมสนทนาในรายการ “บ่ายนี้มีคำตอบ” ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์โมเดิร์นไนน์ทีวี ในประเด็นกระทรวงอุตสาหกรรมกับการเดินหน้าพัฒนาอุตสาหกรรม ปี 2553

• สื่อสิ่งพิมพ์

- วารสารเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- ภาวะอุตสาหกรรมรายเดือน/รายไตรมาส/รายปี
- รายงานประจำปี
- ดัชนีอุตสาหกรรม
- เอกสารเผยแพร่ที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมไทยน่ารู้ การศึกษา/วิจัยเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย เป็นต้น

• สื่อมวลชนสัมพันธ์

- นำคณะสื่อมวลชนส่วนกลางและภูมิภาคศึกษาดูงานภายใต้ “โครงการสร้างนวัตกรรมพลังงานโดยใช้ถ่านหินมาเป็นพลังงานทางเลือกในเตาเผาของอุตสาหกรรมเซรามิก” จ.ลำปาง และเข้าเยี่ยมชมโรงงานต้นแบบประกอบด้วย 3 โรงงาน คือ โรงงานทิดา คลีน แอนด์ เฟอร์เนส, โรงงานเซราเฮาท์ เซรามิก และโรงงานแสงอรุณ เซรามิก
- นำคณะสื่อมวลชนเยี่ยมชมห้องปฏิบัติการทดสอบของสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

7. สกอ.เพื่อสังคม

สกอ. เป็นองค์กรที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม ได้ดำเนินการจัดกิจกรรมสาธารณะประโยชน์ด้านอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสังคม อาทิ

- รับมอบนโยบาย ASSA “ร่วมใจด้วยใจอาสา” เพื่อสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้มีหัวใจอาสา
- มอบเงินและสิ่งของแก่ผู้ประสบภัยหนาว จ.ลำปาง
- มอบเงินและอุปกรณ์การศึกษาแก่มูลนิธิครูน้อย สุทธานิธิย์ น้อยอินทร์ จังหวัดยโสธร
- กิจกรรม PMQA กลุ่มย่อย เช่น การสร้างจิตสำนึกในการคัดแยกขยะก่อนทิ้ง
- กิจกรรมการปลูกพืชอาหารสำหรับช้างชรา มูลนิธิ “ช.ช้าง” จังหวัดกาญจนบุรี
- สนับสนุนอุปกรณ์การศึกษาแก่นักเรียนโรงเรียนวัดถ้ำเต่า จังหวัดสระบุรี

ความท้าทายอุตสาหกรรมไทย รับมือเศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลง

ด้วยความตระหนักดีว่าการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมเป็นสิ่งที่สำคัญ และเมื่อโลกหมุนเร็วขึ้นภาคอุตสาหกรรมจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง จึงจะอยู่รอดได้ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ร่วมกับ บริษัท เนชั่น มัลติมีเดีย กรุ๊ป จำกัด(มหาชน) ได้จัดงานสัมมนาวิชาการ OIE Forum ประจำปี 2553 ในหัวข้อ ความท้าทายอุตสาหกรรมไทย รับมือเศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลง เพื่อระดมความคิดเห็นจากทุกภาคส่วนสู่การขับเคลื่อนภาคอุตสาหกรรมไทยอย่างยั่งยืน เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2553 ณ ศูนย์นิทรรศการและการประชุมไบเทค บางนา โดยได้รับเกียรติจากนายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดงาน ซึ่งได้รับความสนใจจากผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม และประชาชนทั่วไปเป็นอย่างมาก

ปาฐกถาพิเศษ : นายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์

“สร้างความสมดุล มีเสถียรภาพ คือความยั่งยืนของภาคอุตสาหกรรมไทย”

การเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและเกิดอย่างสมดุลเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ ภาคอุตสาหกรรมได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในแผนกระตุ้นเศรษฐกิจ ระยะที่ 1 ทำให้เกิดการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น และกลับสู่ภาวะปกติ

ประกอบกับรัฐบาลมีนโยบายลดภาระแก่ประชาชน ผู้มีรายได้น้อย วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโลก ทำให้สามารถเพิ่มอำนาจซื้อแก่เศรษฐกิจภายในประเทศ รวมทั้งแผนฟื้นฟูเศรษฐกิจ ระยะที่ 2 ที่รัฐบาลได้เน้นโครงการลงทุนใน 7 สาขาหลักทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

ส่วนกระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน โดยมียุทธศาสตร์การเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการและภาคอุตสาหกรรมในการแข่งขัน และการสร้างความเชื่อมโยงสู่พื้นที่และตลาดอาเซียน ภาคอุตสาหกรรมควรใช้รูปแบบการผลิตแบบเฉพาะที่หลากหลาย (Niche Market) หรือผลิตแบบ Customization Production ควบคู่กับการผลิตแบบ Mass Production เนื่องจากการแข่งขันด้านการผลิตและการค้าโลกจะทวีความเข้มข้นยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในสินค้าระดับล่าง อย่างไรก็ตามโอกาสในการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมยังมีอีกมาก จากการรวมกลุ่มตามกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศทั้งในระดับภูมิภาคและพหุภาคี เช่น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asian Economics Community : AEC) ซึ่งจะมีผลบังคับใช้อย่างสมบูรณ์ทั้ง 10 ประเทศ ในปี พ.ศ. 2558 ทำให้ภาพระหว่างกันเป็นศูนย์ จึงเป็นโอกาสของภาคอุตสาหกรรมไทยที่จะก้าวสู่เศรษฐกิจอาเซียนและเศรษฐกิจโลก แนวความคิดอุตสาหกรรมสร้างสรรค์จึงมีบทบาทสำคัญต่อการเปลี่ยนผ่านจากอุตสาหกรรมที่ขับเคลื่อนโดยปัจจัยการผลิต เป็นอุตสาหกรรมที่ขับเคลื่อนโดยนวัตกรรม ซึ่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่สร้างคุณค่าแก่ผลิตภัณฑ์จะต้องอาศัยการศึกษาที่เน้นการวิจัยและพัฒนา การออกแบบและการสร้างตราสินค้า ต้องมีการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดการคิดค้น พัฒนาสินค้า กระบวนการผลิต ก่อให้เกิดเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ มีการให้ความสำคัญและดูแลแรงงานที่เหมาะสม

การพัฒนาให้ภาคอุตสาหกรรมมีการเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและสมดุล เป้าหมายคือการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันจากการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพ การทำให้อุตสาหกรรมเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนเป็นที่ยอมรับของลูกค้า คือผู้ซื้อทั้งในตัวสินค้าและกระบวนการผลิต เกิดการสมดุลทั้งในด้านการจัดสรรผลตอบแทนแก่ปัจจัยการผลิต และสมดุลของการบริหารจัดการทรัพยากร

นางสุทธินีย์ พุ่มกา ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

“ความจำเป็นของผู้ประกอบการจากนี้ไปต้องมีการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เร่งปรับตัวเองจากเดิมที่เป็นผู้รับจ้างผลิต เปลี่ยนไปสู่การพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ สร้างนวัตกรรมเป็นของตัวเอง”

สิ่งที่ท้าทายในอนาคต คือ การเปิดเสรีทางการค้า และอีก 5 ปีข้างหน้า ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จะมีผลบังคับใช้อย่างสมบูรณ์ ทุกอย่างจะเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ระบบการกีดกันจะมีมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้วัฏจักรอายุของสินค้าสั้นลง และมีการผสมผสานของเทคโนโลยีมากขึ้น ผู้บริโภคก็มีพฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สินค้ามีให้เลือกมากขึ้น และจะเน้นเพื่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

ความจำเป็นของผู้ประกอบการจากนี้ไปต้องมีการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เร่งปรับตัวเองจากเดิมที่เป็นผู้รับจ้างผลิต เปลี่ยนไปสู่การพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ สร้างนวัตกรรมเป็นของตัวเอง โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมีโครงการหลายโครงการภายใต้แผนแม่บท โครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา ที่มุ่งเน้นด้านการวิจัยพัฒนา เพื่อทำสินค้าให้มีลักษณะพิเศษ หรือเพิ่ม Productivity เช่น การเพิ่ม Creative จากผ้าและข้าว สร้างให้เกิดมูลค่าเพิ่มขึ้นมา โดยใช้วัฒนธรรมลงไป ด้านการพัฒนาบุคลากร พัฒนาแรงงาน ก่อนหน้านั้นคนมุ่งเน้นเรียนเพื่อให้มีปริญญาบัตร อาชีวะมีคนเรียนน้อย ทุกวันนี้อุตสาหกรรมมีความต้องการแรงงานที่จบด้านอาชีวะมากขึ้น แรงงานที่มีความสามารถทางช่างต้องมีการพัฒนา และมีค่าตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งเรื่องนี้กระทรวงอุตสาหกรรมได้ร่วมมือกับกระทรวงแรงงาน และกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อพัฒนาแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม

**ดร.สุวิทย์ เมษินทรีย์ ผู้อำนวยการ SIGA สถาบัน
ศรินทร์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**

**“จากนี้ไป ไม่ว่าจะอยู่จุดใดของโลก สามารถเป็น
ฐานการผลิตอุตสาหกรรมได้ทั้งสิ้น”**

อารยธรรมของโลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผลจากการสร้างสรรค์ ที่หนึ่งจะส่งผลกระทบต่ออีกที่หนึ่ง โลกจึงเต็มไปด้วยการเชื่อมโยงปฏิสัมพันธ์ การเคลื่อนย้ายคนหรือสินค้า การถ่ายเทเทคโนโลยีการผลิต ดังนั้นการคิดในเชิงนโยบายหรือการคิดในเชิงสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์เพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภคอย่างทั่วถึง เราจะเผชิญกับวิกฤตตลอดเวลา การเติบโตจะช้ามาก จะเกิดปัญหาส่วนเกินกำลังการผลิต แต่ละประเทศจะปกป้องตัวเองมากขึ้น ซึ่งเสรีทางการค้าจะเป็นประเด็นหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจทั่วโลก

สิ่งที่อุตสาหกรรมไทยจะต้องทำเพื่อก้าวพ้นกรอบนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีสมดุลระหว่างประเทศความมั่นคง การใช้ทรัพยากรมนุษย์ สังคมอุตสาหกรรมควรมีความหลากหลาย ควรดูเรื่องศักยภาพของความเป็นคนอุตสาหกรรมต้องเป็นส่วนผสมของ 3P คือ Private, Public และ Partnership ต้องมีส่วนผสมที่ลงตัวของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย และต้องดึงจุดเด่นที่มีอยู่มาใช้งาน เพื่อสร้างขีดความสามารถให้สูงขึ้น อุตสาหกรรมด้านบริการที่เราโดดเด่น ถึงเวลาแล้วที่จะนำจุดเด่นเหล่านั้นออกมาใช้งาน สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้น

**นายพยุศักดิ์ ขาดิษฐ์พิณผล ประธานสภา-
อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย**

**“จากนี้ไปต้องคำนึงถึงความสมดุลไม่ว่าจะเป็นเรื่องคน
สิ่งแวดล้อม รายได้ ความรับผิดชอบต่อสังคมโลก”**

โครงสร้างเศรษฐกิจในปัจจุบันต้องมองในระยะยาว เพราะปัจจัยภายนอก ความผันผวนจากต่างประเทศ ความรวดเร็วของข่าวสารข้อมูล สินค้าคงคลัง ทรัพยากร ทุกประเทศเพิ่มขีดความสามารถภายในประเทศ สำหรับประเทศไทยมีเรื่องการเมืองที่จะทำให้เราขับเคลื่อนช้าลง กฎระเบียบอาจต้องปรับปรุงให้ทันสมัย ความต่อเนื่องในการทำนโยบาย ทั้งนี้เราต้องการความรวดเร็วในการเพิ่มขีดความสามารถแรงงาน เน้นบุคลากรที่สามารถทำประโยชน์ได้ ความสมดุลในเรื่องสิ่งแวดล้อม มีการทำงานเป็นทีมที่มาจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา มีการบูรณาการทั้งในเรื่องงบประมาณให้สอดคล้องกัน การพัฒนาอุตสาหกรรมให้อยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างยั่งยืน เชื่อมโยงเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน และเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ร่วมกัน ทั้งภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคส่วนอื่นๆ

จากนี้ไปต้องคำนึงถึงความสมดุลไม่ว่าจะเป็นเรื่องคน สิ่งแวดล้อม รายได้ ความรับผิดชอบต่อสังคมโลก ขณะเดียวกันก็มีตัวแปรภายในประเทศ ถ้าหากมีความร่วมมือและมีความเข้าใจกันได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกัน ดูแลเรื่องสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมก็จะสามารถพาไปในทิศทางเดียวกัน ควรมีเวทีร่วมกัน โดยเฉพาะเวทีการกำหนดนโยบายจะต้องปรับให้เหมาะสมกับตัวเรา ทุกวันนี้เอกชนรายใหญ่ยังต้องเร่งปรับตัวนี้ไม่ได้แล้ว เพราะเรานิ่งคือโอกาสที่เสียไป

**นางรสนา โตสิตระกูล สมาชิกวุฒิสภา
กรุงเทพมหานคร**

**“การเตรียมความพร้อมการทำงานร่วมกันระหว่าง
อุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อม และสังคมต้องเน้นให้มาก”**

ความท้าทายของอุตสาหกรรมไทยต้องมองไปเรื่องภูมิอากาศด้วย การเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิโลกกับภัยพิบัติที่เกิดขึ้น การเติบโตของ GDP เกิดจากการถลุงทรัพยากรของโลก ทุกวันนี้เราใช้ทรัพยากรอย่างเกินขีดความสามารถที่ทรัพยากรมีให้ เราต้องให้ความสำคัญกับทรัพยากรให้มากขึ้น เพื่อความยั่งยืนของทรัพยากรควบคู่กันไปด้วย ประเทศไทยควรเลือกอุตสาหกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัด และศักยภาพของคนไทย

การเตรียมความพร้อมการทำงานร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อม และสังคมต้องเน้นให้มาก เราจะต้องทำสิ่งที่เหมาะกับตัวเรา อะไรคือจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและความเสี่ยง อุตสาหกรรมด้านบริการที่เรามีจุดแข็งต้องเน้นให้มากขึ้น ทำอย่างไรให้เกิดการท่องเที่ยวที่ไม่เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต้องหาจุดสมดุลให้ได้ เรื่องพลังงานทางเลือกเป็นโอกาสของประเทศไทย แต่ยังไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างดีพอ จึงต้องพิจารณาด้วยว่า ความเพียงพอสำหรับทุกคน คือ ความยุติธรรม ความเพียงพอสำหรับคนรุ่นต่อไป คือความยั่งยืน

สำหรับในช่วงปลายได้มีการสัมมนาย่อย 3 ห้อง ได้แก่

- FTA โอกาสธุรกิจไทยกับองค์ตลาดโลก
- อุตสาหกรรมสะอาด มิติใหม่ประเทศไทย
- สัญญาณเตือนภัย อุตสาหกรรมไทยปรับตัวรับ

เศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลง

FTA โอกาสธุรกิจไทยป้อนตลาดโลก

จากการศึกษาของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ร่วมกับสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) พบว่าในปี 2552 มีผู้ประกอบการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพียงร้อยละ 50 เท่านั้น และจากรายงานการศึกษาของ สศอ. ร่วมกับศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ (MTEC) พบว่ายังมีความยุ่งยากในการตรวจสอบว่าสินค้าลักษณะใดคือสินค้าสิ่งแวดลอม เนื่องจากยังไม่มีคำจำกัดความที่แน่ชัดของสินค้าสิ่งแวดลอม ในระยะยาวสินค้าไทยจึงควรสร้างให้เกิดห่วงโซ่อุปทานสีเขียว (Green Supply Chain) ขึ้นอย่างจริงจัง

ดังนั้นภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกับภาคเอกชน เพื่อเชื่อมโยงข้อมูลอย่างเป็นระบบ รวมถึงรายงานปัญหาและอุปสรรคที่พบให้ภาครัฐใช้ประกอบการกำหนดนโยบาย ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีความพร้อมและสามารถใช้ประโยชน์จาก FTA เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งสามารถปักธงในตลาดใหม่ๆ ได้อย่างเข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป

ผู้ร่วมอภิปราย

1. ดร.เชษฐา อินทวิทักษ์ นักวิชาการ สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI)

2. ดร.นุจรินทร์ รามัญกุล รักษาการผู้อำนวยการฝ่ายหน่วยห้องปฏิบัติการวิจัยด้านสิ่งแวดล้อม ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ (MTEC)

ผู้ดำเนินรายการ : คุณศิริจุ จุลกะรัตน์ ผู้อำนวยการสำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม(สศอ.)

มุมมองของภาคเอกชน

FTA น่าจะเป็นโอกาสสำหรับผู้ประกอบการที่มีความพร้อม หรือความสามารถในการแข่งขัน ภาครัฐควรเจรจาเรื่องกฎถิ่นกำเนิดสินค้าที่สามารถทำให้สินค้าเข้าถึงตลาดของคู่ค้าได้จริงก่อนจะเจรจาลดภาษี การที่ผู้ประกอบการจะใช้สิทธิประโยชน์จาก FTA ได้อย่างเต็มที่นั้น นอกจากเรื่องอัตราภาษีแล้ว จำเป็นต้องรู้ข่าวสารข้อมูล ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการทางการค้า ภาคการผลิตต้องมีการเชื่อมโยง Supply Chain เข้าด้วยกันทั้งระบบ ตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ รวมถึงภาครัฐควรสร้างบรรยากาศที่ดีในการสนับสนุนหรือส่งเสริมให้ผู้ประกอบการไปลงทุนในต่างประเทศ

สิ่งที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญ คือประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม เพราะเป็นมาตรการที่เป็นอุปสรรคทางการค้า อีกรูปแบบหนึ่งที่มีความเชื่อมโยงกับ FTA ดังนั้นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ประกอบการไทยต้องเตรียมความพร้อม สร้างเสริมศักยภาพและขีดความสามารถทางการแข่งขัน เพื่อให้รองรับการดำเนินการตามข้อกำหนดต่างๆ ที่มีผลบังคับใช้ให้ได้

ผู้ร่วมอภิปราย

คุณพรศิลป์ พัชรินทร์ตนะกุล กรรมการรองเลขาธิการหอการค้าไทย

คุณสุกิจ คงปิยาจารย์ นายกสมาคมอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย

คุณอุดม สุวิทย์ศักดิ์ดานนท์ กรรมการผู้จัดการบริษัท นิมชีเล็งขนสง 1988 จำกัด

อุตสาหกรรมสะอาด

มิติใหม่ประเทศไทย

90

การขยายตัวในภาคอุตสาหกรรมของโลกปัจจุบัน ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้นด้วย การบริหารจัดการที่ดี ทำให้เกิดความสมดุลระหว่างการพัฒนาการรักษาสิ่งแวดล้อม ประเทศไทยต้องศึกษาแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ ให้เหมาะสม สอดคล้องกับบริบทของประเทศ ต้องเน้นให้อุตสาหกรรมอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างมีความสุข

ปัจจัยสำคัญของการดำเนินนโยบาย Go Green คือ เครือข่ายเฝ้าระวังที่เกิดจากความร่วมมือของทุกฝ่าย และการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มข้นจะส่งผลให้ของเสียลดลง มีการผลิตที่มีประสิทธิภาพต้นทุนลดลง และของเสียจะกลายเป็นสิ่งมีค่านำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์อื่นได้ต่อไป

ภาครัฐมีการดำเนินนโยบายด้วยหลักการเบื้องต้นของการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม หรือ Green Industry คือ 3R : Reduce, Reuse และ Recycle ได้แก่ การลดของเสีย การใช้ซ้ำ และการนำวัสดุเหลือใช้/ของเสียกลับมาใช้ประโยชน์ แนวทางนี้ต้องทำอย่างต่อเนื่อง คาดว่า ในอนาคตอุตสาหกรรมไทยจะสะอาดขึ้น ชุมชนและอุตสาหกรรมจะสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างยั่งยืน

ผู้ร่วมอภิปราย

1. นายประพัฒน์ วนาพิทักษ์ อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม (ขณะนั้น)

2. นายสมเกียรติ ภู่งชัยฤทธิ์ อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

ผู้ดำเนินรายการ : ดร. สมชาย หาญหิรัญ รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ขณะนั้น)

มุมมองของภาคเอกชน

1. โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมอมตะให้ความสนใจการพัฒนาอุตสาหกรรมสะอาด ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หลักเกณฑ์ที่กำหนดอยู่แล้ว นอกจากนี้การพัฒนาอุตสาหกรรมสะอาดต้องเริ่มจากตัวเอง ทุกคนต้องตระหนักว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ

2. ให้ยึดหลักการพัฒนาตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง คือต้องพึ่งพาตนเอง ต้องมีความเข้มแข็ง เพื่อให้สามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน โดยเริ่มจากความศรัทธาที่จะเป็นการจุดประกายให้กับตัวเองก่อน และแต่ละคนเริ่มต้นลงมือทำ จนในที่สุดก็ทำให้เกิดการขยายผลสู่ระดับมหภาค

3. การทำให้อุตสาหกรรมสะอาดมีกลไกอยู่แล้ว แต่ต้องเสริมด้วยแผนที่ชัดเจนของภาครัฐ

ผู้ร่วมอภิปราย

คุณวิบูลย์ กรมดิษฐ์ ประธานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ บริษัท อมตะ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

คุณกอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร ประธานกรรมการบริหาร กลุ่มบริษัท โตชิบา ไทยแลนด์

คุณศิริวัณณ์ ไพโรจน์บริบูรณ์ ผู้อำนวยการองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)

จปทศสัญญาณเตือนภัย อุตสาหกรรมไทยปรับตัวรับเศรษฐกิจโลกที่เปลี่ยนแปลง

อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมยานยนต์

ในอนาคตการผลิตสินค้าต้องให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม และต้องดำเนินตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมและพลังงานต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้น รวมทั้งความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรและสิทธิมนุษยชนมากขึ้น

อุตสาหกรรมสิ่งทอ

ผู้บริโภคมีแนวโน้มความต้องการสินค้าที่มีคุณสมบัติดีขึ้น ผู้ประกอบการต้องทำการผลิตแบบเชิงรุก มีสินค้าใหม่ๆ ส่งตรงเวลา ราคาแข่งได้ คุณภาพดีดูแลบุคลากรให้อยู่ดีมีสุข

อุตสาหกรรมอาหาร

อาหารที่ผลิตจะต้องมีความอร่อย ปลอดภัยในกระบวนการผลิต มีกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและนำนวัตกรรมใหม่ๆ เข้ามาใช้

อุตสาหกรรมเหล็ก

อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กต้องมีการปรับตัว โดยเฉพาะเรื่องการนำเทคโนโลยีต่างๆ มาใช้มากขึ้น

ผู้ร่วมอภิปราย

คุณอิทธิชัย ยศศรี ผู้อำนวยการสำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม(สศอ.)

คุณวนิดา พิชาลัย ผู้อำนวยการฝ่ายนโยบายและแผนพัฒนาอุตสาหกรรม สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

คุณเกียรติพร หวังภทรพงศ์ ผู้จัดการแผนกสารสนเทศ สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

คุณจิรพล ยิ่งสิทธิสวัสดิ์ หัวหน้างานข้อมูลอุตสาหกรรมเหล็ก สถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย

คุณรัชนิดา นิติพัฒนากิรมย์ ผู้จัดการแผนกวิเคราะห์ สถาบันยานยนต์

คุณจิระศักดิ์ คำสุริย์ นักวิจัยและบริการข้อมูลสถาบันอาหาร

ผู้ดำเนินรายการ : คุณธีรทัศน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา

ประเด็นทางสังคมที่น่าสนใจที่โลกต้องเผชิญ

• ภาวะขาดแคลนอาหาร เนื่องจากจำนวนชนชั้นกลางเพิ่มสูงขึ้น ทำให้มีความต้องการสินค้าเพิ่มขึ้น แต่กลับมี Supply ลดลง

• การอพยพเข้ามาเป็นคนเมืองเพิ่มมากขึ้น การเติบโตของประเทศเกิดใหม่สูงขึ้น ทำให้พฤติกรรมการใช้ชีวิตเปลี่ยนไป

• เป็นสังคมผู้สูงอายุมากขึ้นส่งผลให้ตลาดสินค้าและการใช้ชีวิตเปลี่ยนแปลงไป

ผู้ร่วมอภิปราย

คุณสมชาย นิติกาญจนา กรรมการผู้จัดการ บริษัท เอส พี เอ็ม อาหารสัตว์ จำกัด

ดร.วิโรจน์ สันติประภาพร รองผู้จัดการสายงานพัฒนาและวางแผนกลยุทธ์องค์กร ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

คุณไพบุลย์ พลสุวรรณ ประธานสภาผู้ส่งสินค้าทางเรือแห่งประเทศไทย

ส่วนที่ 6 :

รายงานทางการเงิน

งบแสดงฐานะการเงิน
งบรายได้และค่าใช้จ่าย
หมายเหตุประกอบงบการเงิน
ความเห็นของกลุ่มตรวจสอบภายใน

รายงานทางการเงิน
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
งบแสดงฐานะการเงิน
ณ วันที่ 30 กันยายน 2553

	หมายเหตุ	(หน่วย : บาท)
สินทรัพย์		
สินทรัพย์หมุนเวียน		
เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	2	79,653,980.56
ลูกหนี้เงินมัดจำ		6,000.00
รายได้ค้างรับ		347,158.72
สินค้าและวัสดุคงเหลือ		76,770.08
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน		80,083,909.36
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		
ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (สุทธิ)	3	95,548,052.80
สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	4	594,882.52
รวมสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		96,142,935.32
รวมสินทรัพย์		<u>176,226,844.68</u>

หนี้สิน		
หนี้สินหมุนเวียน		
เจ้าหนี้ระยะสั้น		6,170,620.52
ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย		78,783,874.59
เงินรับฝากระยะสั้น		89,000.00
หนี้สินหมุนเวียนอื่น		6,718,870.89
รวมหนี้สินหมุนเวียน		91,762,366.00
หนี้สินไม่หมุนเวียน		
รายได้รอการรับรู้ระยะยาว		2,424,923.54
เงินอุดหนุนจากรัฐบาลระยะยาว		600,000.00
รวมหนี้สินไม่หมุนเวียน		3,024,923.54
รวมหนี้สิน		94,787,289.54
สินทรัพย์สุทธิ		<u>81,439,555.14</u>
ส่วนทุน/สินทรัพย์สุทธิ		
ทุน		114,269,558.03
รายได้ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายสะสม	5	(32,830,002.89)
รวมสินทรัพย์สุทธิ		<u>81,439,555.14</u>

หมายเหตุประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงินนี้
ผ่านการตรวจสอบจากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน

รายงานทางการเงิน
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
งบรายได้และค่าใช้จ่าย
ณ วันที่ 30 กันยายน 2553

	หมายเหตุ	(หน่วย : บาท)
รายได้จากการดำเนินงาน		
รายได้จากรัฐบาล :		
รายได้จากงบประมาณ	6	612,010,392.14
รวมรายได้จากรัฐบาล		612,010,392.14
รายได้จากแหล่งอื่น :		
รายได้จากเงินช่วยเหลือและเงินบริจาค		992,356.34
รายได้อื่น	7	63,897,611.00
รวมรายได้จากแหล่งอื่น		64,889,967.34
รวมรายได้จากการดำเนินงาน		<u>676,900,359.48</u>
ค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		
ค่าใช้จ่ายบุคลากร	8	62,017,260.43
ค่าบำเหน็จบำนาญ		12,957,347.36
ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม		1,907,489.00
ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง		898,748.78
ค่าวัสดุ และค่าใช้สอย	9	151,354,465.01
ค่าสาธารณูปโภค	10	2,861,774.07
ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	11	8,731,577.88
ค่าใช้จ่ายเงินอุดหนุน	12	364,948,090.40
ค่าใช้จ่ายอื่น	13	63,897,611.00
รวมค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		<u>669,574,363.93</u>
รายได้สูงกว่าค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		<u>7,325,995.55</u>

ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน	
ขาดทุนสุทธิจากการจำหน่ายสินทรัพย์	(30,104.60)
รวมค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน	(30,104.60)
รายได้สูงกว่าค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมตามปกติ	7,295,890.95
รายได้สูงกว่าค่าใช้จ่ายสุทธิ	<u>7,295,890.95</u>

หมายเหตุประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงินนี้
ผ่านการตรวจสอบจากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน

หมายเหตุประกอบงบการเงิน
สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 30 กันยายน 2553

หมายเหตุที่ 1 สรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญ

1.1	หลักเกณฑ์ในการจัดทำงบการเงิน	
	งบการเงินนี้จัดทำขึ้นตามเกณฑ์คงค้างตามระบบ GFMS	
	งบการเงินนี้ถือปฏิบัติตามหนังสือกรมบัญชีกลางรูปแบบรายงานการเงินของหน่วยงานภาครัฐ	
	สำหรับปีงบประมาณ พ.ศ. 2551	
1.2	หน่วยงานที่เสนอรายงาน	
	งบการเงินนี้เป็นการแสดงภาพรวมในระดับกรม	
1.3	ขอบเขตของข้อมูลในรายงาน	
	รายการที่ปรากฏในงบการเงิน รวมถึงสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นของรัฐบาลในภาพรวม	
	แต่ให้สำนักงานฯ เป็นผู้รับผิดชอบในการดูแลรักษาและบริหารจัดการให้รัฐบาลภายใต้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย	
	และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นของสำนักงานฯ เพื่อใช้ประโยชน์ในการดำเนินงาน	
	ไม่ว่ารายการดังกล่าวจะเป็นรายการที่เกิดจากเงินในงบประมาณหรือนอกงบประมาณ	
1.4	การรับรู้รายได้	
	- รายได้จากเงินงบประมาณรับรู้เมื่อได้รับอนุมัติคำขอเบิกจากกรมบัญชีกลาง	
	- รายได้เงินนอกงบประมาณรับรู้เมื่อเกิดรายได้	
	- รายได้แผ่นดินรับรู้เมื่อได้รับเงิน	
	รายได้แผ่นดิน แสดงเป็นรายการต่างหากจากรายได้และค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมปกติของสำนักงาน	
	ในงบรายได้และค่าใช้จ่าย	
1.5	ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	
	- ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่ายคำนวณจากราคาทุนของอาคารและอุปกรณ์ และสินทรัพย์ไม่มีตัวตน	
	โดยวิธีเส้นตรง ตามอายุการใช้งานโดยประมาณของสินทรัพย์ ดังนี้	
	อาคาร	40 ปี
	สิ่งปลูกสร้าง	15 ปี
	ครุภัณฑ์สำนักงาน	12 ปี
	ครุภัณฑ์ไฟฟ้าและวิทยุ	10 ปี
	ครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์	5 ปี
	ครุภัณฑ์ยานพาหนะ	8 ปี
	ครุภัณฑ์โฆษณาและเผยแพร่	10 ปี
	โปรแกรมคอมพิวเตอร์	5 ปี

หมายเหตุที่ 1 สรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญ (ต่อ)

1.6	รายได้จากการรับรู้
	- เป็นเงินค่าช่วยเหลือหรือเงินรับบริจาค ที่ระบุวัตถุประสงค์ของการใช้จ่ายเงินรับรู้เป็นรายได้ตามจำนวนค่าใช้จ่ายที่จ่าย
1.7	เงินรับฝาก
	- เป็นเงินที่ได้รับฝากตามที่กฎหมายกำหนดหรือตามสัญญา และจะรับรู้เมื่อได้รับเงิน
1.8	ทุน
	- เป็นผลต่างของรายการสินทรัพย์และหนี้สิน จากการสำรวจเมื่อเริ่มปฏิบัติตามระบบบัญชีเกณฑ์คงค้าง
	เมื่อ 1 ตุลาคม 2545

หมายเหตุที่ 2 เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด

		(หน่วย : บาท)
	เงินทศรองราชการ	600,000.00
	เงินฝากธนาคาร (เงินงบประมาณ)	78,242,927.06
	เงินฝากธนาคาร (เงินนอกงบประมาณ)	49,950.00
	เงินฝากคลัง	672,103.50
	เงินฝากไม่มีรายตัว	89,000.00
	รวมเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	<u>79,653,980.56</u>

หมายเหตุที่ 3 ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (สุทธิ)

	ที่ดินราชพัสดุในความครอบครอง 306 ตารางวา	
		(หน่วย : บาท)
	อาคาร และสิ่งปลูกสร้าง	100,465,550.28
	หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	<u>24,569,561.33</u>
	อาคารและสิ่งปลูกสร้าง (สุทธิ)	<u>75,895,988.95</u>
	อุปกรณ์	59,256,248.37
	หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	<u>39,604,184.52</u>
	อุปกรณ์ (สุทธิ)	<u>19,652,063.85</u>
	รวม อาคาร และอุปกรณ์ (สุทธิ)	<u>95,548,052.80</u>

หมายเหตุที่ 4 สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)

		(หน่วย : บาท)
	โปรแกรมคอมพิวเตอร์	6,892,030.83
	หัก ค่าตัดจำหน่ายสะสม	<u>(6,297,148.31)</u>
	รวม สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	<u>594,882.52</u>

หมายเหตุที่ 5 รายได้ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายสะสม

	(หน่วย : บาท)
รายได้ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายสะสม ณ 1 ตุลาคม 2549	(29,517,370.59)
บวก รายการระหว่างปี 2550 - 2552	(14,902,048.97)
	(44,419,419.56)
บวก ผลสะสมแก้ไขข้อผิดพลาดปี 2550 - 2552	5,802,057.27
รายได้ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายสะสม ณ 30 กันยายน 2552	(38,617,362.29)
บวก ปรับปรุงรายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสะสมงวดก่อน	4,521,329.70
บวก ผลสะสมแก้ไขข้อผิดพลาดปี 2553	(6,029,861.25)
รายได้ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายสะสมหลังปรับปรุงและแก้ไขข้อผิดพลาด	(44,647,223.54)
บวก รายได้สูงกว่าค่าใช้จ่ายสุทธิ	7,295,890.95
รวม รายได้ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายสะสม	<u>(32,830,002.89)</u>

หมายเหตุที่ 6 รายได้จากงบประมาณ

	(หน่วย : บาท)
รายได้จากงบบุคลากร	48,402,999.72
รายได้จากงบลงทุน	6,560,331.40
รายได้จากงบดำเนินงาน	76,534,410.65
รายได้จากงบอุดหนุน	373,318,850.00
รายได้จากงบรายจ่ายอื่น	84,841,503.82
รายได้จากงบกลาง	24,858,692.04
หัก เบิกเกินส่งคืนเงินงบประมาณ	2,506,395.49
รวม รายได้จากงบประมาณ	<u>612,010,392.14</u>

หมายเหตุที่ 7 รายได้อื่น

	(หน่วย : บาท)
รายได้ระหว่างหน่วยงาน - หน่วยงานรับเงินนอกงบประมาณจากกรมบัญชีกลาง	62,107,528.40
รายได้ระหว่างหน่วยงาน - ปรับเงินฝากคลัง	1,790,082.60
รวม รายได้อื่น	<u>63,897,611.00</u>

หมายเหตุที่ 8 ค่าใช้จ่ายบุคลากร

	(หน่วย : บาท)
เงินเดือน	44,250,117.34
ค่าล่วงเวลา	545,650.00
ค่าตอบแทนต่างๆ และค่าครองชีพ	323,914.08

หมายเหตุที่ 8 ค่าใช้จ่ายบุคลากร (ต่อ)		
	ค่าจ้างประจำ	3,821,066.40
	ค่ารักษาพยาบาล	10,135,748.54
	ค่าการศึกษาบุตร	228,895.00
	ค่าใช้จ่ายบุคลากรอื่น	2,711,869.07
	รวม ค่าใช้จ่ายบุคลากร	<u>62,017,260.43</u>

หมายเหตุที่ 9 ค่าวัสดุและค่าใช้สอย		
		(หน่วย : บาท)
	ค่าวัสดุทั่วไป	3,154,871.75
	ค่าซ่อมแซมและบำรุงรักษา	226,170.48
	ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	218,932.02
	ค่าจ้างเหมาบริการ	68,848,327.36
	ค่าใช้สอยอื่น	78,906,163.40
	รวม ค่าวัสดุและค่าใช้สอย	<u>151,354,465.01</u>

หมายเหตุที่ 10 ค่าสาธารณูปโภค		
		(หน่วย : บาท)
	ค่าไฟฟ้า	1,866,071.33
	ค่าน้ำประปาและน้ำบาดาล	86,994.86
	ค่าโทรศัพท์	629,415.06
	ค่าบริการสื่อสารและโทรคมนาคม	42,693.82
	ค่าบริการไปรษณีย์โทรเลขและขนส่ง	236,599.00
	รวมค่าสาธารณูปโภค	<u>2,861,774.07</u>

หมายเหตุที่ 11 ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย		
		(หน่วย : บาท)
	อาคารและสิ่งปลูกสร้าง	2,499,911.39
	อุปกรณ์	5,683,307.08
	สินทรัพย์ไม่มีตัวตน	548,359.41
	รวม ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	<u>8,731,577.88</u>

หมายเหตุที่ 12 ค่าใช้จ่ายเงินอุดหนุน

ค่าใช้จ่ายเงินอุดหนุนจำนวน 364,948,090.40 บาท ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายที่จ่ายจากเงินงบประมาณ โครงการเพื่อพัฒนา และวิเคราะห์ระบบข้อมูลของอุตสาหกรรม จำนวน 355,700,000.00 บาท และค่าบำรุงสมาชิกขององค์การพัฒนา อุตสาหกรรมแห่งสหประชาชาติ (UNIDO) จำนวน 9,248,090.40 บาท

หมายเหตุที่ 13 ค่าใช้จ่ายอื่น

	(หน่วย : บาท)
ค่าใช้จ่ายระหว่างหน่วยงาน - ปรับเงินฝากคลัง	62,107,528.40
ค่าใช้จ่ายระหว่างหน่วยงาน - หน่วยงานโอนเงินนอกงบประมาณ	
ให้กรมบัญชีกลาง	1,790,082.60
รวม ค่าใช้จ่ายอื่น	<u>63,897,611.00</u>

(หน่วย : บาท)

หมายเหตุที่ 14 : รายงานฐานะเงินงบประมาณรายจ่ายปีปัจจุบัน (2553)

รายงาน	งบสุทธิ	การสำรองเงิน	ใบสั่งซื้อ/ สัญญา	เบิกจ่าย	คงเหลือ
แผนงานปรับโครงสร้างภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรม					
ผลผลิตที่ 1 การจัดทำนโยบายและมาตรการด้านอุตสาหกรรม					
งบบุคลากร	38,253,200.00	0.00	0.00	38,092,484.49	160,715.51
งบดำเนินงาน	12,455,456.70	0.00	1,292,261.00	11,161,324.95	1,870.75
งบลงทุน	1,754,700.90	0.00	0.00	1,754,700.90	0.00
งบเงินอุดหนุน	336,348,090.40	0.00	2,700,000.00	333,648,090.40	0.00
งบรายจ่ายอื่น	71,157,500.00	0.00	18,180,500.00	52,977,000.00	0.00
รวม	<u>459,968,948.00</u>	<u>0.00</u>	<u>22,172,761.00</u>	<u>437,633,600.74</u>	<u>162,586.26</u>
รายงาน	งบสุทธิ	การสำรองเงิน	ใบสั่งซื้อ/ สัญญา	เบิกจ่าย	คงเหลือ
ผลผลิตที่ 2 การบริการข่าวสารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม					
งบบุคลากร	11,449,800.00	0.00	0.00	10,909,959.25	539,840.75
งบดำเนินงาน	58,829,669.00	500,000.00	8,223,984.00	49,888,318.46	217,366.54
งบลงทุน	2,936,630.50	0.00	0.00	2,936,630.50	0.00
งบเงินอุดหนุน	34,000,000.00	0.00	0.00	34,000,000.00	0.00
งบรายจ่ายอื่น	22,182,500.50	0.00	6,643,125.00	15,539,375.00	0.50
รวม	<u>129,398,600.00</u>	<u>500,000.0000</u>	<u>14,867,109.00</u>	<u>113,274,283.21</u>	<u>757,207.79</u>

หมายเหตุที่ 15 : รายงานฐานะเงินงบประมาณรายจ่ายปีก่อน (2552)			
รายการ	เงินกันไว้เบิกเหลือ ปี (2552)	เบิกจ่าย	คงเหลือ
แผนงานปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม			
ผลผลิตที่ 1 การจัดทำนโยบายและ มาตรการด้านอุตสาหกรรม			
งบดำเนินงาน	379,698.00	379,698.00	0.00
งบอุดหนุน	3,612,000.00	3,612,000.00	0.00
งบรายจ่ายอื่น	7,550,000.00	7,550,000.00	0.00
รวม	11,541,698.00	11,541,698.00	0.00
รายการ	เงินกันไว้เบิกเหลือ ปี (2552)	เบิกจ่าย	คงเหลือ
ผลผลิตที่ 2 การบริการสารสนเทศด้าน เศรษฐกิจอุตสาหกรรม			
งบดำเนินงาน	12,341,792.50	11,341,792.50	1,000,000.00
งบรายจ่ายอื่น	4,760,000.00	4,760,000.00	0.00
รวม	17,101,792.50	16,101,792.50	1,000,000.00

หมายเหตุที่ 16 รายงานรายได้แผ่นดิน		
		(หน่วย : บาท)
	รายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ	
	รายได้แผ่นดิน - นอกจากภาษี	240,000.00
	รายได้จากการขายสินค้าและบริการ	1,159,109.81
	รายได้อื่น	1,399,109.81
	รวม รายได้นอกจากภาษี	1,399,109.81
	รวมรายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ	(1,399,109.81)
	รายได้แผ่นดินนำส่งคลัง	<u>0.00</u>

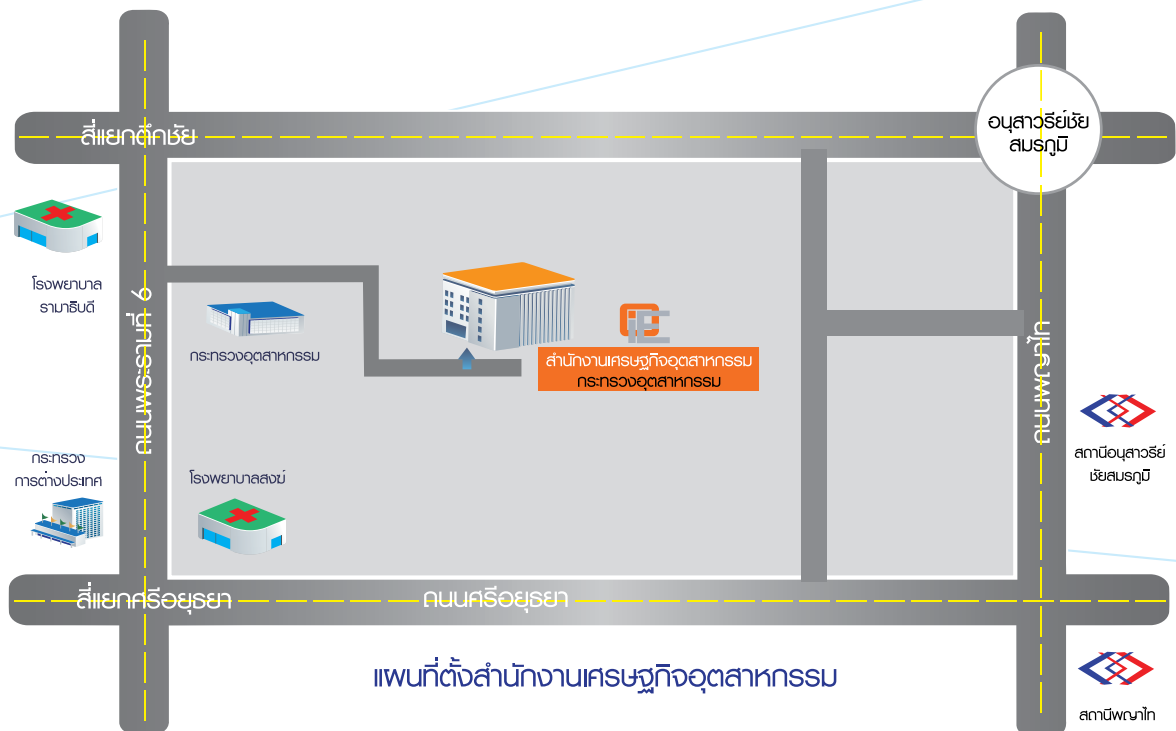

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

THE OFFICE OF INDUSTRIAL ECONOMICS

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
THE OFFICE OF INDUSTRIAL ECONOMICS

ดำเนินการโดย คณะทำงานจัดทำหนังสือรายงานประจำปี 2553

ที่ปรึกษา นางสุกฤษฎี พุ่มพกา นายอภิวัฒน์ อสมารณ นายพิชัย ตั้งชนะชัยอนันต์

ประธานคณะทำงาน นางวารี จันทรเนตร

คณะทำงาน นายอานนท์ เศรษฐกิจกรียงไกร นางธนพรรณ ไวกยสวัสดิ์ นางสาวสมพิศ นาคสุข
นางศุภิดา เสมมีสุข นางสาวสุกฤษฎีรัตน์ ชาลาธราวัฒน์ นายกฤษฎา นุรักษ์
นายชัยพร มานะกิจจงกล นายบุญอนันต์ เศวตสิทธิ์ นางสาววรางคณา พงศาปาน

สถานที่ติดต่อ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) กระทรวงอุตสาหกรรม
ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0 2202 4274, 0 2202 4284 โทรสาร 0 2644 7023

ออกแบบและจัดพิมพ์โดย บริษัท บีทีเอส เอช จำกัด <http://btspress.blogspot.com>

สำนักงาน | OFFICE
เศรษฐกิจอุตสาหกรรม | OF INDUSTRIAL ECONOMICS

75/6 ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 02202 4274, 0 2202 4284 โทรสาร 0 2644 7023
www.oie.go.th